XXVII. évfolyam, 48. szám. **Ára: 1,80 Ft** 1971. december 2.

Ludas Matyi

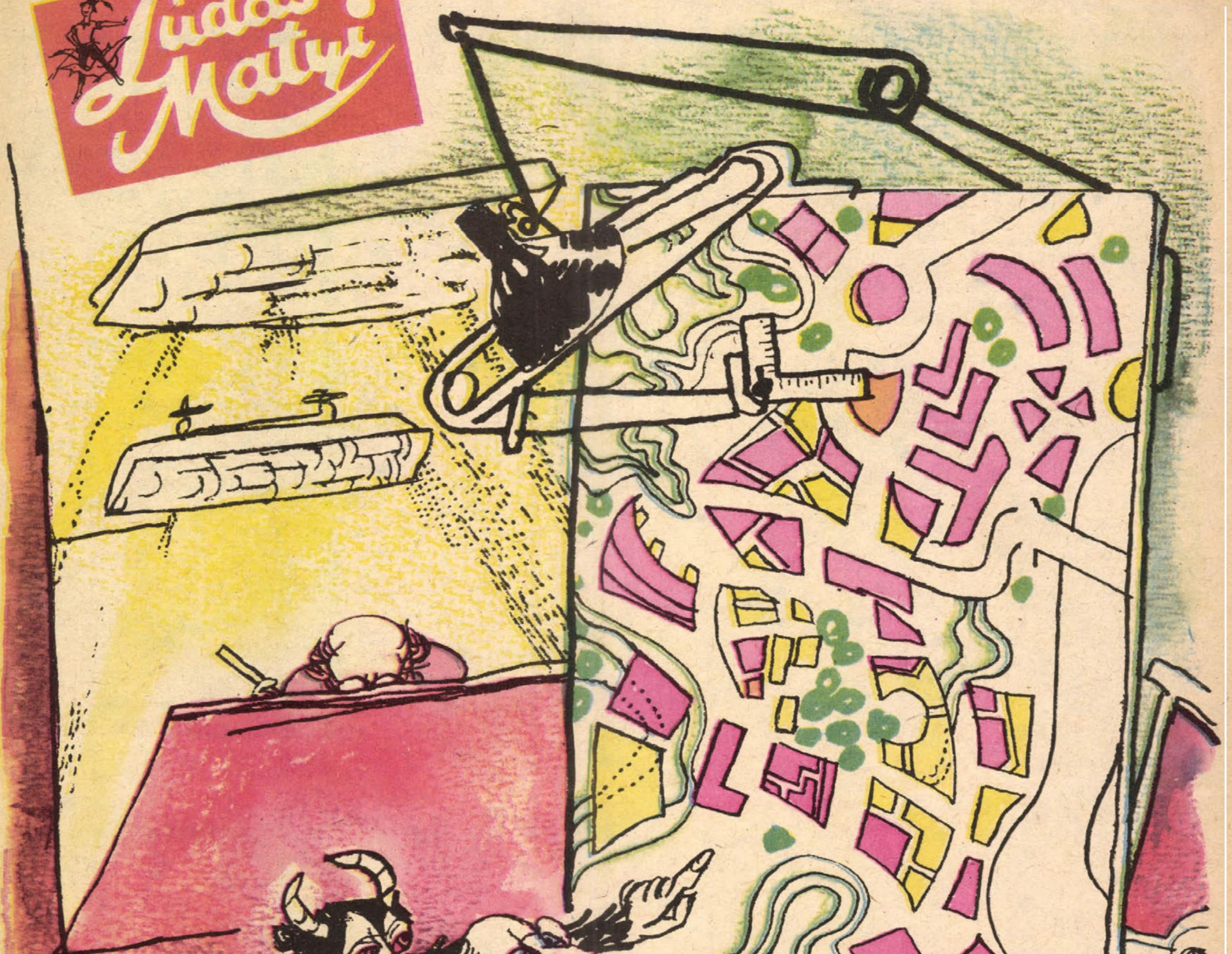

Hegedűs István rajza

MUNKÁBAN A VÁROSTERVEZŐ

— Ott még van egy tenyérnyi zöld, azt ki kell vágni...

KEDVES LUDAS!

LASSÚSÁG NEM BOSZORKÁNYSÁG?

Ha erre a lassúságra példákat akarok felsorolni, a példa az utcán hever. Nem is kell messzire mennem. Az utca a XI. kerületi Temesvár utca, amelyben lakom.

Kerek egy éve építik itt az utat, de semmi remény nincs arra, hogy valaha is befejezik. Felássák, betemetik, aztán kezdik elölről. Földmarkológép jön, földmarkológép megy, csak a munka nem megy sehogy se. A Luca széke expressztempóban készült ehhez képest. Az útépítők, azt hiszem, innen fognak nyugdíjba menni.

Közben az utcában három nagy intézmény: az Útügyi Kutatóintézet, a Járműjavító és a Favorit Ktsz autói, teherjárművei bukdácsolnak az árkok, gödrök útvesztői között. A gyalogos közlekedésről nem is beszélve. Nehezebb átjutni az utca egyik oldaláról a másikra, mint ama bizonyos tevének a tű fokán. Pedig az utcában diákszálló is van meg lakóházak, ezeknek lakói is közlekednek, árkon át, bokron át, ki mint tud.

Külön szám, ha a Köztisztasági Hivatal vagy a TÜKER járművei jelennek meg az utcában. A Kukaedényeket az utca közepére kell kivinni, a tüzelőt onnan kell behozni. Utóbbi nemcsak külön szám, hanem külön borravaló is.

A markológép éjjel is dolgozik. Sokat markol, keveset fog — aludni tőle, aki hallgatja. A gép forog, de a lakó nem pihen. Rosszabb a sora, mint az utcában heverő csöveknek. Azokat időnként lefektetik. Rájuk fér, mert elálmosíthatta őket a monoton, lassú munka, ami az útépítés körül folyik.

Egy biztos. Ezek az útépítők nagyon szeretik a munkájukat. Ásó, kapa se választja el őket a Temesvár utcától.

No, de szeretett fővárosunkban nemcsak Budán van ez így, van erre példa Pesten is.

Egy pesti lassúsági rekordról szólva, így módosíthatnám a régi operettdalt:

„Van a Belvárosnak táján
egy kis patika,
Kisasszony, ha fáj a feje,
ne menjen oda . . .”

De ne ám, mert a patikát, amely a tévéépület háta mögött, a Münnich Ferenc utcában van, tatarozzák.

Nem is akárhogyan. Lassan, de olyan sikerrel, hogy a tatarozás befejezésének időpontját már többször prolongálták.

Tavasszal zárták be, és kitették a táblát, hogy tatarozás miatt III. 31-től VI. 30-ig zárva. Júniusban így módosították a táblát: VIII. 31-ig zárva. Augusztus végén megint változott a terminus: IX. 30-ig zárva.

Szeptember végén még nyíltak a völgyben a kerti virágok, de a patika ajtaja még mindig nem nyílt ki. A tábla, talán kissé pironkodva, október 31-re ígérte a márciusban elkezdett tatarozás befejezését. November elején ezt is prolongálták november végére. E pillanatban XII. hónapot jelöl meg határidőként a patikán levő „ZÁRVA” tábla.

Nem tudom, Szép Ernő mennyi ideig írta „Patika” című színdarabját, de biztosra veszem, hogy az a „Patika” gyorsabban készült el, mint ez a patika.

Hídvéghy Ferenc

VONATRA VÁRVA . . .

A budapest—lajosmizsei vonalon utazók egyike hívta fel figyelmünket a Pestimre-Felső vasútállomás várótermére. Az elmúlt tél szomorú tapasztalatai adták a tollat olvasónk kezébe. Kérésének eleget téve, a helyszínen győződtünk meg arról, hogy a váróterem ridegen, fűtetlenül és nagyon szemetesen várja az utazásra várakozókat. Eldobott papírok, cigarettacsikkek között járkálhat az ember. A mennyezetről pókhálók szövevénye ordít takarítás után. Szemlátomást még az edzett pókok is fáznak a falakon, a mellékhelyiséget zárva tartják a nyilvánosság elől. Külön kérésemre előkerült a nagykulcs, s fény derült a helyiség mérhetetlenül elhanyagolt voltára. Őszintén szólva, van mit takargatni!

Az utasok remélik, hogy a MÁV intézkedik, és nem várja meg a jövő telet!

(f. i.)

TOJÁSTARTÓ VAGY TOJÁSTÖRŐ?

Vásároltam egy HMV márkájú, tizenkét férőhelyes műanyag tojástartót.

Azért vásároltam a nagyon szép, ízléses tojástartót (19,60 Ft-ért), hogy törés nélkül tudjam hazavinni a csarnokból a tojásokat.

Mindjárt az első alkalommal örülhettem is a tojástartónak, hiszen szállítás közben nem törtek el benne azok a tojások, amelyek a doboz becsukása után még épen maradtak.

Sajnos ugyanis a HMV (Hungária Műanyagfeldolgozó V. Debreceni gyáregysége) lebecsülte a magyar tyúkok képességét. Nem feltételezte róluk, hogy olykor-olykor az átlagosnál nagyobb tojást is tudnak produkálni.

A HMV-nek ez a felfogása sértő a magyar tyúkokra nézve és nem kevésbé sértő reánk, mert minden bizonnyal bolondnak fog tartani bennünket az a kofa néni, akihez a jövőben így fohászkodunk: Kérek tizenkét tojást, de szép kicsiket tessék adni, hogy beleférjenek a HMV tojástartóba.

S. L.

MIÉRT?!

Levelet kaptunk a XX. kerületi Ingatlankezelő Vállalattól. Egy korábbi levelünkre válaszolva megírják, hogy a Baba utca 45-ben megszüntették a szennycsatorna dugulását.

Ez jó dolog, örülni kellene neki, ámde:

A ház lakói augusztus 23-án tettek panaszt, s két hónapig hiába vártak az orvoslásra. Amikor aztán levelüket a lapban leközöltük, néhány nap alatt intézkedett az ingatlankezelőség. De miért kellett megvárni a mi közbelépésünket?

ROSSZ TELEFONOK

Új típusú utcai telefonokat szereltek fel egy jó fél évvel ezelőtt Budán, a XI. kerületben. A formájuk sem kimondottan esztétikus, de ez még a kisebbik baj. Nagyobb baj viszont az, hogy nagyon hamar elromlanak, s szinte már valamennyi rossz. Nemrégiben tíz utcai telefont próbáltam ki a Gellért tér és a Móricz Zsigmond körtér közötti szakaszon — de egyik sem működött!

Sz. Z. Budapest

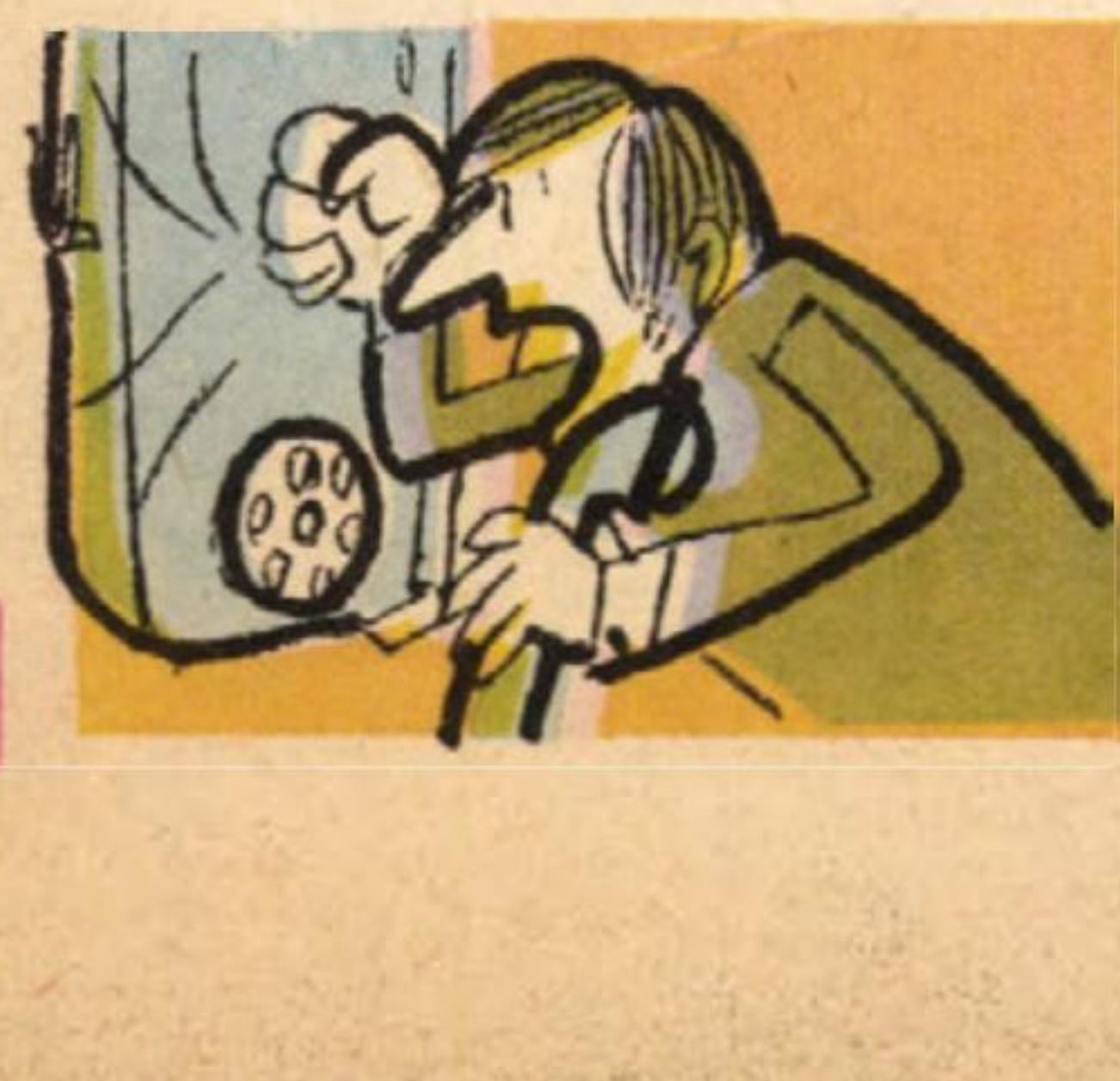

LASSÚ A GYORS!

Ózd és Miskolc között 57 kilométer a távolság vasúton. A gyorsvonat ezt a távot 67 perc alatt teszi meg, s 34 forint az útiköltség rajta. Ez egy kicsit túl borsos ár, hiszen a vonat óránként 49 kilométert tesz meg, ez még sebesvonatnak sem felel meg, nemhogy gyorsnak! Miért nem számítanak akkor csak sebesvonati díjtételt?!

Lupták István, Ózd

MOST MÁR NEM SÜRGŐS!

Október 26-án feladtam feleségem címére, Foktőre, egy dísztáviratot, házassági évfordulónk alkalmából. A távirat azóta sem érkezett meg a címzetthez. Most már én is arra kérem a postát, ne siessen a kézbesítéssel, várja meg a következő évfordulónkat . . .

Egyébként, amikor a postán reklamáltam, arra hivatkoztak, hogy mindenütt nagy gond a táviratok kézbesítése, mert nincs elég ember. Akkor viszont miért reklámozzák állandóan a rádióban, hogy: „Köszöntse szeretteit dísztávirattal!”?

Csada Ferenc, Budapest

FEJÜNK FÖLÉ A TETŐT . . .

Érden a III. ker., Felszabadulás u. 18. szám előtti MÁVAUT-megállóhoz még ez év tavaszán építettek egy váróhelyiséget. Nagyon szép volna, egyetlen baja csupán az, hogy még csak a falai állnak, tetőt még mindig nem tettek föléje.

Itt a tél, s nekünk továbbra is áznunk-fáznunk kell a megállóban, mindaddig, míg föl nem rakják fejünk fölé a tetőt!

N. I., Érd

NEM KEVER A MIXER

Másfél évvel ezelőtt a lapok hirdetései közt megjelent a háztartási mixer, mint sokoldalúan magasztalt segédeszköz. Fiam akkoriban tért át a gyermeki táplálkozásnak arra a fokára, amikor mindent ehetett, ami megfelelően pépes állapotba hozható volt. Így hát vásároltunk egy készüléket. Még háromszáz forintba sem került — s két hónapig sem működött, holott a fiam, bölcsődés létére, ritkán élvezte a gép áldásos tevékenységét. Júniusban bekerült a masina a mohácsi Gelkához, s még most is ott van. A gépben egy kb 3—4 forintos műanyag alkatrész kopott ki, amilyennel akkor se, azóta sem rendelkezik a javító cég.

Megkérlek, értesítsd a Gelkát, hogy már nem kell sietniök a javítással, hiszen a fiam azóta áttért az önálló táplálkozásra. (Igaz, mi lesz, ha jő a második csemete?)

Zsebényi József, Bóly

A VÁNDORLEGÉNY DALA

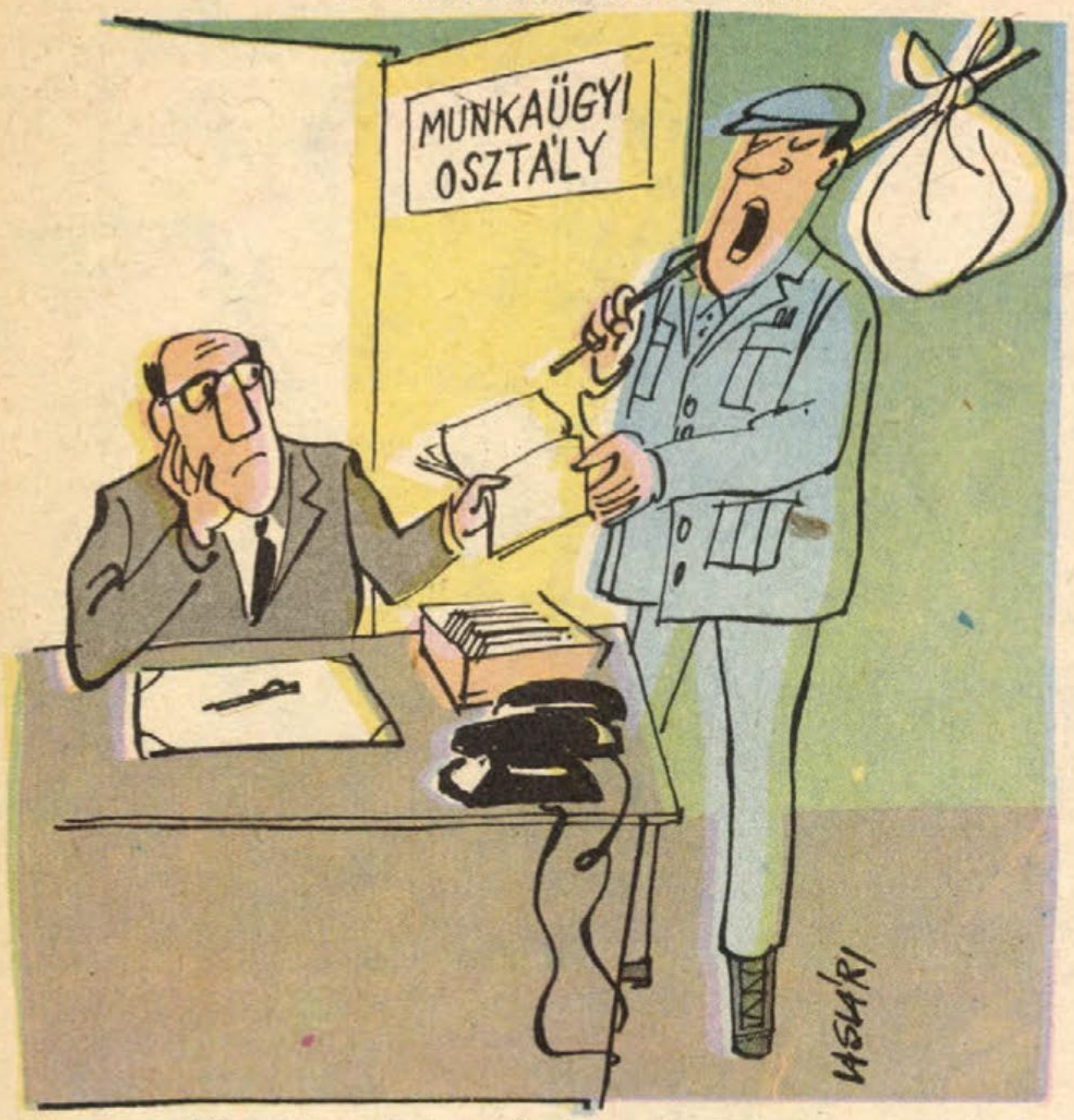

– „Mondd, mit tegyek hát, ha szívem egy vándorcigány?"

MINDENT MEG KELL PRÓBÁLNI

Balázs-Piri Balázs rajza

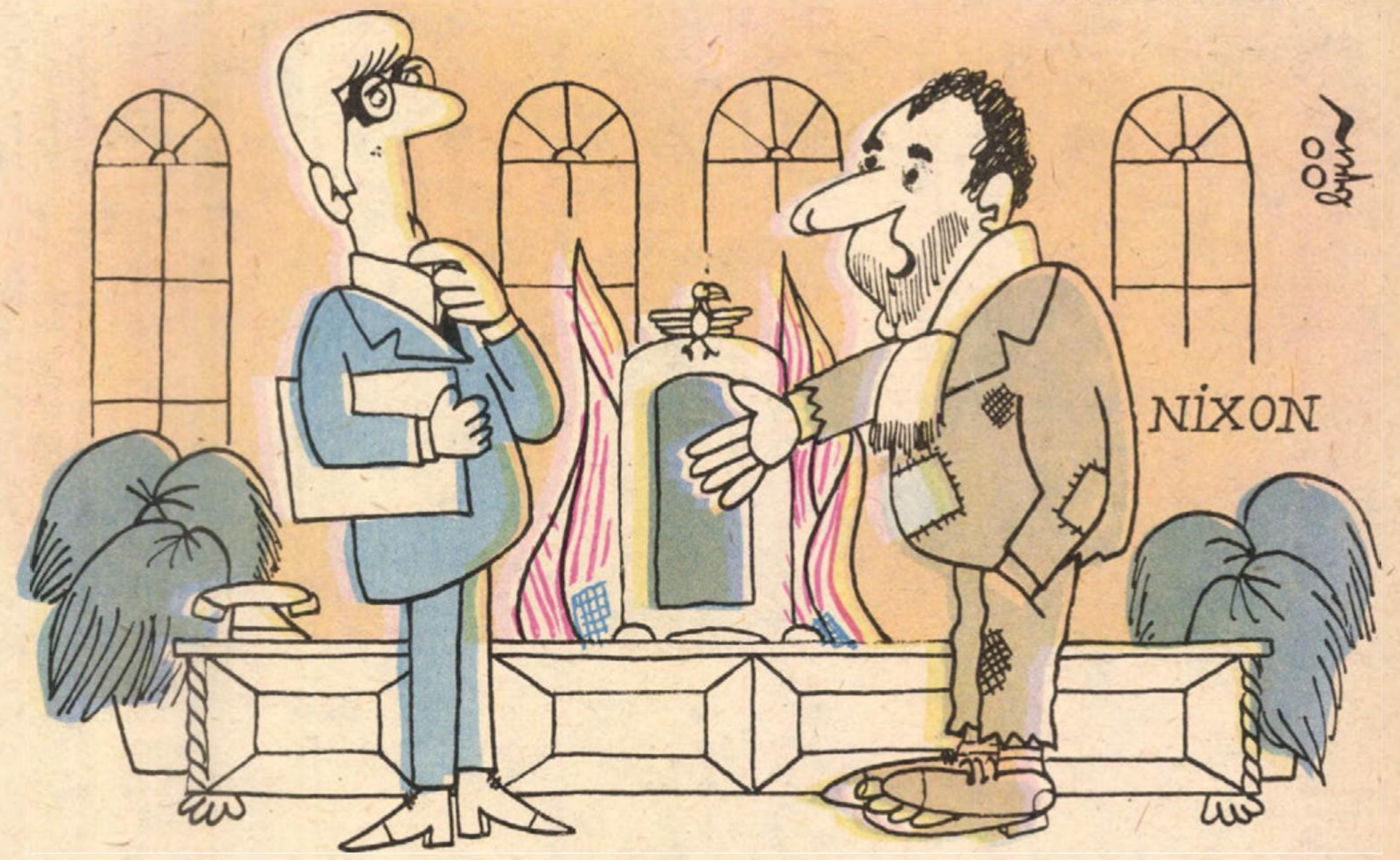

– Mit gondol, titkár úr, ilyen gúnyában sikerül egy kis pénzt kapnom a szenátustól, a háború folytatására?

HOGYAN JAVÍTHATNÁNK AZ ÖREGEK HELYZETÉN?

Korunknak sok fő problémája van. Az egyik ilyen fő probléma: a zaj. Szól a rádió, a televízió, dübörögnek a gépek, csikorognak a villamosok, dobhártya-szaggatóan száguldoznak az autók, motorok. Az emberek napról napra idegesebbek — a zaj károsan hat az idegrendszerünkre — és hangosabban beszélnek, hogy túlkiabálják a zajt, hogy megértsék egymást. Az ideges emberek érzékenyebbek: hamar megsértődnek és ilyenkor felemelik hangukat, vagyis kiabálnak, ordítanak és közben harsog a tánczene, sír a gyerek, zörög a porszívó és gengszterek lövöldöznek a képernyőn.

— Csendet! — üvölt fel ilyenkor a fáradt, védtelen ember, és menekülni szeretne. Igen ám, de hova? Erre a kérdésre a tudósok nem adnak választ: jelenleg éppen avval vannak elfoglalva, hogy aggodalmasan figyelik a zajszintmérő műszereiket. Ha orvosokhoz fordulunk jó tanácsért: felelet helyett idegcsillapítókat adnak. A költők a természet dicséretét zengik, ahol még kielégíthetnénk csendigényünket, de kinek van ideje állandóan a hegyekbe futkosni?

Mi hát a megoldás?

Nos, nekem van egy javaslatom, amellyel segíthetnénk a zajtól elkínzott embereken, ugyanakkor segíthetnénk az egyedül élő, magányos öregeken is.

Tapasztalataim szerint az öregek lakásaiban fölös mennyiségben található meg a csend, civilizációnk e hiánycikke. Aki már járt idős nyugdíjasok lakásán, az biztosan észrevette, hogy az öregek körül milyen nagy a csend. Csend ül a szekrények tetején, a virágos ablakokban, a szoba sarkaiban, és a csend hintázik a párnákkal kibélelt hintaszéken. Uramisten, micsoda csend van a gyermektelen, idős házaspárok lakásán! S még nagyobb a csend ott, ahol a gyerekek felnőttek és kirepültek a szülői házból. Itt halkabban jár az óra, halkabban csörömpölnek az edények, és halkabban folyik a víz a sárgaréz csapokból. Hiába énekel a kanári, hiába beszél hozzájuk esténként Takács Marika a televízióban: a csend hatalmasabb és fogva tartja őket.

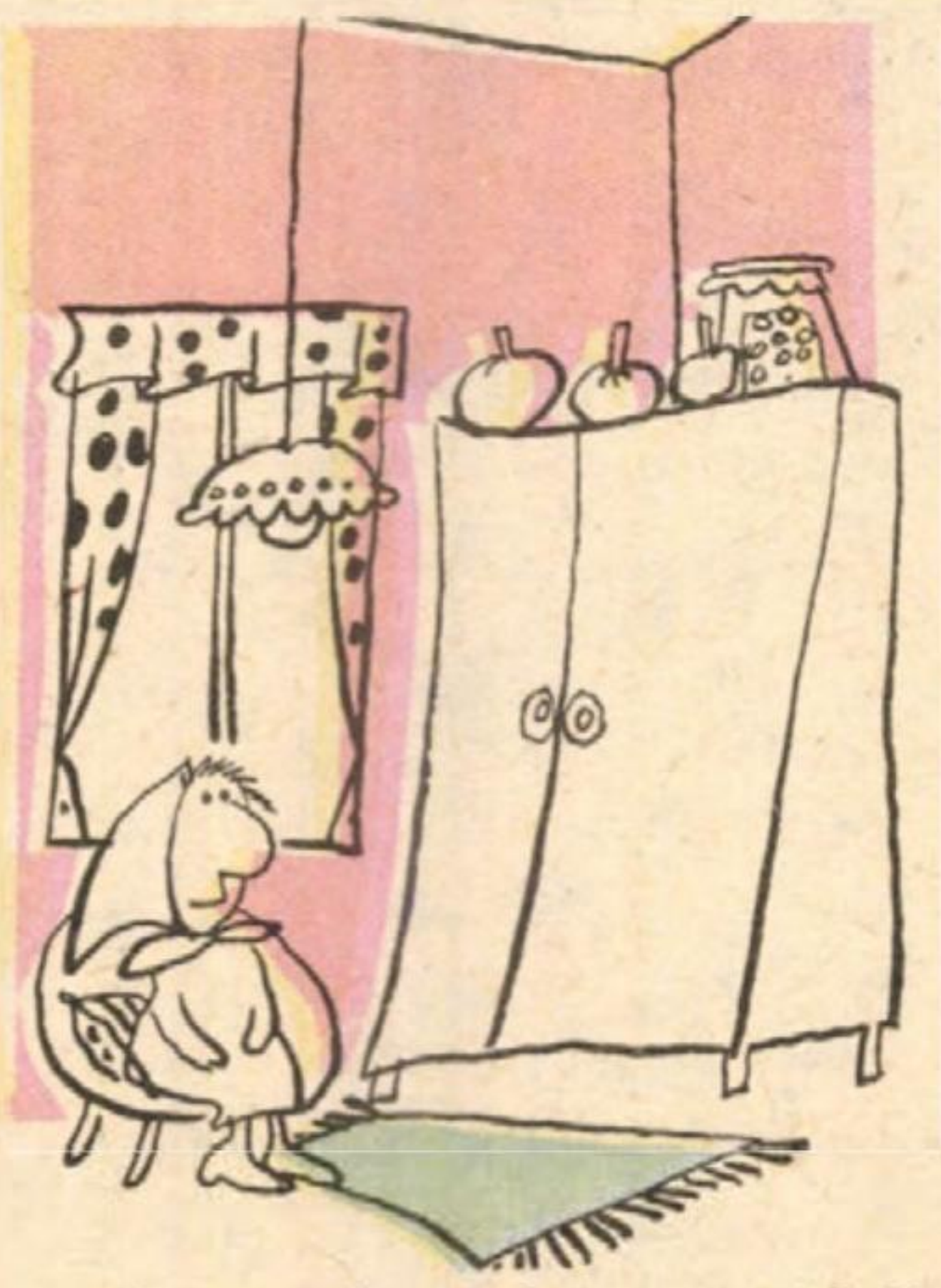

Ezt a csendet kellene pénzzé tenni, vagyis eladni azoknak, akik csendre vágynak.

Tegyük fel, hogy valaki már nem bírja a város, a munkahely, a családi otthon zaját, és úgy érzi: hamarosan megbolondul, ha nem jut egy kis csendhez. Ebben az esetben nagyon ajánlom Palkonya nénit a Rozmaring utcában. A néni egyedül él, egyedül az emlékeivel, de az emlékek nem csapnak semmiféle zajt. A fáradt vándor leül nála a csipkékkel díszített, rozoga karosszékbe, és az idegei máris gyógyfürdőt vehetnek a sűrű, jótékony csendben. Palkonya néni bízvást elkérhetne egy óra jó csendért, mondjuk, tíz forintot — milyen jól jönne a kis nyugdíjához! — és mindketten jól járnának: az is, aki csendre vágyott és az is, aki eladta.

Ha Palkonya néninél nem elég nagy a csend, felmehetne az illető — ugyanabban a házban — Veczlenki bácsihoz, akinek valaha nagy családja volt: vasárnaponként nyolcan ülték körül a kihúzható nagy asztalt. Következésképpen most, hogy már egyedül él a lakásban, még nagyobb körülötte a csend. Ezért már — úgy vélem — tizenöt-tizenhat forintot is elkérhetne. Bizonyisten, neki is többe van!

Kérem az illetékeseket, gondolkozzanak el a javaslatomon.

Ha egy csendes, nyugodt helyen akarnak gondolkodni, keressék fel Veczlenki bácsit.

Illetékeseknek húsz százalék kedvezmény.

Mikes György

ÉRDEKHÁZASSÁG

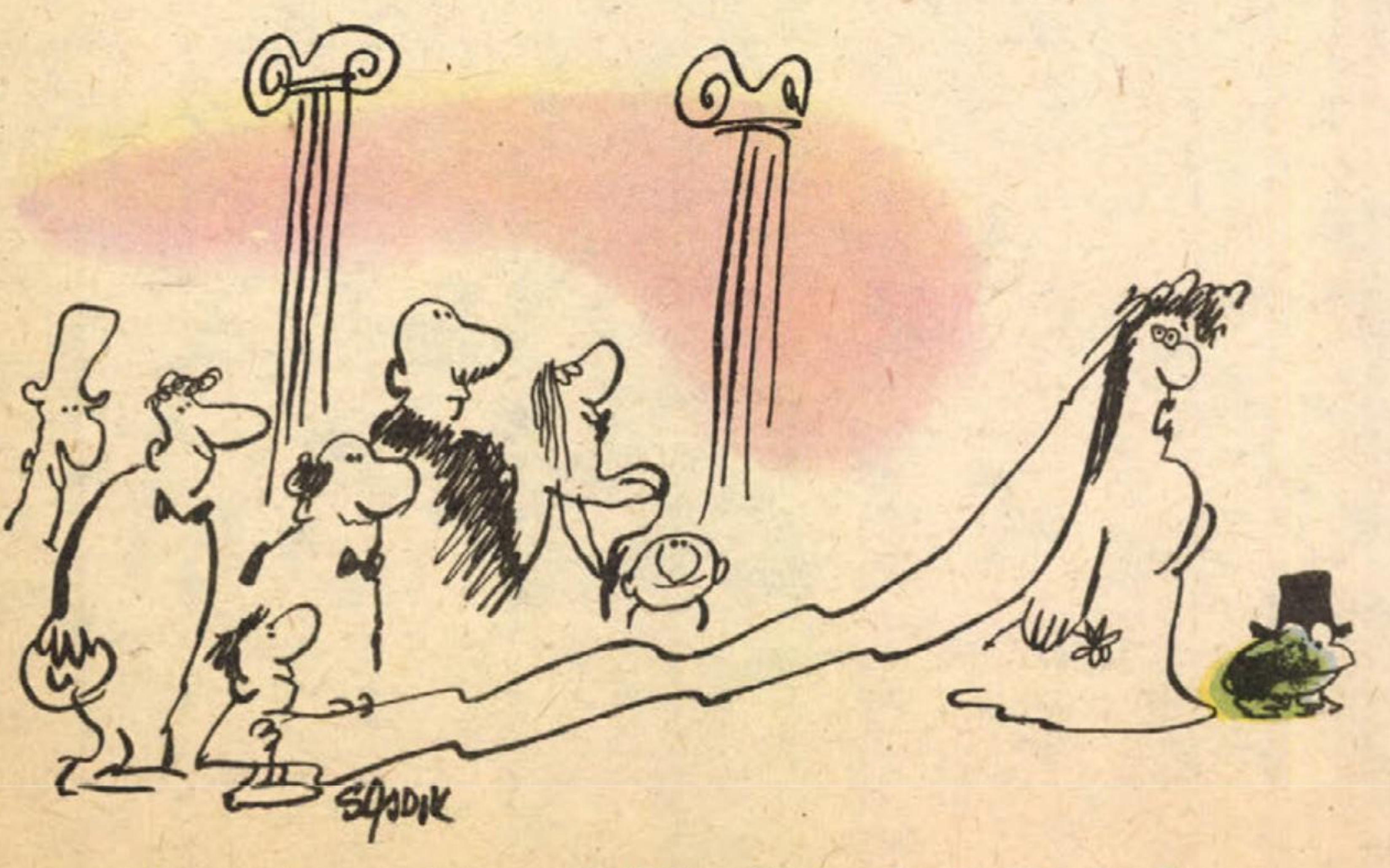

– Biztos, hogy ebből a békából esküvő után királyfi lesz?

INFORMÁCIÓS ROBBANÁS

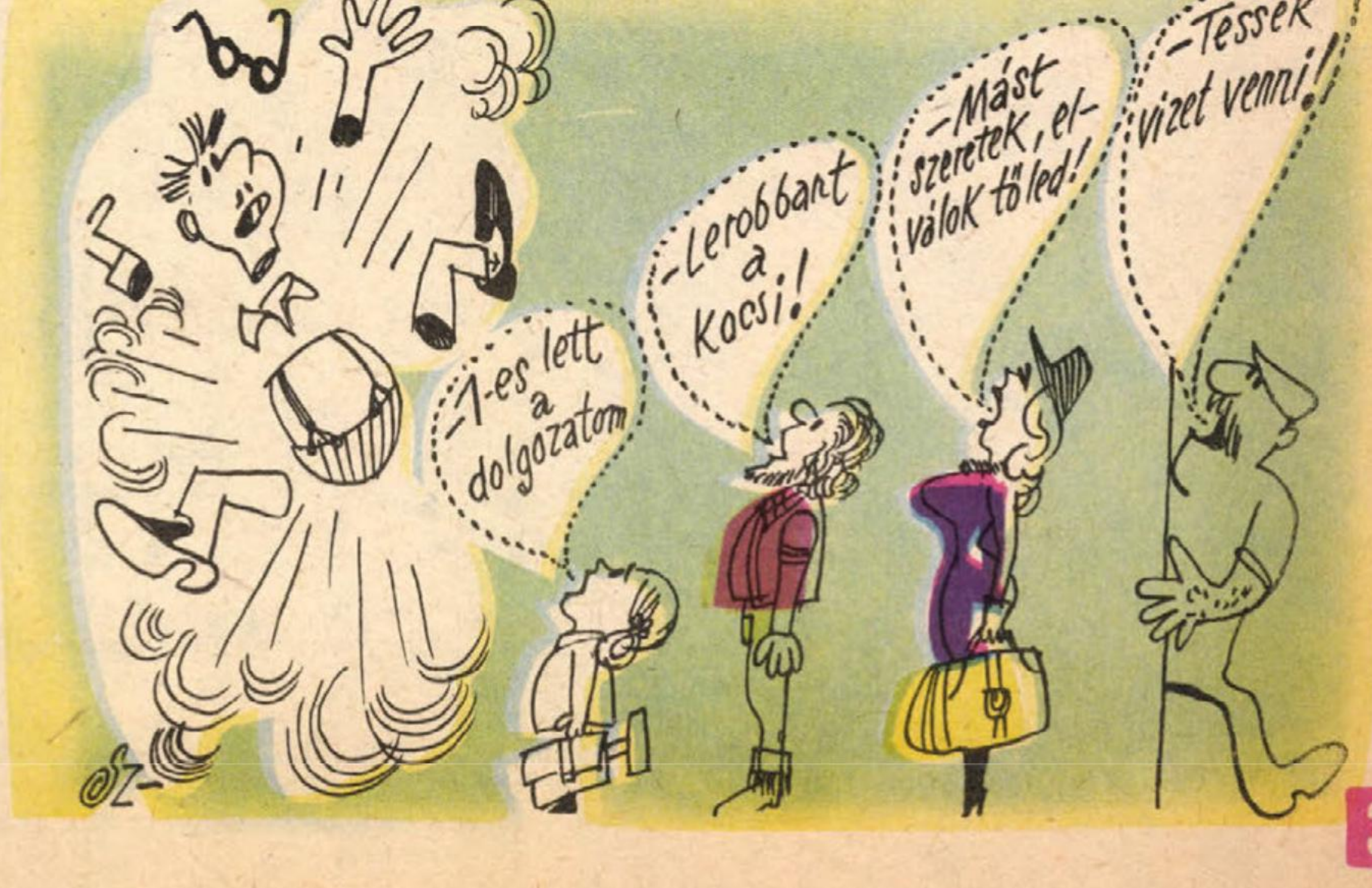
–1-es lett a dolgozatom
–Lerobbant a kocsi!
–Mást szeretek, elválok tőled!
–Tessék vizet venni!

FELKÉSZÜLÉS

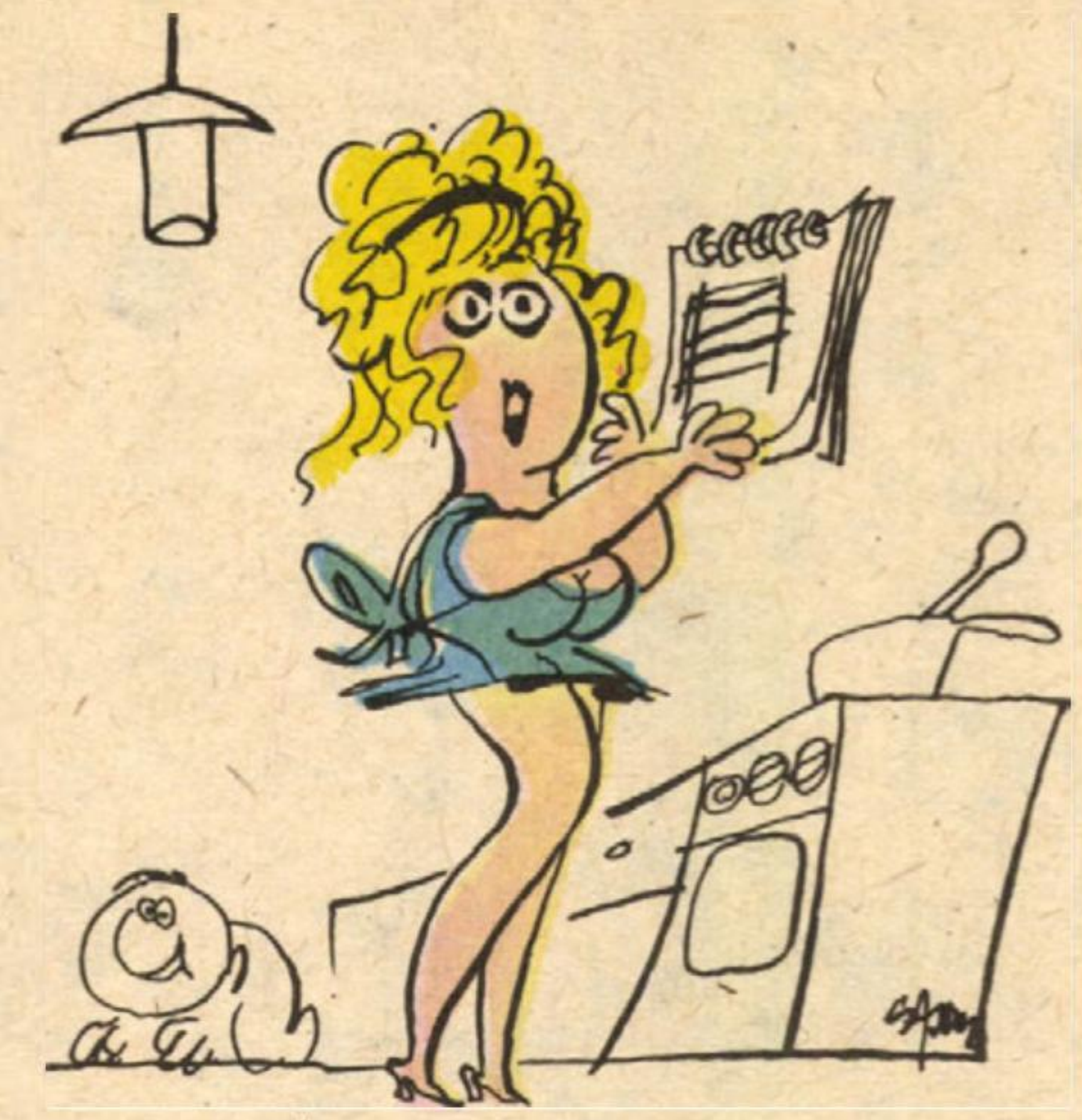

– Ha ma megfőzök, holnap nagymosást csinálok, akkor holnapután talán ágyban maradhatok az influenzámmal.

SZÍNHÁZBAN

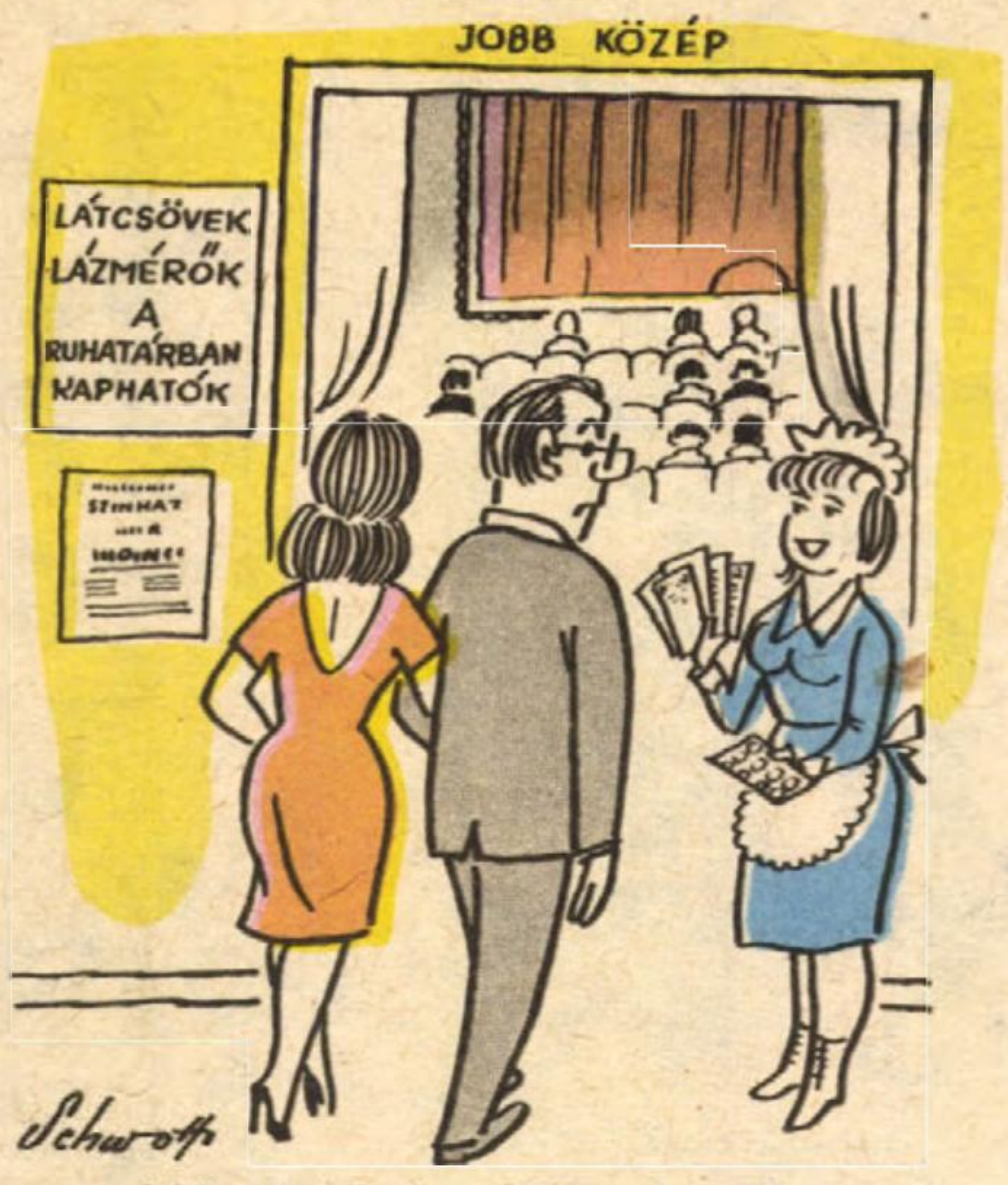
JOBB KÖZÉP
LÁTCSÖVEK LÁZMÉRŐK A RUHATÁRBAN KAPHATÓK
Schwott

– Műsort, kalmopirint tessék...

A VÍRUS TRAGÉDIÁJA

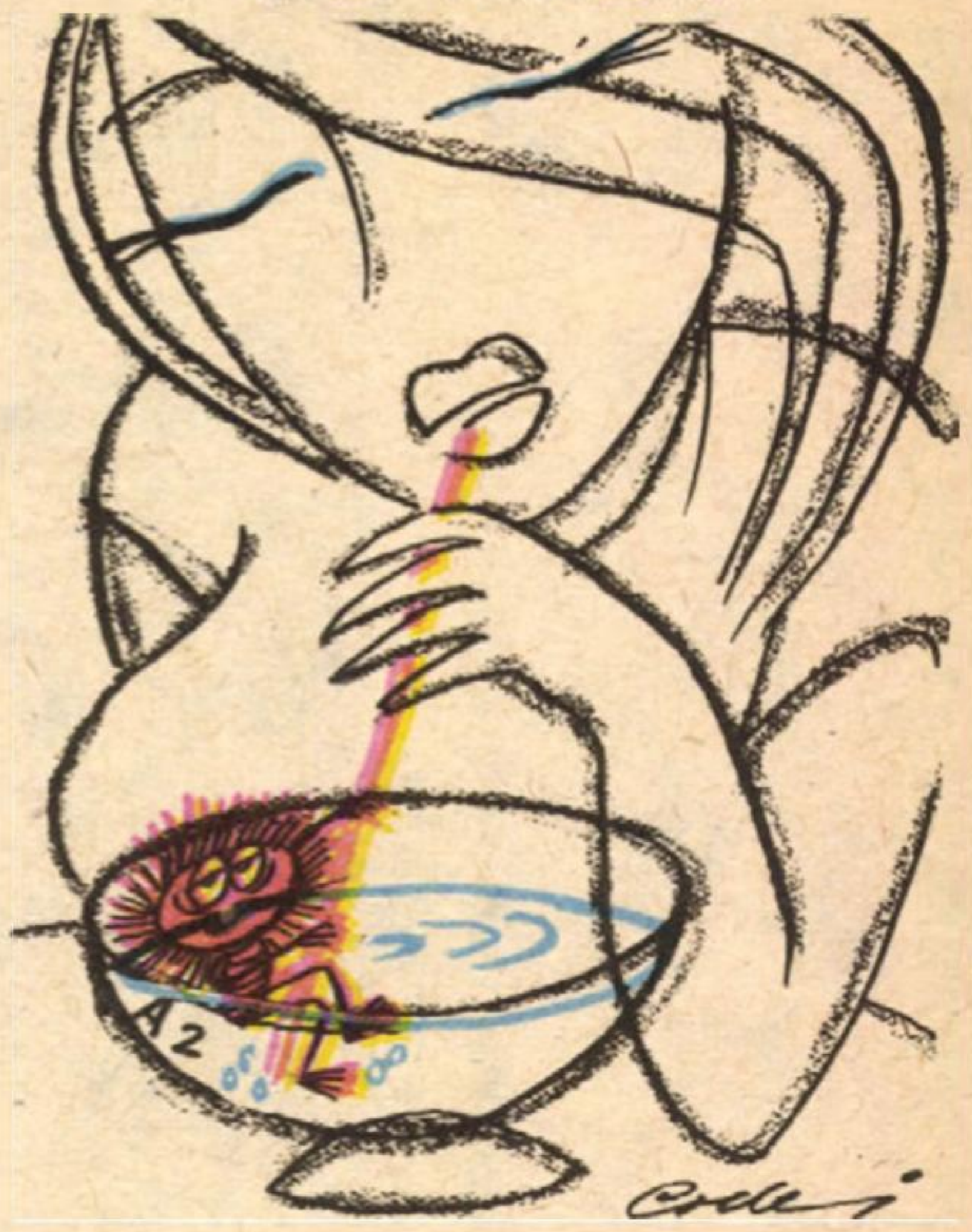

– A sok melótól úgy legyengültem, hogy képtelen vagyok felkapaszkodni...

KÖRZETI ORVOSNÁL

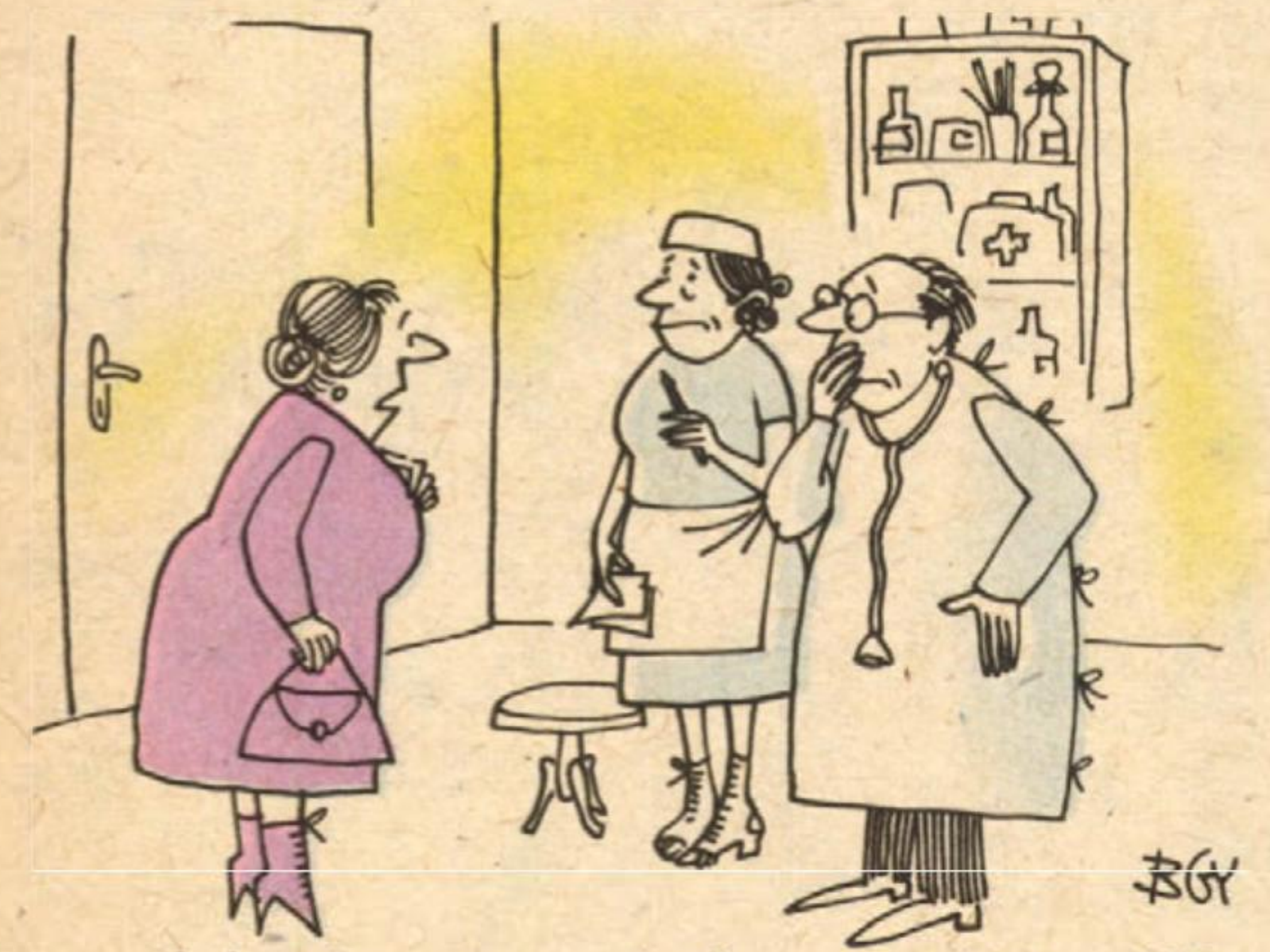

– Lehetséges, hogy ezekben a járványos időkben nekem kutyabajom sincs?

BOSSZANTÓ SZÍVESSÉG

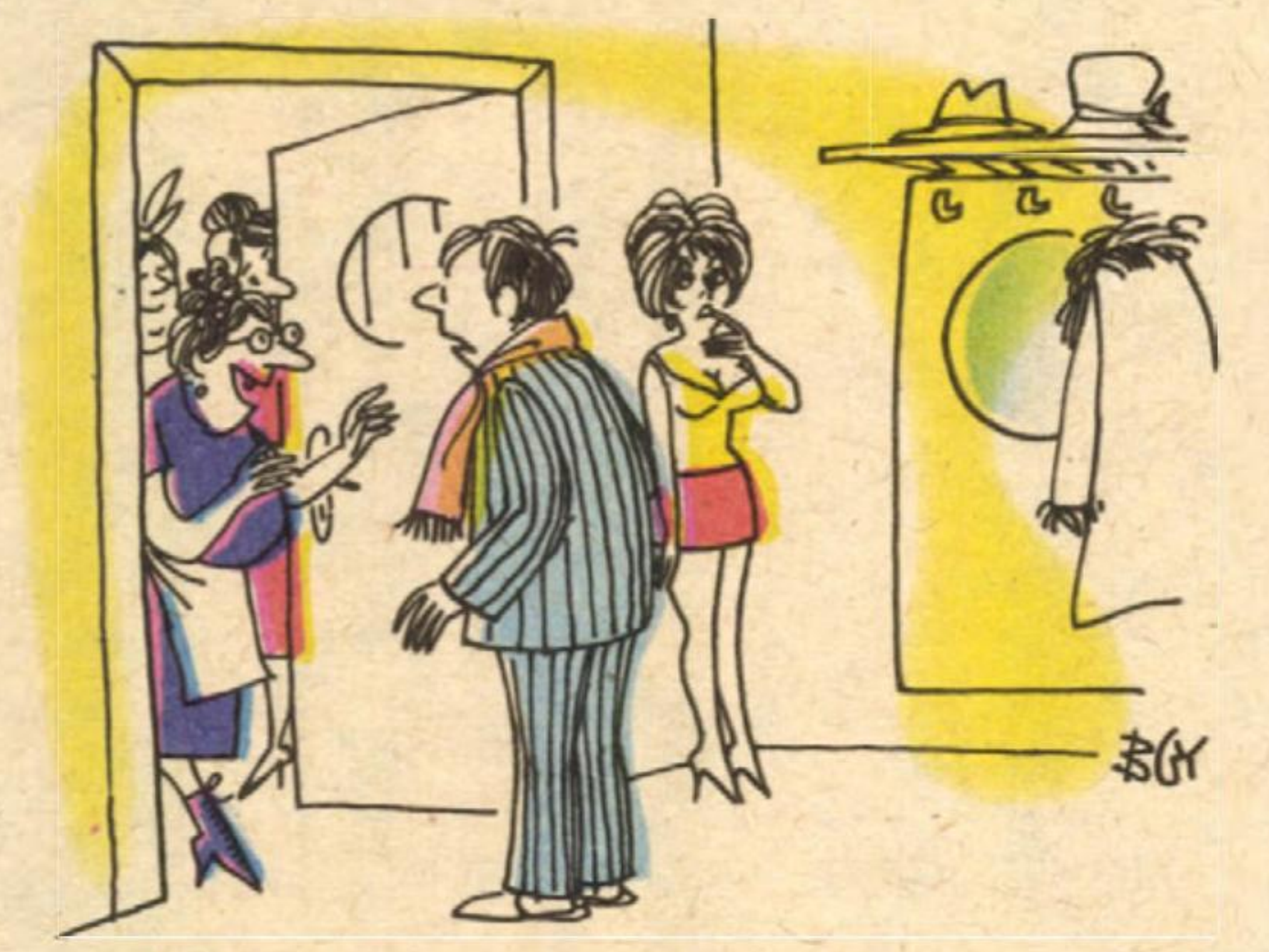

– A felesége megkért, hogy főzzek magának egy kis leveskét!

MAGÁNY

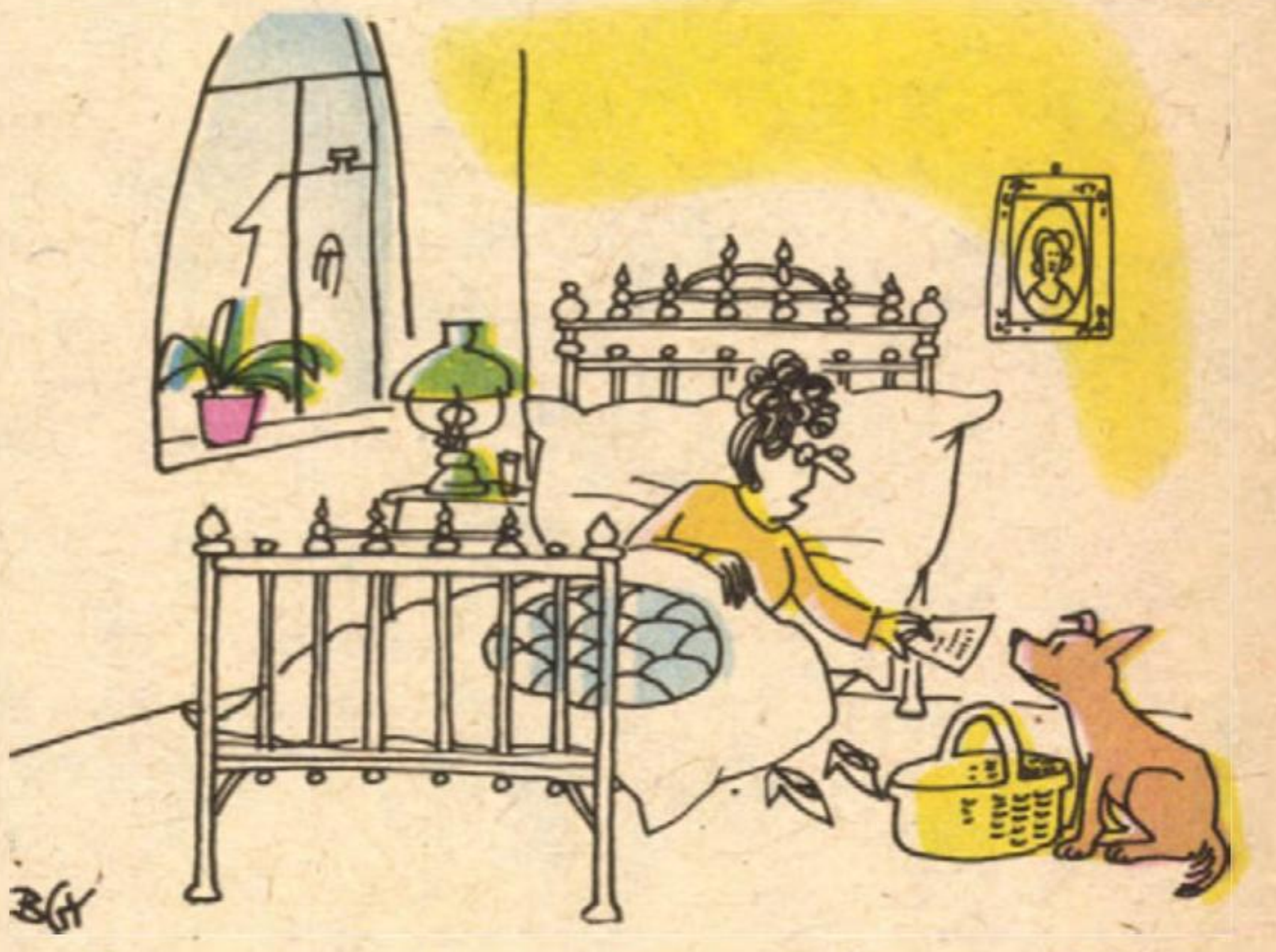

– Ezt a receptet pedig kiváltod a patikában.

A PARTNERSZERVEZŐ

Jól megy sora, kartársam. Elegánsan öltözködik, hallom, hogy francia konyakot iszik, osztályon felüli étteremben vacsorázik...

— Nem panaszkodhatom, van mit aprítanom a tejbe.

— Már nincs is a vállalatnál?

— Hogyne volnék! Most is pénzügyi előadó vagyok, mint voltam. Az a főállásom, de a mellékfoglalkozásom a főfoglalkozásom.

— A vállalat engedélyezte?

— Önnek tudnia kell, hogy csak mellékálláshoz kell a vállalat engedélye. Nekem nem mellékállásom van, hanem mellékfoglalkozásom. Az egészen más, kötetlen. Én például partnerszervező vagyok.

— Az például mi a csoda?

— Az újításokhoz szervezem a partnereket.

— Milyen újításokhoz?

— Az újítók újításaihoz. A mi vállalatunknál nem az újítás a fontos, hanem a partner. Partner nélkül nincs újítás.

— Nem egészen világos, amit mond.

— Szívesen megmagyarázom. Valakinek, mondjuk, akad egy kitűnő ötlete, gondolkozik rajta, részletesen kidolgozza és létrejön egy, a termelésben nagy hasznot jelentő újítása.

— Elfogadják, bevezetik és az újító megkapja az őt megillető újítási díjat.

— Nagyon téved, kartársam! Nem fogadják el, és nem vezetik be. Újítási ügyekben nagy a bizalmatlanság. Sok a kifogás, rengeteg az akadály. Sorolhatnám reggeltől estig a nehézségeket.

— De végül is elsimul minden. Ha egyszer jó az újítás...

— Akkor se simul el egykönnyen, az újító, tegyük fel, csak szakmunkás vagy technikus, mehet fűhöz-fához, kevés a tekintélye. Akkor lépek én a színre: szerzek egy tekintélyes embert a vállalatnál, egy társújítót. Esetleg az üzemvezetőt, vagy a főmérnököt. Ez lesz az első számú partner.

— Most már megy minden mint a karikacsapás.

— Még nem. Pedig a társújító is úgy tesz, mintha ő is újított volna az újításon. De hát ez kevés, mert nem az újítón kell újítani, hanem az újítópartnereken. Én ezt nagyon jól tudom,

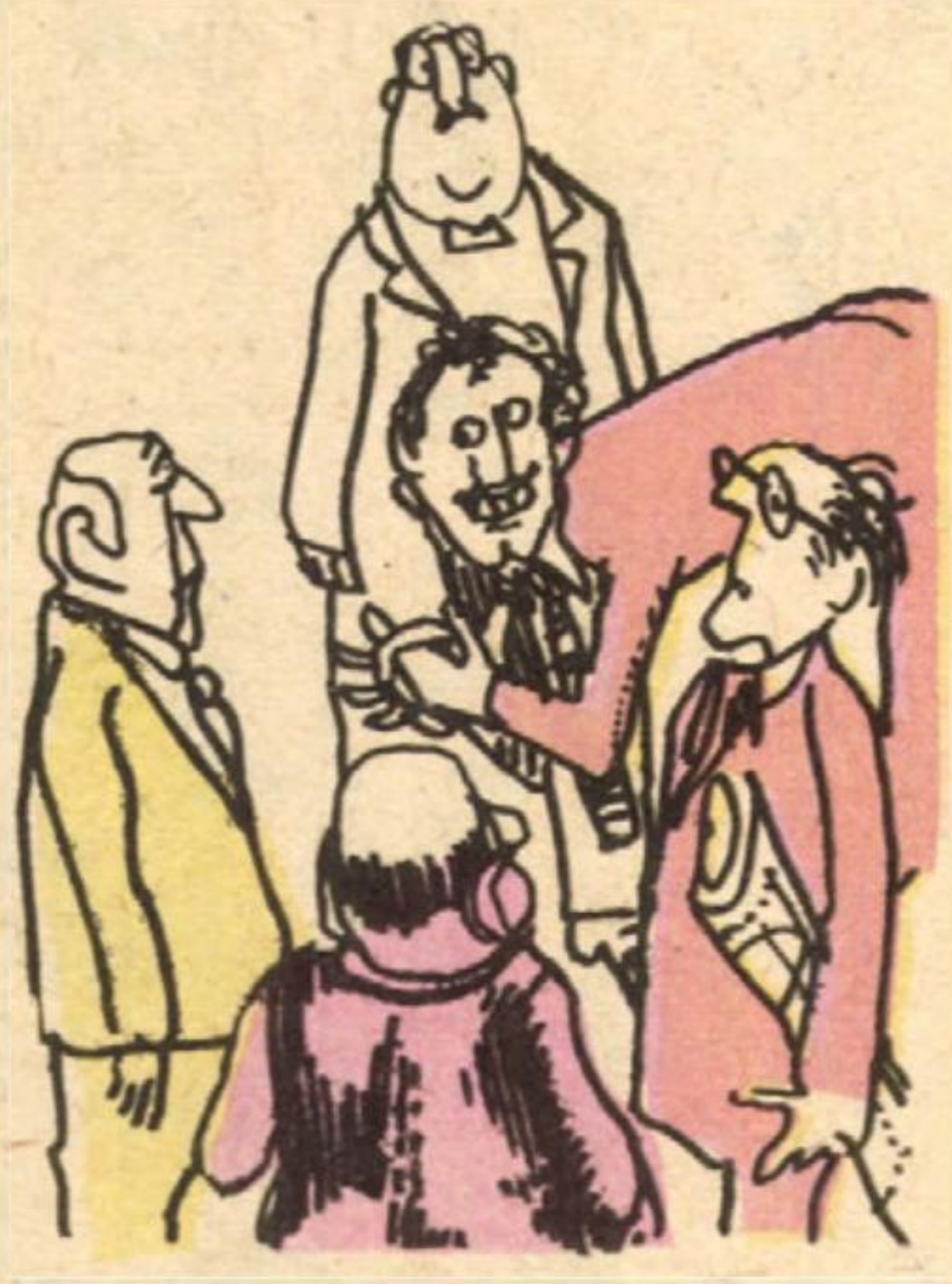

tehát új partnereket szervezek, társújítókat. Egy szakembert az Altröszttől, és egy másikat a Főtröszttől. Megadom nekik a témát — tudja hogy van ez —, azok is újítanak valamit az újításon. Ezután összehozom a partnereket, ők megállapodnak abban, hogy most már négyen, társújítóként nyújtják be az újítást. Most már elfogadják, bevezetik, jár az újítási díj.

— És e nélkül nem megy?

— Az istennek se. Nem tudom, másutt hogy van, de a mi vállalatunknál nélkülözhetetlen a partnerszervezés.

— És milyen arányban osztoznak a társújítók?

— Egyenlő arányban. Négyfelé megy a pénz. Egy-egy újítótársnak 25—25 százalék jut.

— Ön tehát nincs is benne az újításban?

— Dehogy vagyok. Nekem mindegyik társújító lead 20—20 százalék jutalékot a neki jutott újítási díjból, a szervezésért. De higgye el, nem ezért töröm magam. Az én szemem előtt csak az lebeg, hogy minden újítást hasznosítani kell a népgazdaság javára.

— Mit szól ehhez az, aki az újítást valóban kitalálta?

— Örül, hogy három felettesével együtt végre megvalósíthatja az újítását.

Földes György

KISJAVÍTÁS OLASZORSZÁGBAN

Az „International Herald Tribune"-ban olvastuk, hogy az olaszországi Rho városában Giovanni Curto meg akarta javíttatni tévékészülékét. Úgy látszik, rossz tapasztalatai voltak, mert amikor a tévé-szerelő, Paolo Crema belépett az ajtón, Curto kést szegezett a szerelő torkának, ezekkel a szavakkal:

— Ezt a nyomorult készüléket eddig senki sem csinálta meg tisztességesen! Egyik csibész a másik után csapott be! Addig innen élve nem megy ki, amíg rendesen meg nem csinálja.

Crema szaki bólogatott, megvizsgálta a készüléket, majd kijelentette, hogy egy alkatrészért el kell mennie. El is ment, majd néhány rendőrrel tért vissza. Az előfizetőt elvitték, de a készüléket nem javították meg.

Vajon mi erről a GELKA álláspontja?!...

NAGYVONALÚSÁG

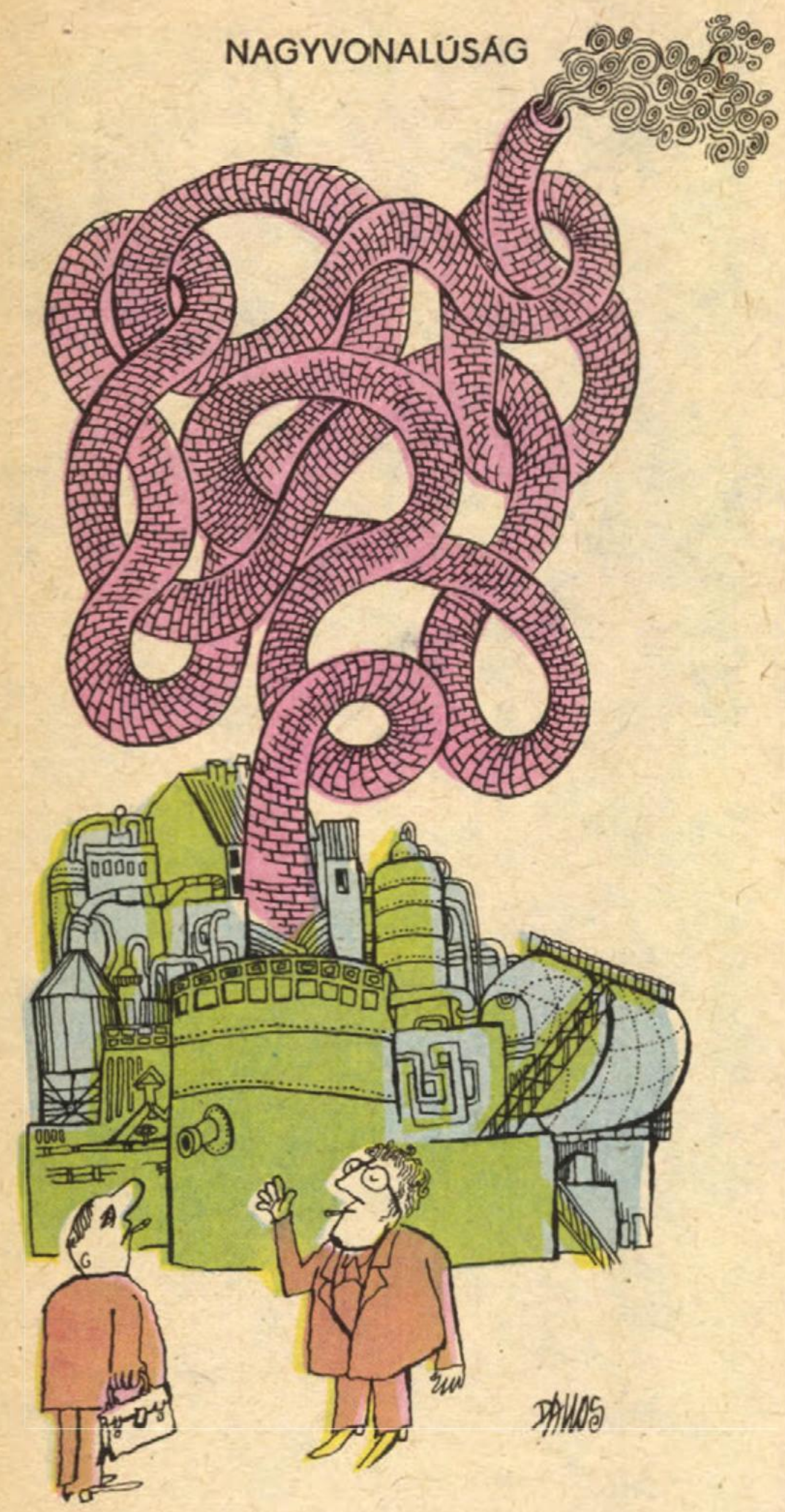

– Volt egy kis pénzünk a beruházásra ...

MODERN VÁLTOZAT

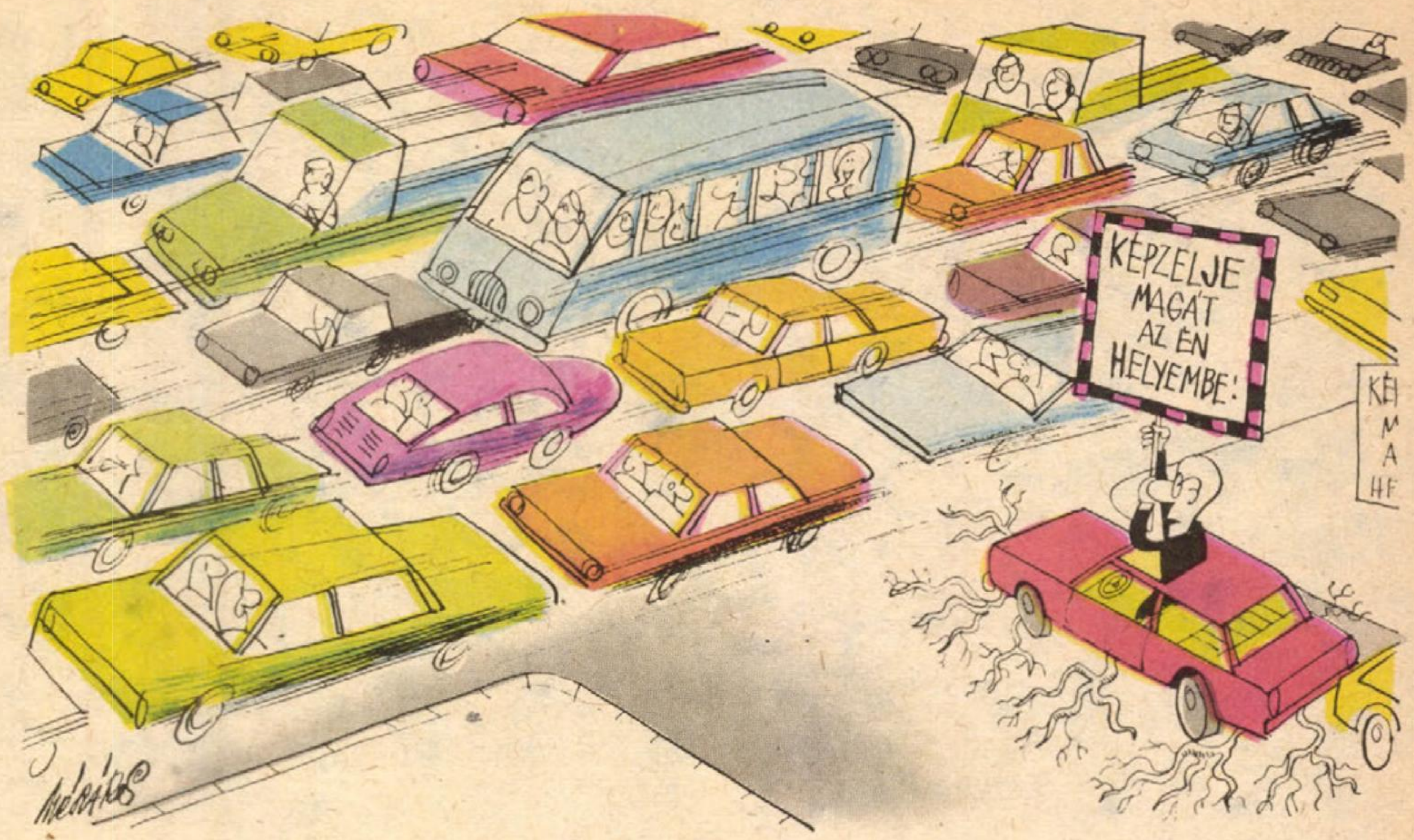
KÉPZELJE MAGÁT AZ ÉN HELYEMBE!

Ketten beszélünk

①

— Tudja, hogy min töprengek reggeltől estig? Azon, hogy tulajdonképpen milyen is lehet a Modern Színház új darabja.

— A Holtpont című színmű?

— Igen. Börzsönyi Lenke azt írta róla, hogy megrázó erejű alkotás, mely nemes eszközökkel mutatja meg a társadalom lelkiismereti problémáiból kivezető utat.

— Akkor nem lehet rossz. Börzsönyi Lenke nagyon jó szemű színikritikus. Magam is tisztelem őt.

— Én nem kevésbé. Csakhogy ugyanazon a napon egy másik újságban Szobros Edgár — akit nem kevésbé tisztelek — azt írta a Holtpontról, hogy egy ócska ötlet elnyújtása három felvonásra és ha a rendőrség hivatása magaslatán állna, megakadályozta volna a darab bemutatását.

— Szobros Edgár nagyon szigorú. Mit írt a darabról Keselyű Albert a Reggeli Harsonában?

— Keselyű Albert szerint a Holtpont részleteiben nagyon jó, de egészben véve elhibázott mű, amit a végén kellett volna kezdeni. Vércse Gedeon viszont az egyik hetilapban úgy vélekedik, hogy a Holtpont részletei csapnivalóan hitványak, egészében azonban jól világít rá a ma emberének tudathasadásos lelkivilágára.

— Hm. Króm Bertalan még nem írt a darabról? A legjobban ő szokta tudni, hogy miről szól egy új darab.

— Króm Bertalan tegnap olvasott fel róla bírálatot a rádióban. Szerinte a Holtpont arról szól, hogy minden általánosítás igazságtalan és hogy a búzanemesítőknek a maguk szempontjából igazuk van, bár a darab ezt a mondanivalót inkább csak sejteti, mintsem képviseli.

— Én Króm Bertalannak hiszek. Tekintélyes, tiszteletreméltó, öreg kritikus.

— No igen, igen ... Csakhogy Nikkel Bálint nem kevésbé tekintélyes és nem kevésbé öreg, szerinte pedig a darab arról szól, hogy az egyéni boldogulás és a közérdek konfliktusában nem mindig a progresszív erők hatnak. Most melyiknek higgyek?

— Van egy remek tippem. Ne higgyen egyiknek sem. Menjen el a színházba és nézze meg a Holtpontot.

— Megbolondult? Hogyhogy nézzem meg? De hiszen én írtam ...

②

— Hívatott, igazgató elvtárs, parancsoljon.

— Foglaljon helyet, Pirike. Közölnöm kell magával valamit.

— Igenis. Csupa fül vagyok.

— Mint tudja, teljes egy hónapon át felméréseket végeztünk a hivatalunkban, computerekkel, időelemzőkkel, speciális műszerekkel és minden lehetséges egyéb módon.

— Igenis.

— E felmérések során kiderült, hogy dolgozóink a munkaidejük egy jelentékeny részét nem munkával töltik.

— Csakugyan? Ezt nem hittem volna.

— Sajnos. Itt van előttem a magáról készült kimutatás. Ebből kiderül, hogy maga, Pirike, a nyolcórás munkaidő hét százalékát késéssel, tizenegy százalékát telefonálással, tizenhat százalékát kávézással, tizenkilenc százalékát beszélgetéssel, hat százalékát manikűrözéssel, nyolc százalékát a mosdóban, tizenhárom százalékát a szomszéd szobában és négy százalékát újságolvasással tölti. Az összesen annyi, mint nyolcvannégy százalék.

— Ez számomra nagy rejtély, igazgató elvtárs.

— Éspedig? Mi benne a rejtély?

— Hogy mi lehet a hiányzó tizenhat százalék?

(t.)

HIR-DE-TÉS

„Biztosítsa ülőhelyét
túltömött járműveken!
Vegye kölcsön órabérért
karonülő gyermekem!
Járműtiszta! Igényessel
puszit is vált (csók-felár)
s titkos jelre (gyanú ellen!)
papát (mamát) kiabál!"

(–hm–)

KEZDŐDIK A NAP

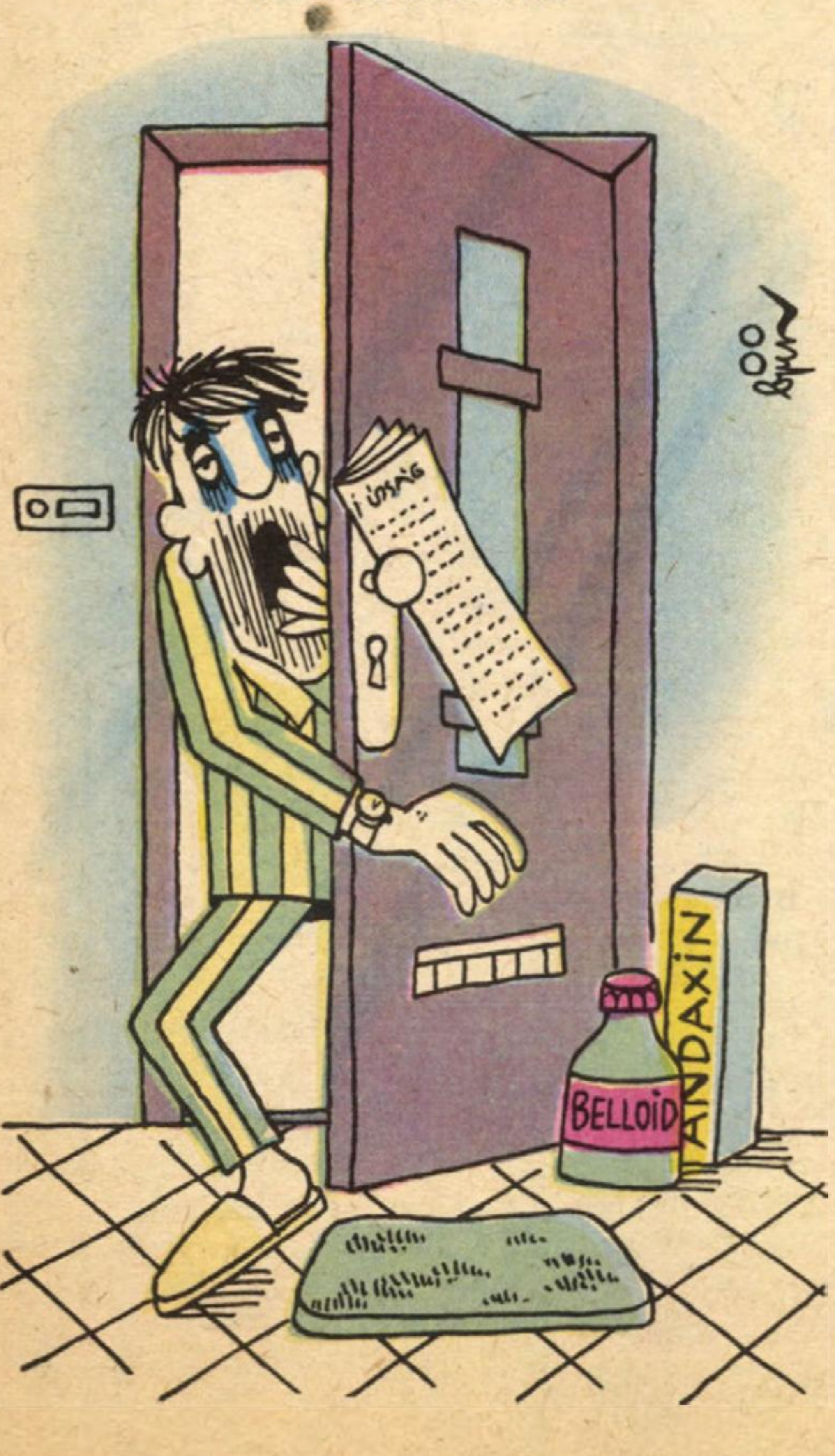

EGY ÓKORI SZERKESZTŐSÉGBEN

– Ez az úr a gladiátorviadalokról írt kritikánk miatt szeretne a szerzővel elbeszélgetni! ...

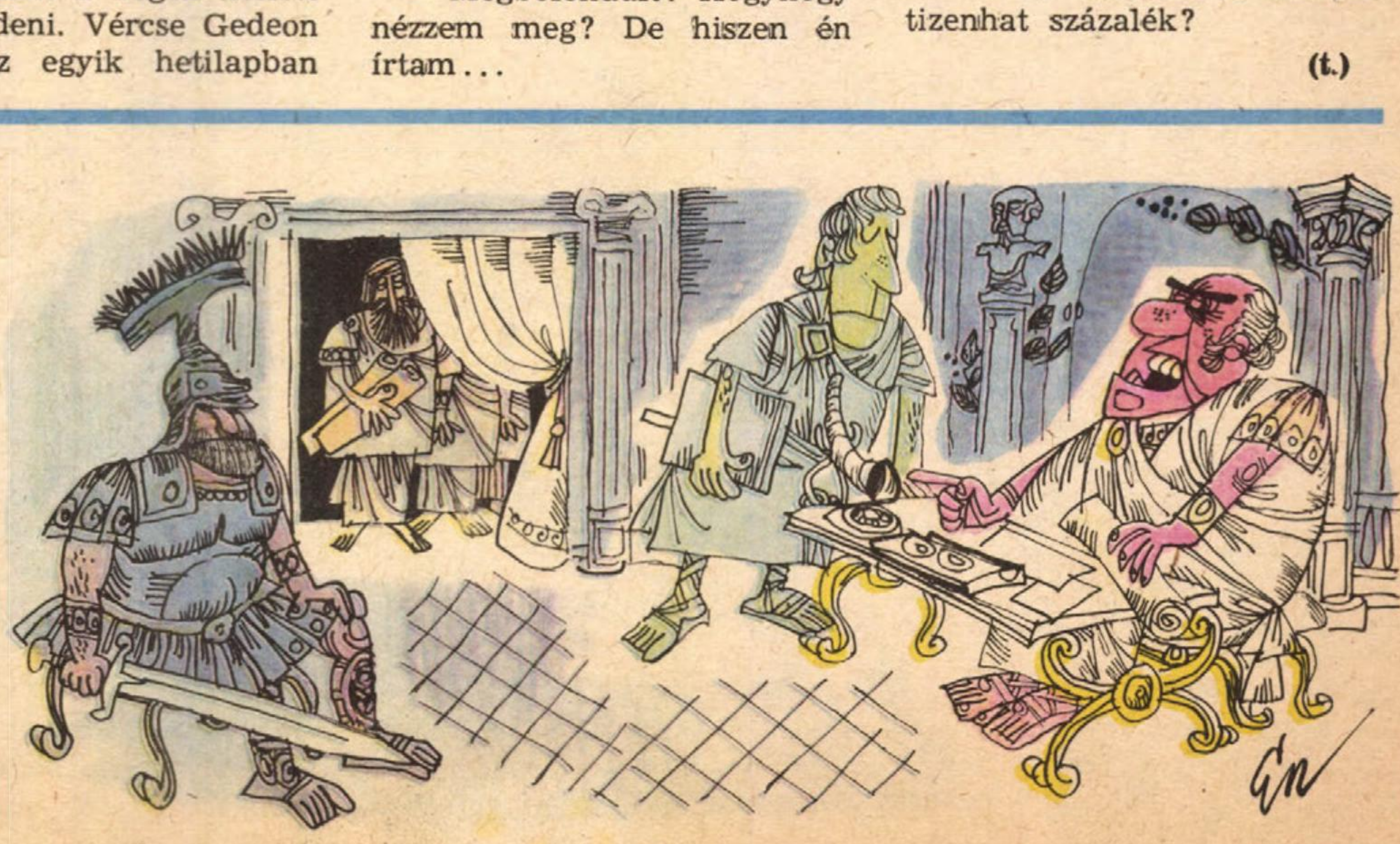

SZENVEDÉLYES DOHÁNYOS

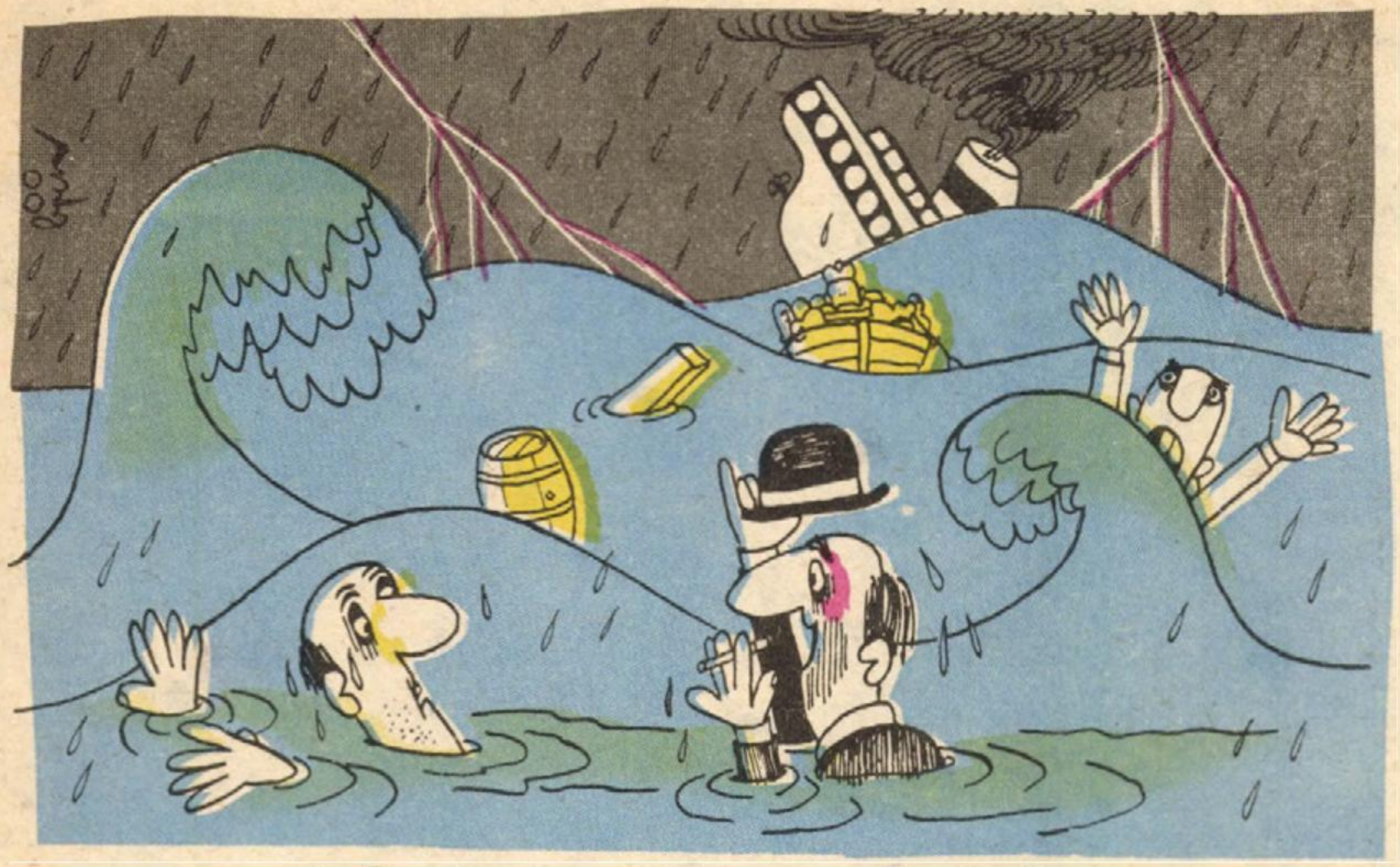

– Bocsánat, uram, volna egy kis tüze?...

MÓDOSÍTOTT BTK

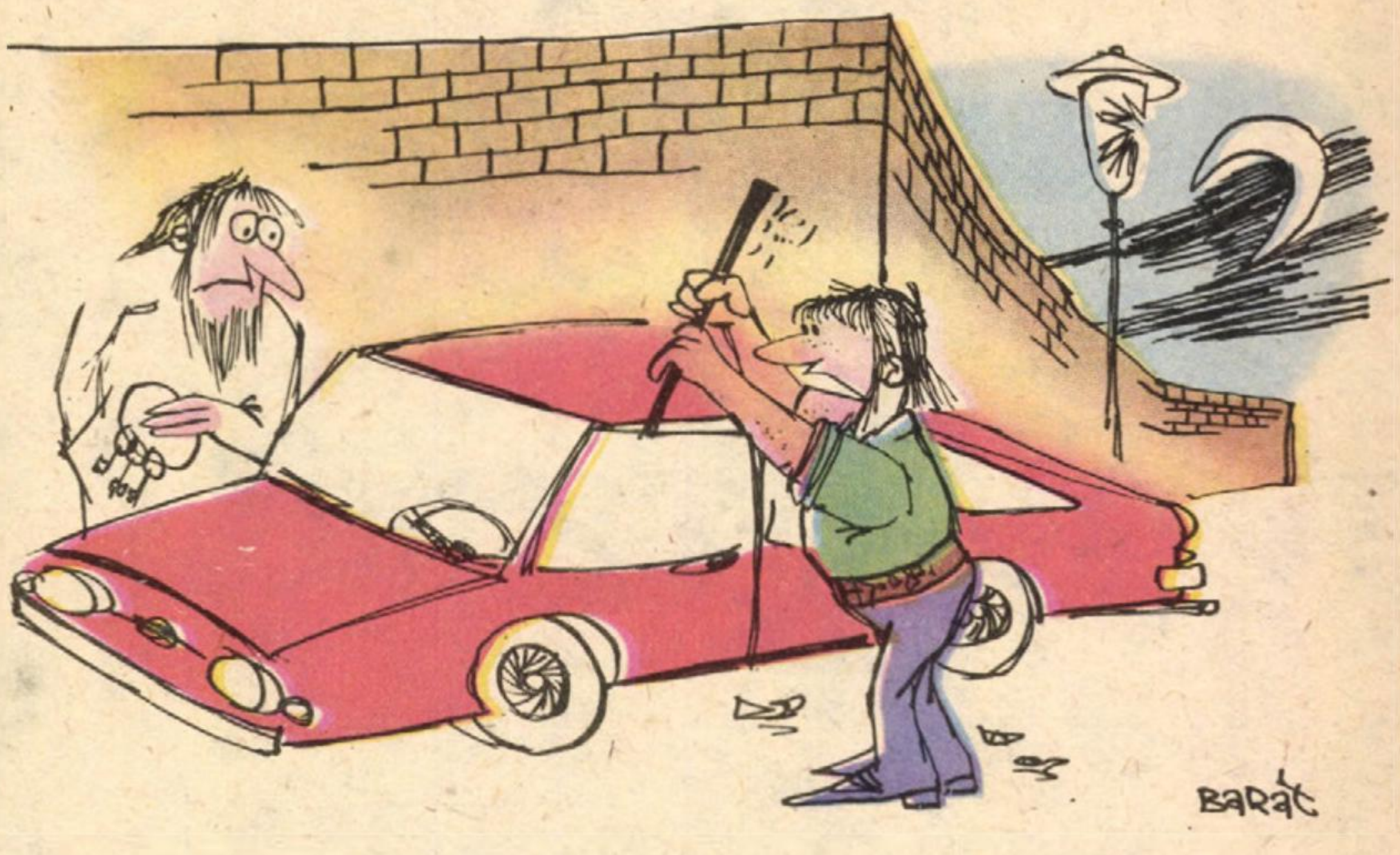

– Most már ezt sem tudom jogtalanul használni anélkül, hogy el ne lopjam...

FILMVETÍTÉS A DIVAT

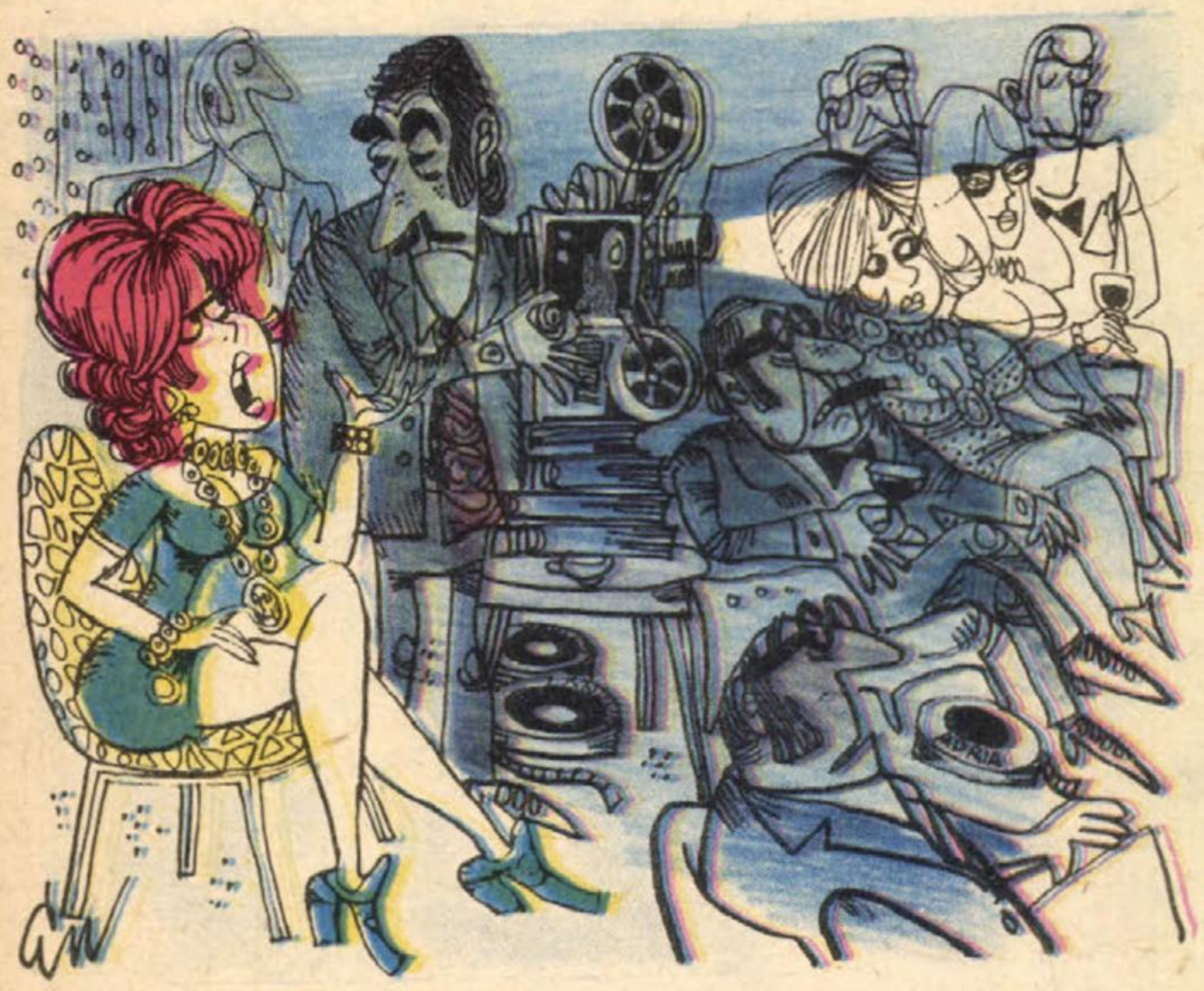

– Most aztán szégyenkezhetünk a vendégek előtt, hogy a nyáron csak a Balatonnál tudtunk filmezni!...

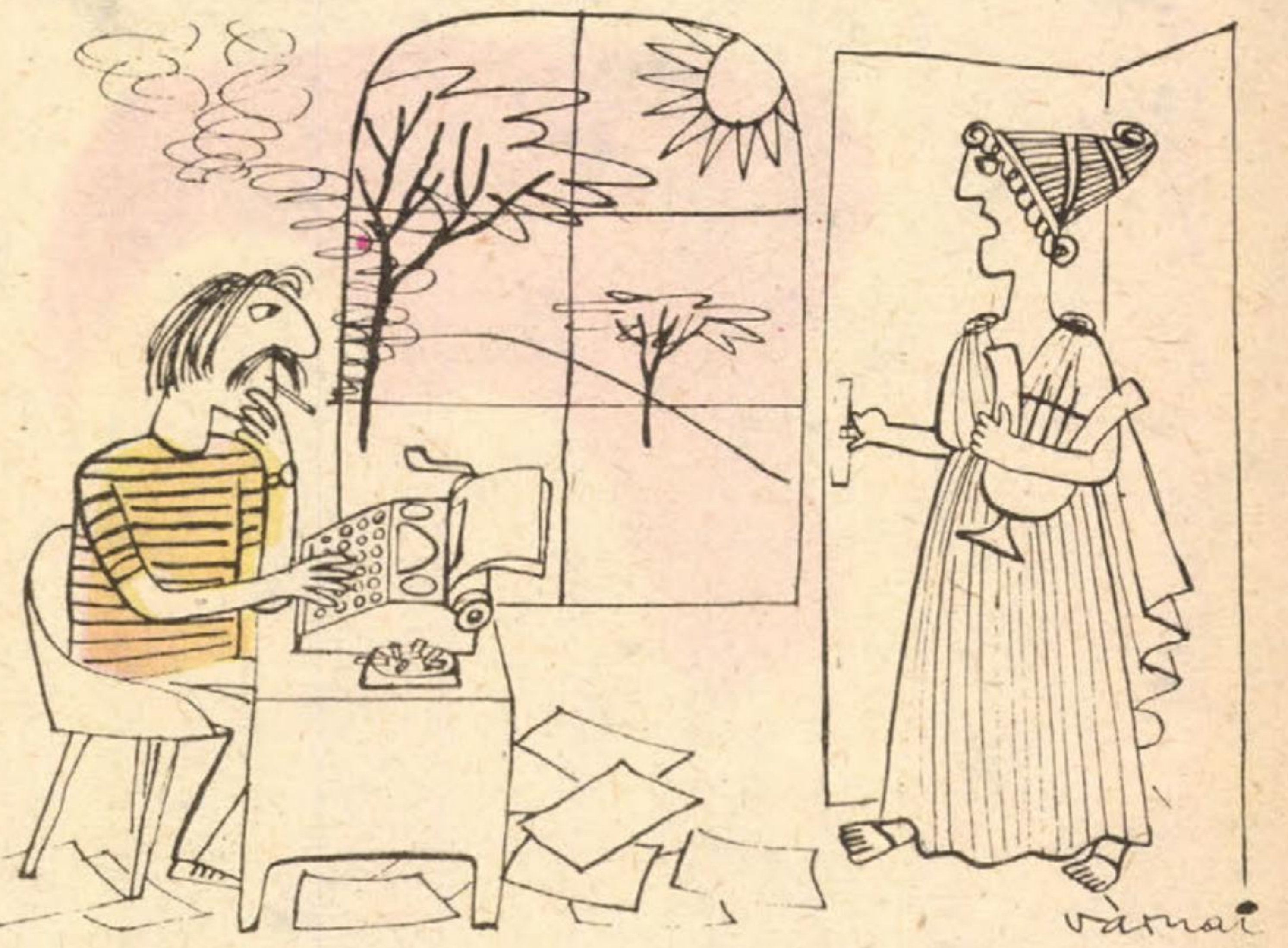

ALKOTÓ-HÁZBAN

– Csengetni tetszett?

HUMORÜGYBEN ORTUTAY GYULÁNÁL

Ezen a helyen már szó volt néhányszor a magyar népi humorról. A beszélgető partnereim (többek között Illyés Gyula, Veres Péter) elmondták egyéni véleményüket, de természetesen a kérdést csak részeiben érintették. A lényeg, a *honnan?*, ami a legjobban izgatja az én fantáziámat (és gondolom, az olvasóét is), kérdés maradt. Izgatottan fenem hát a golyóstollamat, hogy jegyzetembe véssem a néprajzkutató tudós magyarázatát.

— Megsúgom, a mi fantáziánkat is ez a *honnan?* izgatja a legjobban — válaszolja Ortutay Gyula. — Ez a mi nagy gondunk, az egyik. Mert ha tudnánk, hogy honnan ered a magyar népi humor, tudnánk a többit is. A folklór alapja ugyanis a tréfa, az anekdota, s ezeknek, mint az egésznek is, az eredete kibogozhatatlan. Különböző föltevések, elméletek látnak napvilágot, de a kutatások sorra cáfolnak. Csak egy példa! A „tipikusan" magyar, Mátyás királyhoz fűződő történet a cinkotai kántorról, már a hatodik században írt Midrasban, a zsidók szent könyvében is megtalálható, mint „az okosság próbája", s bizonyos, hogy oda is került valahonnan. Vannak magyar népmesemotívumok, amelyek fölismerhetők a több ezer éves kínai és az alig fiatalabb egyiptomi leletekben. Igen, a mese szájról szájra szállt hetedhét országon, s hetedhét évezreden át.

— Azóta sem könnyebb nyomon követni, amióta már nem szájról szájra jár, hanem nyomtatva van?

— Telibe találta. Ez a mi másik nagy gondunk. A tizenhatodik századtól, hogy a ponyvairodalom terjedni kezdett, a szóbeliség írásbeliségre váltott, nagyobb sebességgel hordták-vitték a „sztorikat" és még jobban összekuszálták mindent.

— Ugyanez a helyzet a közmondásoknál, szólásmondásoknál is?

— Az utóbbi az egyetlen folklórműfaj, amelyet rendszerint tetten lehet érni. Ne vegye dicsekvésnek, ha a magam példáját említem. Az 1958-as választáson, mint a Hazafias Népfront titkára a kiskőrösi járásban léptem föl képviselőnek. A jelölő gyűlésen tartott beszédemben emlékeztettem hallgatóimat a régi választásokra, amikor a képviselők hetethavat ígértek, de nem tartottak meg semmit. „Én nem ígérek semmit..." — folytattam, majd kifejtettem, hogy a tervgazdálkodás szabja meg a lehetőségeket. A jelenlevő jó májú újságírók ekkor szülték a *szólásmondást:* „Ortutay nem igér semmit, de azt megtartja." Amiből látszik, hogy a magyar embernek van humora, amely megragadja a fonák, komikus jelenségeket.

Jó adottság, büszkék lehetünk rá. A múltkoriban is, amikor a kormányküldöttséggel Finnországban jártam, úgy adódott, hogy egy hajókiránduláson a társaságnak Várkonyi Péter, a Tájékoztatási Hivatal elnöke s én, vicceket meséltünk. Egy idő után Kekkonen elnök úr így sóhajtott föl: „De elkelne nekünk két ilyen állampolgár, mint ez a Krampács és János bácsi!"

— Egyik kedves kollégám mondta (vagy írta?), hogy a pesti vicc a legjobb exportcikk, kár, hogy nem kapunk érte valutát.

— No, így sem járunk rosszul, hiszen amennyit adunk, annyit kapunk is.

— Pesti viccért — mondjuk — angolt? Nem jó üzlet.

— Nem. Pesti viccekért pesti viccet. Csak régebbieket, amelyeket távolbaszakadt hazánkfiai megőriztek, de mi már elfelejtettünk, vagy amelyeket adaptáltak a helyi viszonyoknak megfelelően. Tokióban, 1968-ban, az ott tartott Nemzetközi Néprajzi Kongresszuson egyedül képviseltem Magyarországot. Az ünnepélyes fogadáson a kongresszus japán elnöke, Kono úr engem is személyesen üdvözölt, és túl az ő híres udvariaskodásukon, őszintén fájlalta, hogy csak egyedül vagyok ott magyar. „Tévesen informálták önt, elnök úr — mondtam —, nem én vagyok itt az egyetlen magyar — és a szemközt ülő kolléganőre mutattam. — Íme, Mrs. Sidney Ausztráliából, mellette Römer úr Jugoszláviából, a Kanadát képviselő Mr. Szövérfy — és vagy tíz magyart soroltam föl." — „Tehát nem csak a japánok vándorolnak" — mondta Kono professzor. — „Ó — válaszoltam szerényen —, mi jó ezer éve kezdtük, a kalandozások korában, és azóta sem tudjuk abbahagyni."

Sólyom László

OLASZ LICENC ALAPJÁN

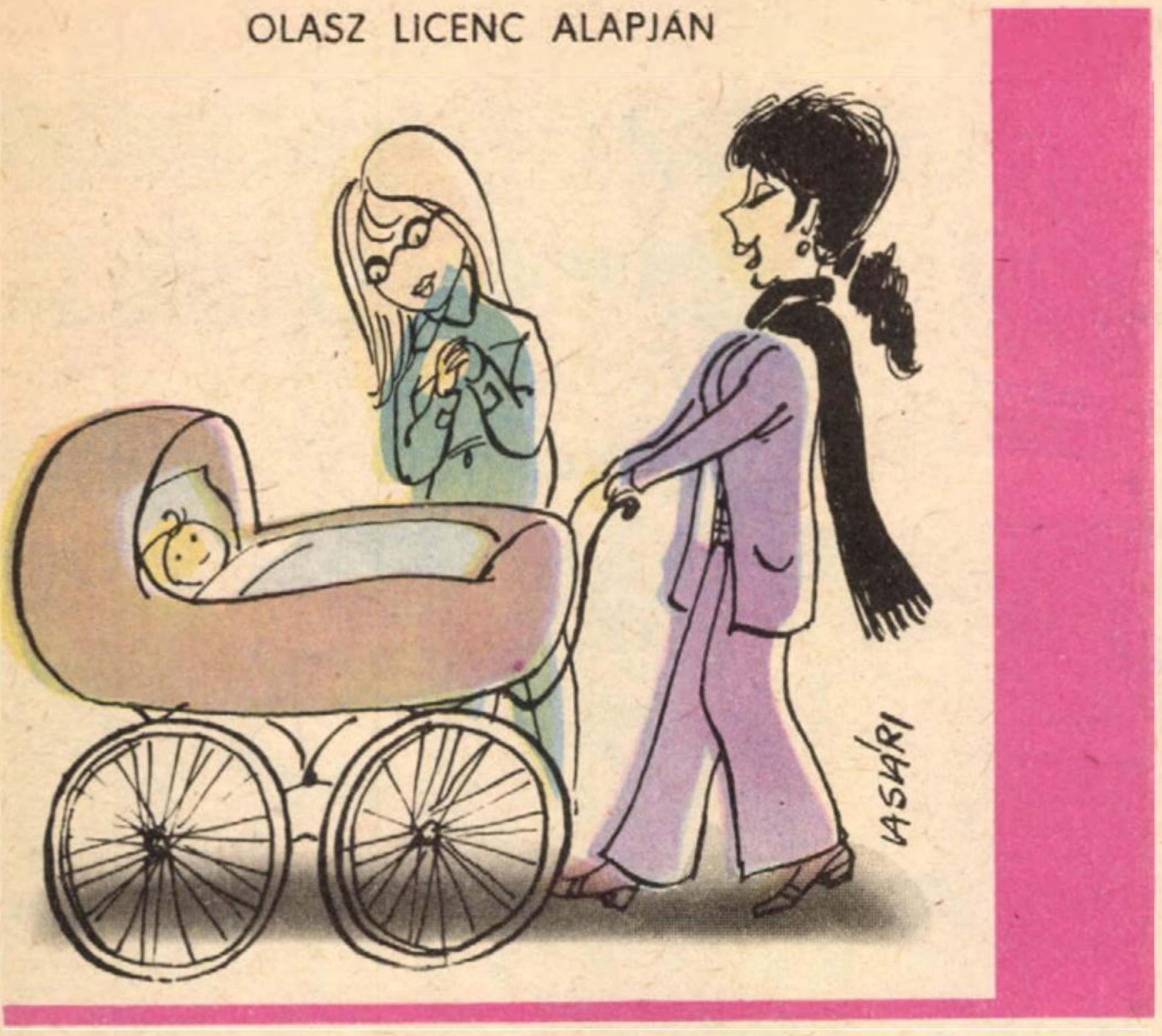

A LEGKORSZERŰBB ÉPÍTKEZÉS

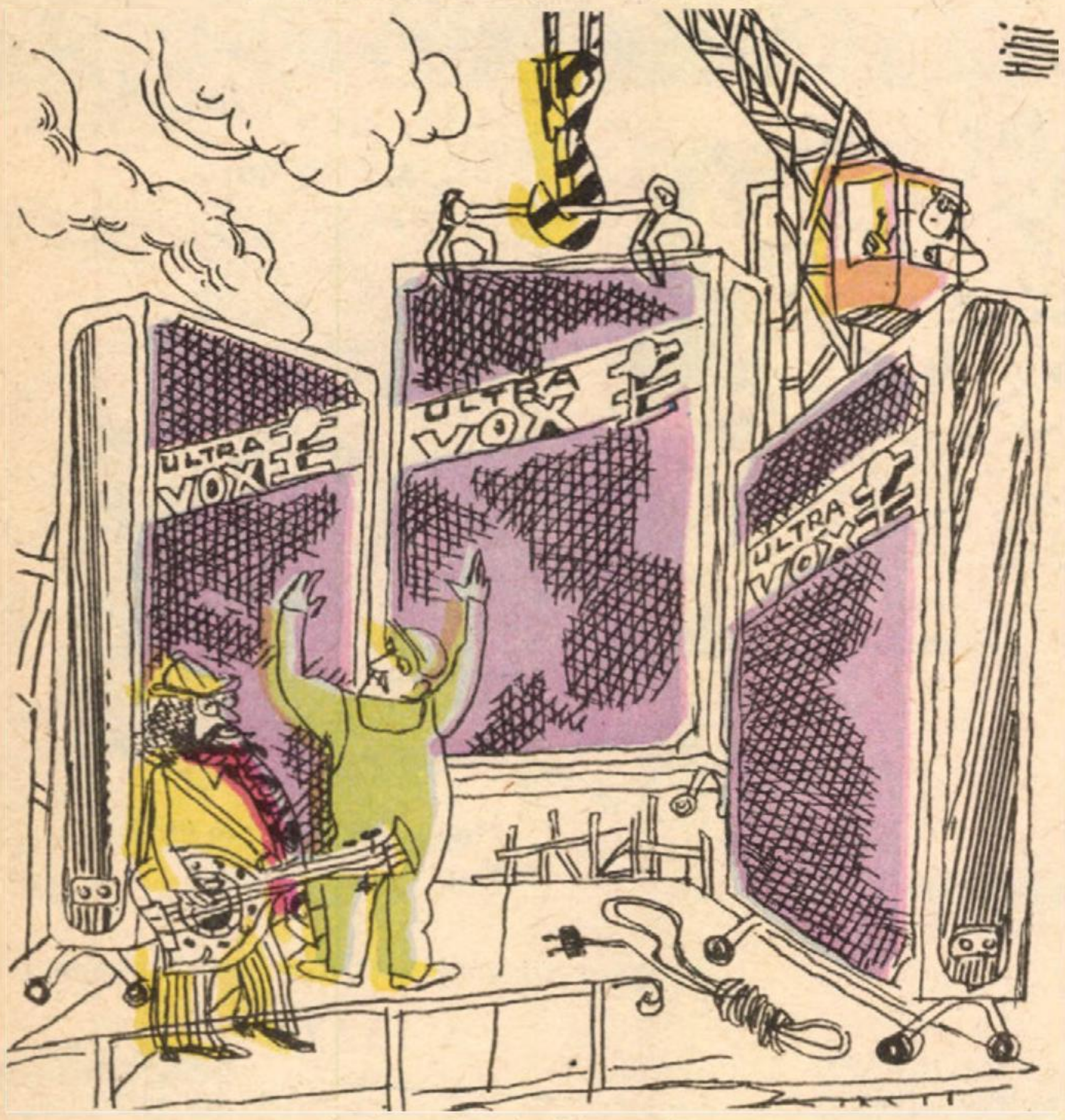

...A hangfalak beemelése

A SKÓT APA PANASZA

Mister McDoodle éjfél után tér haza. Meghökken, amint látja, hogy leánya még fenn van, mi több: a szalonban egy fiatalemberrel társalog.

– Ejnye, ifjú barátom – szól rá szigorúan –, nem gondolja, hogy kissé sokáig maradt itt nálunk?

– Ó, uram... Mary és én éppen most határoztuk el, hogy házasságra lépünk!

– Még csak ez hiányzik – morog Mister McDoodle. S felmutatva a szalonban égő csillárra, így folytatja: – A villanyszámla után még a lakodalom költségei is!

ÖSSZKOMFORT

Nem jártam Cirbolya néniéknél, amióta a Lómáj utcai sufniból a Stavanger Béla-telepi sávházba költöztek. Kicsit bizsergetett is, hogyan tették meg az utat a hanyatló feudálkapitalizmusból a huszonegyedik századba, tehertaxin.

Harsány és a jövőbe vetett halihóval pattantam Cirbolyáék küszöbére, majd ugyanazzal a lendülettel hanyatt vetődtem, mint Rozi a mozgólépcsőn. A távfűtéses szuperlakás porráégett középkori lovagvárak légkörét árasztotta, ahonnét tágra nyílt szemmel és lobogó füllel menekültek a lakók, a fene tudja már, hogy a besenyők lovasai, vagy a dögvész kaszásai elől-e. Az előszoba selyemtapétáját derékmagasságig leszaggatták, itt-ott a rabic is hiányzott mögüle. Mintha Hasfelmetsző Jack tombolt volna a kilencedik emelet 1389/b-ben.

— Sose bánd, fiókám — mondta Cirbolya néni, aki szókincsét régi falvédőkről merítette. — Csak Regina anyó tette.

Lázas fantáziámban felmerült egy duhaj női Tarzan képe, aki boltozatos mellkasát döngetve és acélszürke fürtjeit tépdesve randalírozik a lakásban.

— Úristen — mondtam. Ki az a Regina anyó?

— Hát a hízónk volt, nyugodjék szegényke. Istenkém, leeszegette körben a falat. Kell egy kis szórakozás egy ilyen hízónak, fiókám, különben elunja magát, és nem hízik az istennek se. Nem mondom, Aladár bátyád eleinte le-levitte még a játszótérre, de már a második héten leszakadt alattuk a lift. A fene se érti, hogyan építik ezeket a modern házakat, fiókám.

A fregolin pulykák pipegtek, és a gázkonvektor tövén költött a ruca.

— Valamit nem értek, Cirbolya néni — mondtam, amikor sikerült újra visszatornásztatnom a vérnyomásomat. — Hiszen a Lómáj utcában, egy kertes házban, még csak naposcsibét sem tartottak.

— Nem ám — sipította Cirbolya néni. — Mert Renegát úr ledarálta valamennyit az univerzális háztartási konyhagépén. Hogy megcsípkodják a fikuszát nekije, az ördög álljon a bocskorába. Jaj, társbérlővel nem mén ám ez, fiókám. De most, hogy kaptuk ezt a szép új lakást...

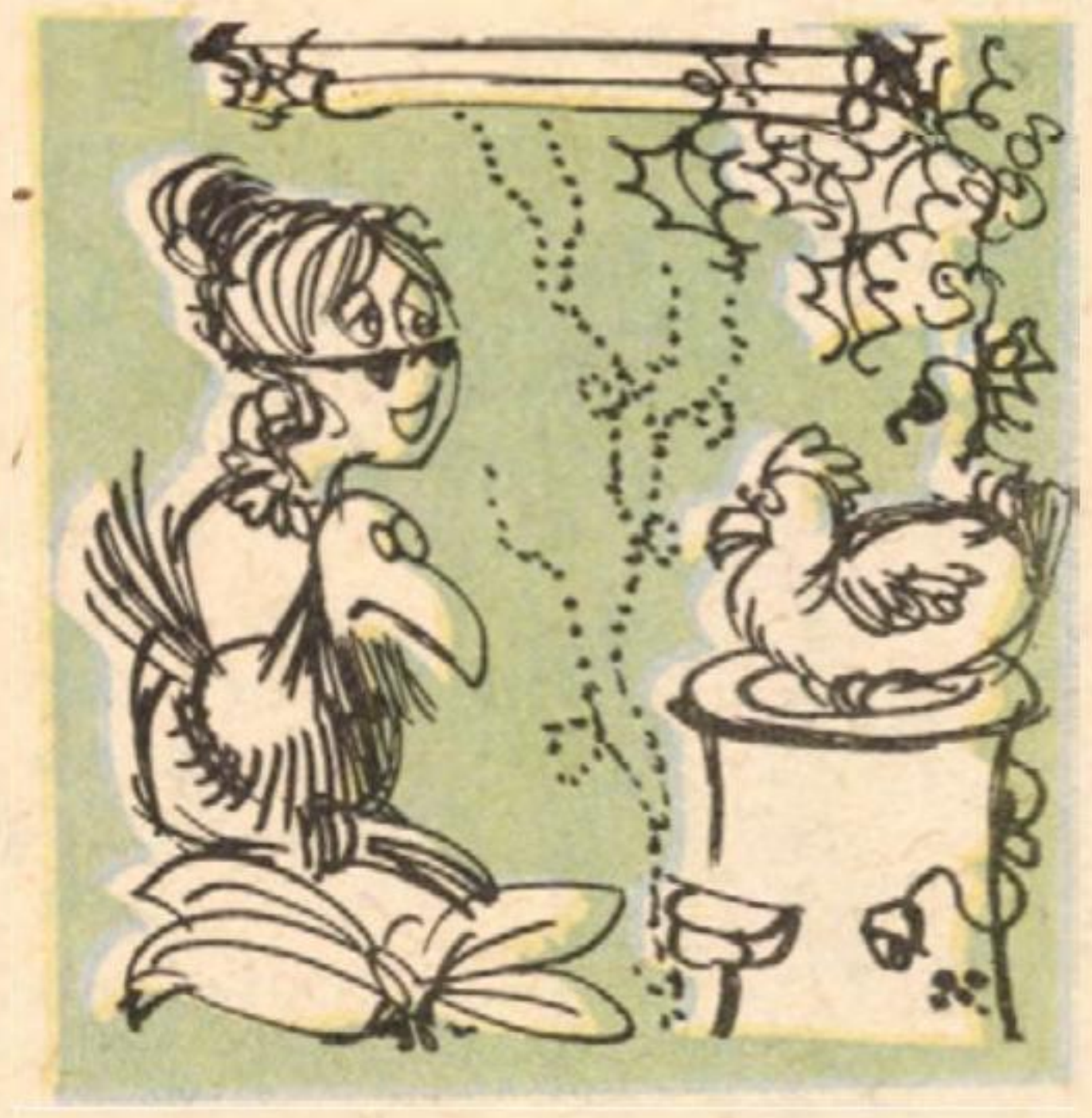

A fénycsövekre zabosbükköny futott fel, a radiátor bordái között articsókadugványok fakadoztak és az antenna bevezetése mellett jó darabon hiányzott a plafon. Viszont annál több üszkös csertuskó darvadozott alatta a melegpadlón.

— Ez a mi kis háztáji füstölőnk — csipogta kislányos örömmel Cirbolya néni. — Nincsen jobb a háztájinál. No, harapnál egy falást?

Elővette a légaknából a vonyigót, felnyúlt a résen át a padlástérbe, majd beemelt valamit. Felsikoltottam, mert a pózna végén egy szőrös denevér lógott.

— Hihihi — göcögött Cirbolya néni. — Lásd, a bőregér is szereti a hazait.

A mosógépből most vad kotkodácsolás hallatszott. A néni kezembe nyomta a denevért, nem tudom melyikünk undorodott jobban a másiktól. Cirbolya néni benyúlt a mosógépbe és kivett egy égszínkék tojást.

— Valaki megint nem rendeltetésének megfelelően használta a tojóházat — sápítozott. — Nem elég, hogy mosnak benne, még kékítőt is használnak.

Odament a falhoz, kinyitotta a szemétgyűjtő ajtaját, betette a tojást. Jóval később hallottam, hogyan koppan kilenc emelettel lejjebb.

— Itt gyűjtöm a tojásokat — mondta Cirbolya néni. — Naponta tízet is beteszek, mégis mindig üres. Itt valaki lopja a tojásokat. Nem tudom, mivé lesz a világ.

Már alig hallottam a szavait. Hipnotikusan meredtem a gardróbfülkére, amelynek falai körös-körül kidudorodtak.

— Ott lakott Regina anyó, nyugodjék szegényke — mondta Cirbolya néni. — A végére egy kicsit már kihízta az ólat. Szűkek ezek a modern lakások, fiókám. Viszont Regina anyónál szegletesebb hízót nem pipált még a világ. Aladár bátyád itt vágta le a gardróbban. Várj, megmutatom.

Eltakartam a szememet és visítva menekültem. Sosem bírtam a vérontást. Én majd inkább tangazdasági fajtehenészetet nyitok. Nagy, fekete-fehér szimmentáli marhákkal.

Holnap igénylek egy másfélszoba-összkomfortot a kilencediken.

Peterdi Pál

TISZTELETLEN IFJÚSÁG

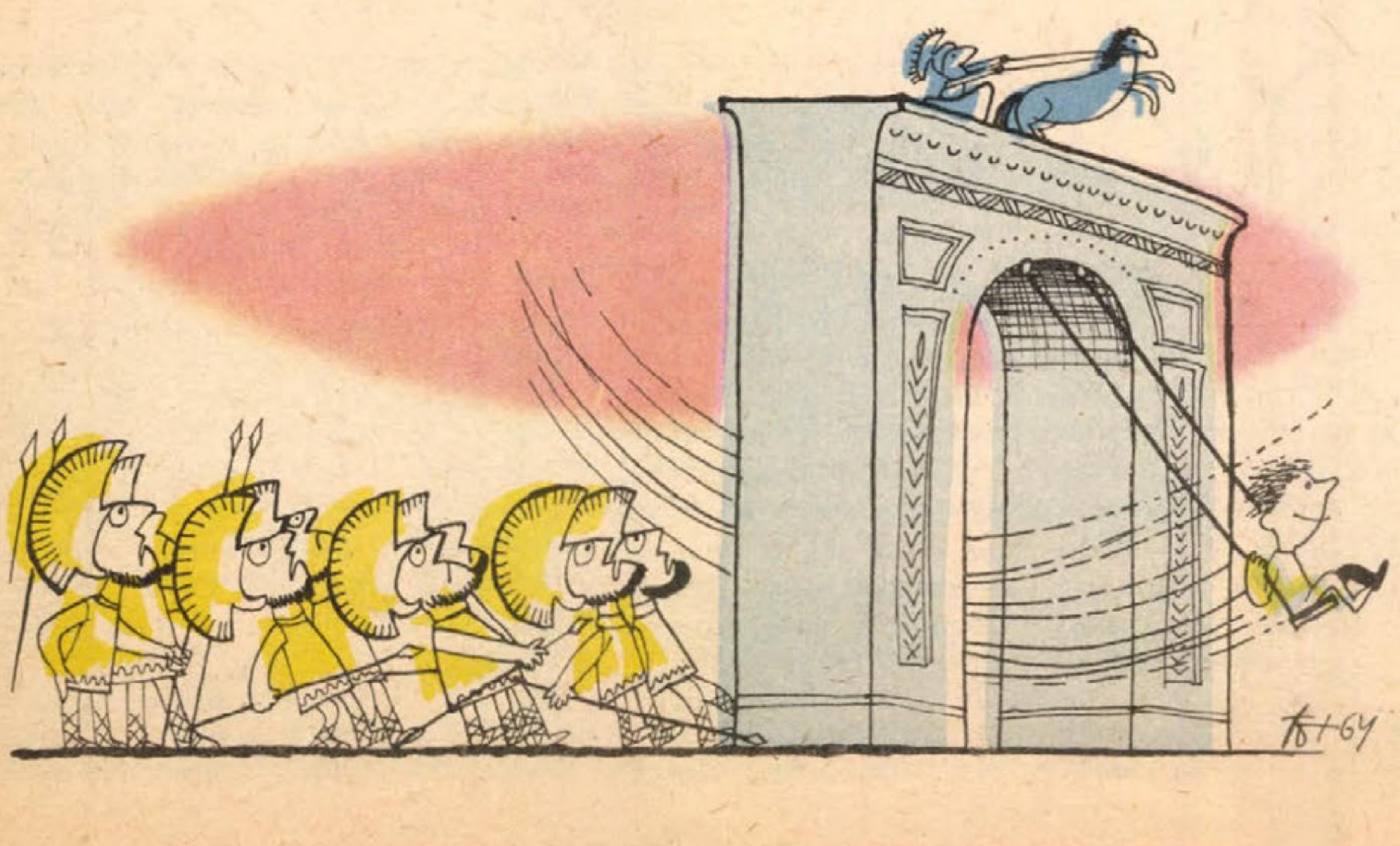

MODERN IDŐK

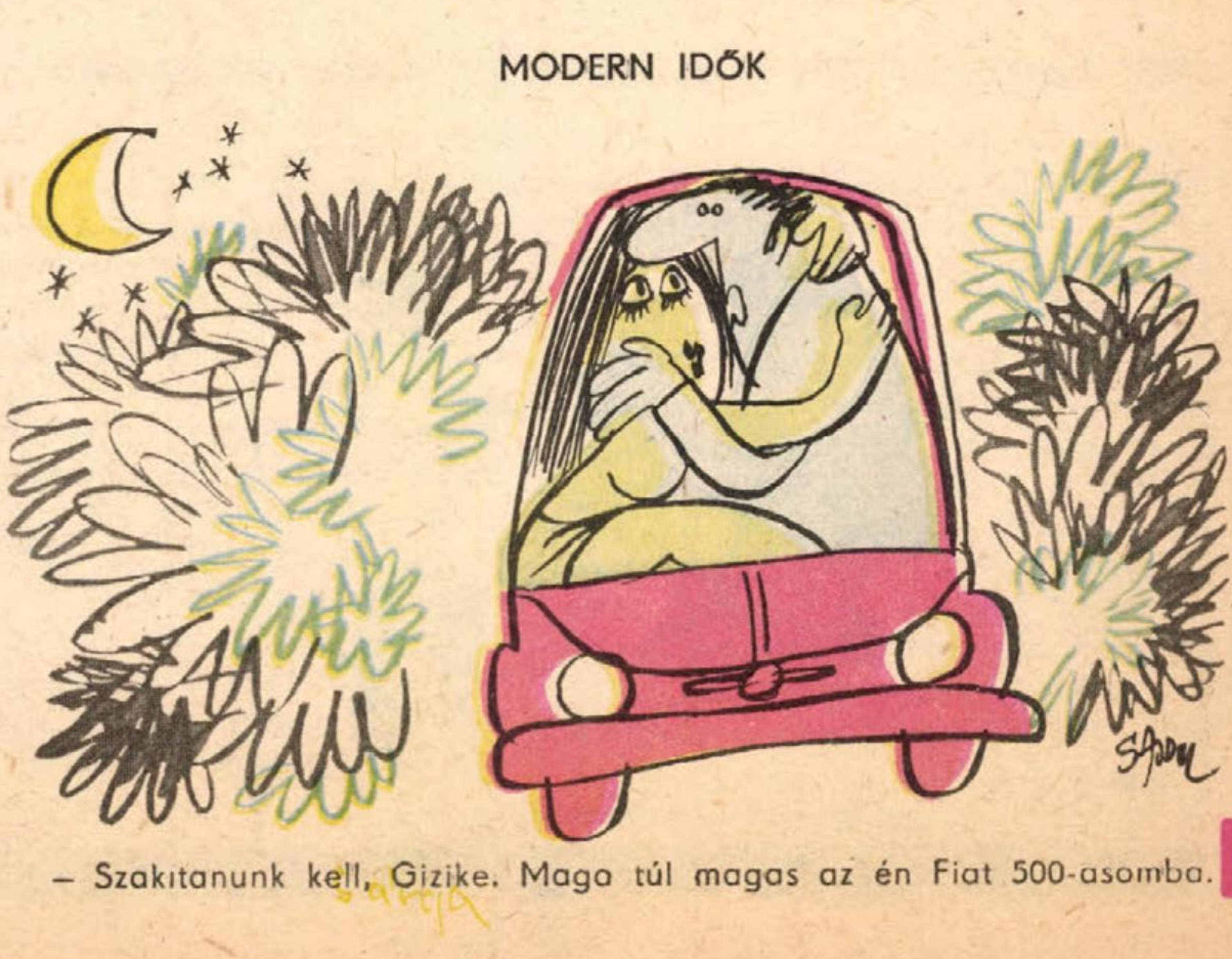

– Szakitanunk kell, Gizike. Maga túl magas az én Fiat 500-asomba.

sárga

AZ ÜGYELETES

Ide figyelj, Lacikám — szóltam a barátomhoz —, sok lepra helyen megfordultam már hányatott életemben, de olyan bűntanyát, mint a ti irodaházatok, még nem láttam!

Meglepetten nézett rám.

— Miért?! Mi bajod van az én munkahelyemmel?

— Még kérded? Hiszen ott mindenki úgy iszik, mint a kefekötő. Fényes nappal. Hivatali időben. Közönséges csehó az, nem komoly hivatal.

Neheztelve csóválta meg a fejét.

— A valóság megközelítésének tudománytalan módszerével élsz, ha egyetlen látogatás alapján vonsz le messzemenő következtetéseket.

— De én történetesen háromszor is jártam nálatok az elmúlt hónapban, különböző ügyek kapcsán. Tehát nem egyedi tapasztalatról van szó. Az egész épület alkoholgőzben fürdik. Akivel csak összebotlottam, kisebb-nagyobb mértékben mind ittas volt. Már a portásnak valósággal keresztben állt a szeme, alig tudta kitölteni a belépőmet. A titkárnő ok nélkül fel-felvisított, és séket akart táncolni velem, az osztályvezető tárgyalás közben egyszerre csak dalolni kezdte azt, hogy megugrattak Hortobágyon a karámból egy csikót, a főkönyvelő, amint belépett a szobába, hasra esett, és rögtön elaludt, és így tovább. Ehhez mit szólsz?

Laci lehajtotta a fejét.

— Tragikus helyzet.

— Inkább szégyenletes.

— Nem, tragikus. Az a tragédia, hogy a felületes szemlélő nem látja az alapvető elvi különbséget.

— Miféle különbséget?

— Nézd, tényleg elég sok munkahely van még e honban, ahol napközben rendszeres, megátalkodott és felelőtlen ivászat folyik.

— Helyben vagyunk.

— Nem vagyunk helyben. Tagadhatatlan ugyan, hogy némi alkoholfogyasztás a mi hivatalunkban is elő-előfordul. De csak alkalmi, és nem rendszeres. Mi nem ok nélkül csináljuk. Nálunk csak akkor kerülnek elő a poharak, ha annak valami humánus, szociális indítéka van.

— Például?

— Teszem azt, névnapot ünnepelünk. Vagy születésnapot. Esetleg gyermekáldást. Netán külföldre utazik valaki közülünk, búcsúztatjuk. Külföldről megjön valaki, a viszontlátás örömére felhörpintünk egy pár decit. Új kolléga jön a vállalathoz, hogyan fejezzük ki, hogy szívesen látjuk? Öreg kolléga nyugdíjba megy, hogyan mutathatnánk meg iránta érzett szeretetünket, megbecsülésünket? Valaki lottón-totón nyer, vagy örököl, vagy lakást kapott, szeretné megosztani kartársaival az örömét, behoz egy demizsont. Látnod kell hát, hogy nálunk az iszogatásnak mély érzelmi alapjai vannak, és mindig valami jelentős eseményhez kötődik.

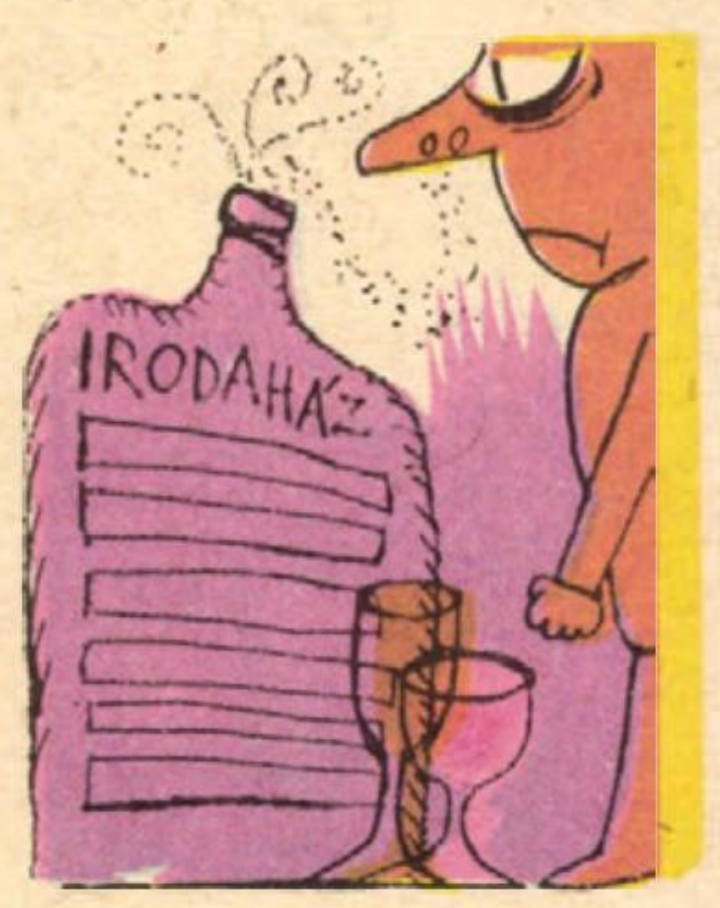

— De hát én mind a háromszor...

— Nagy a hivatal, sok a dolgozó, állandóan történik valami, így aztán folyamatosan akad ünnepelni való is. Ez objektív körülmény, innen a csalfa látszat, hogy nálunk folyamatos tivornya van, ezért tévesztenek össze bennünket a notórius piásokkal. De nem ez a lényeg.

— Hanem?

— Azt mondtad, háromszor jártál nálunk, különféle ügyek kapcsán. Elintézték az ügyeidet?

— Bármilyen furcsán hangzik, igen. Soha nem az, akihez mentem, viszont mindig pártfogásába vett egy-egy kedves kartárs vagy kartársnő, aki kivételesen szeszmentes állapotban leledzett, és meghökkentő buzgalommal utánajárt a dolgaimnak.

— Az ügyeletes józan.

— Micsoda?!

— Mondtam, az ügyeletes józan. Egy év alatt mindenkire sor kerül, a szoros ábécé alapján. Azon a napon ő nem ihat, és személyileg felelős mindenért, semmilyen ügyet nem hagyhat elintézetlenül.

— Aha! Szóval ez a magyarázat. És nem kevés naponta ez az egy szem ügyeletes józan egy ekkora hivatalban?

Laci vállat vont.

— Nem. Néha még unatkozik is.

Kürti András

MEGKÉRDEZTÜK RAJZOLÓINKAT:
Mi az abszolút gyávaság?

Sajdik Ferenc:

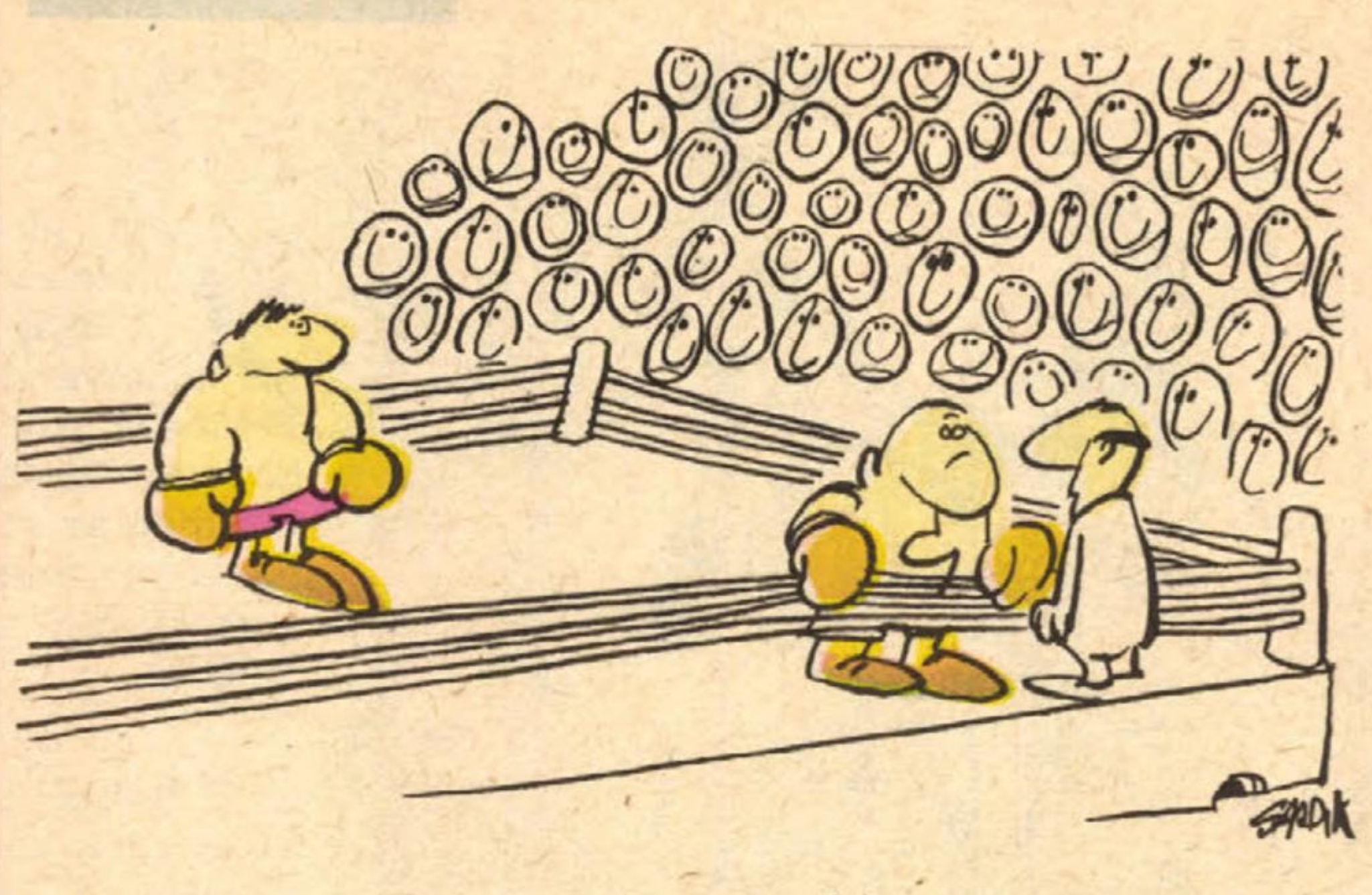

— Ha megüt, azonnal rohanj az első rendőrért!

Fülöp György:

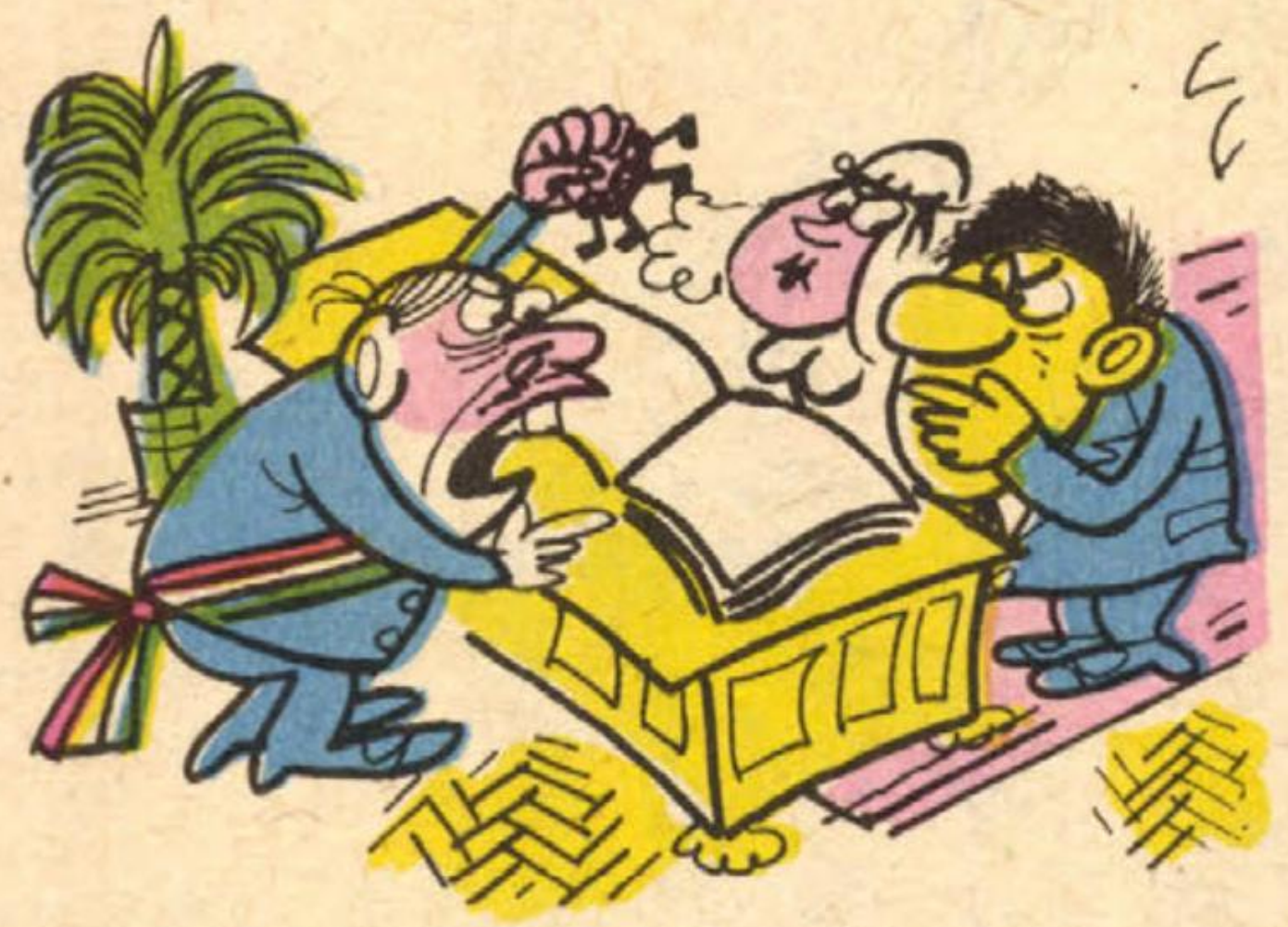

— Felkérem, uram, döntsön végre, mert zárunk!

Lehoczky István:

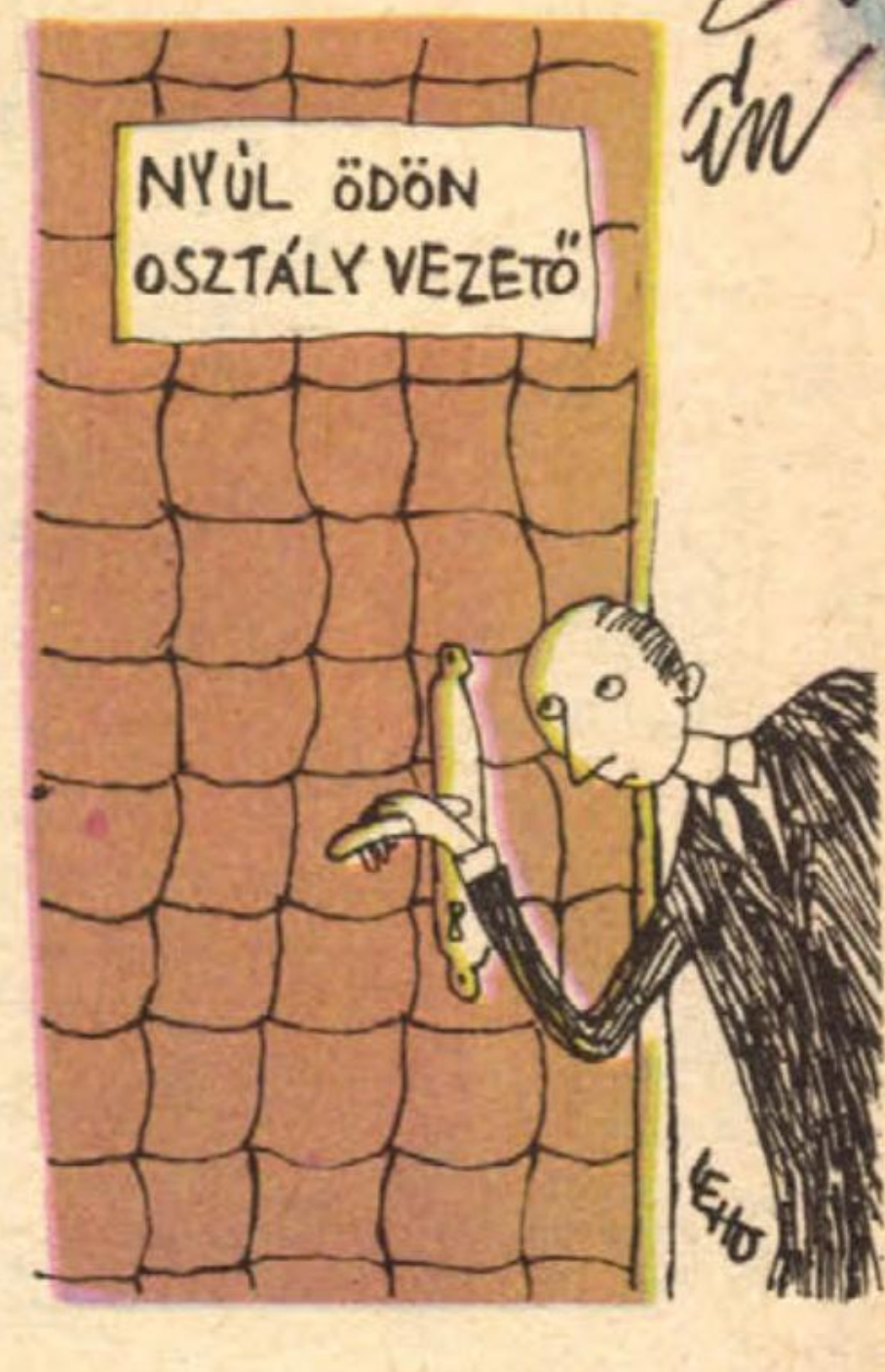

Megijedni egy nyúltól.

Szűr-Szabó József:

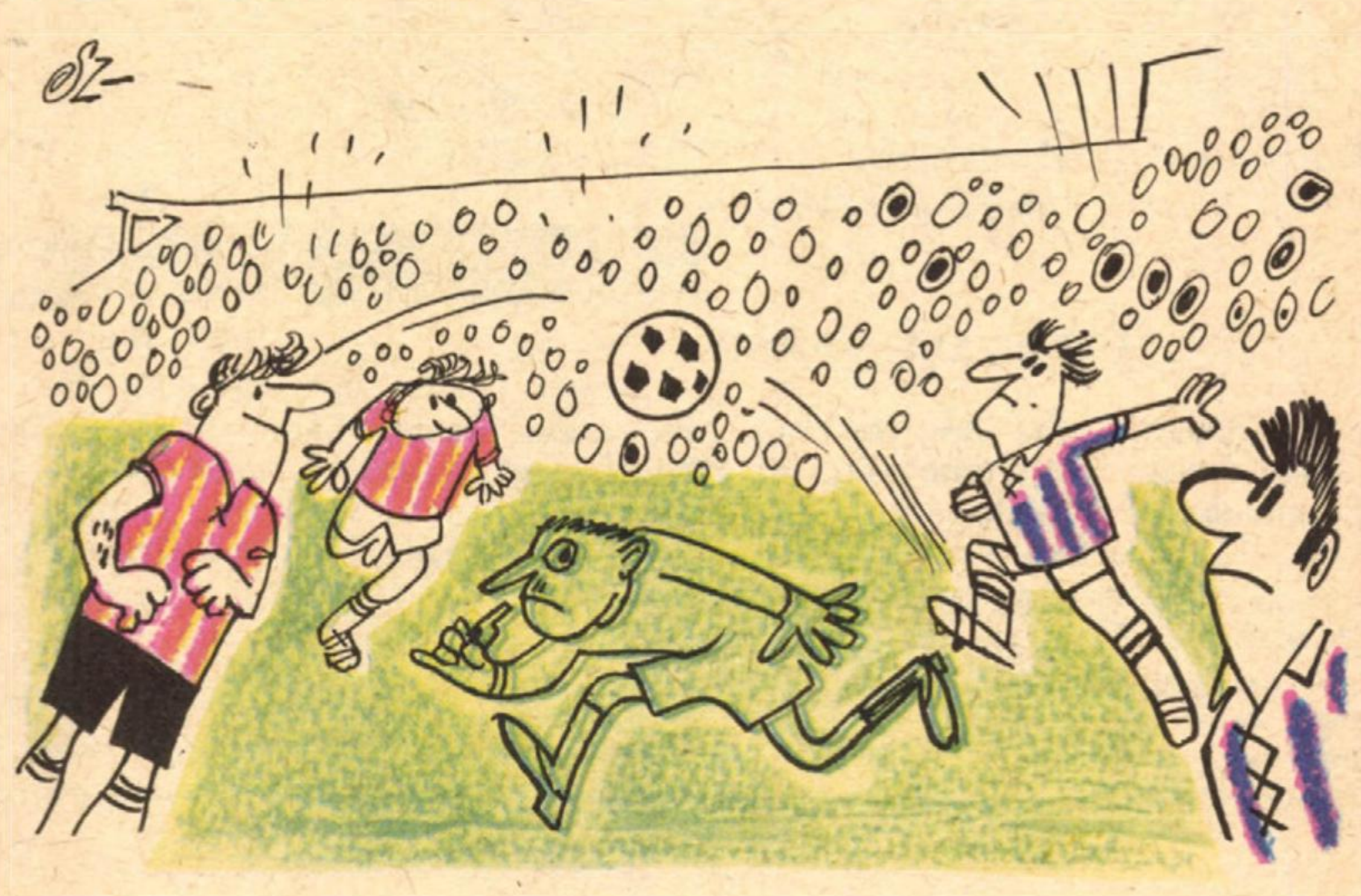

— Ha a bíró terepszínbe öltözik.

Endrődi Istv in:

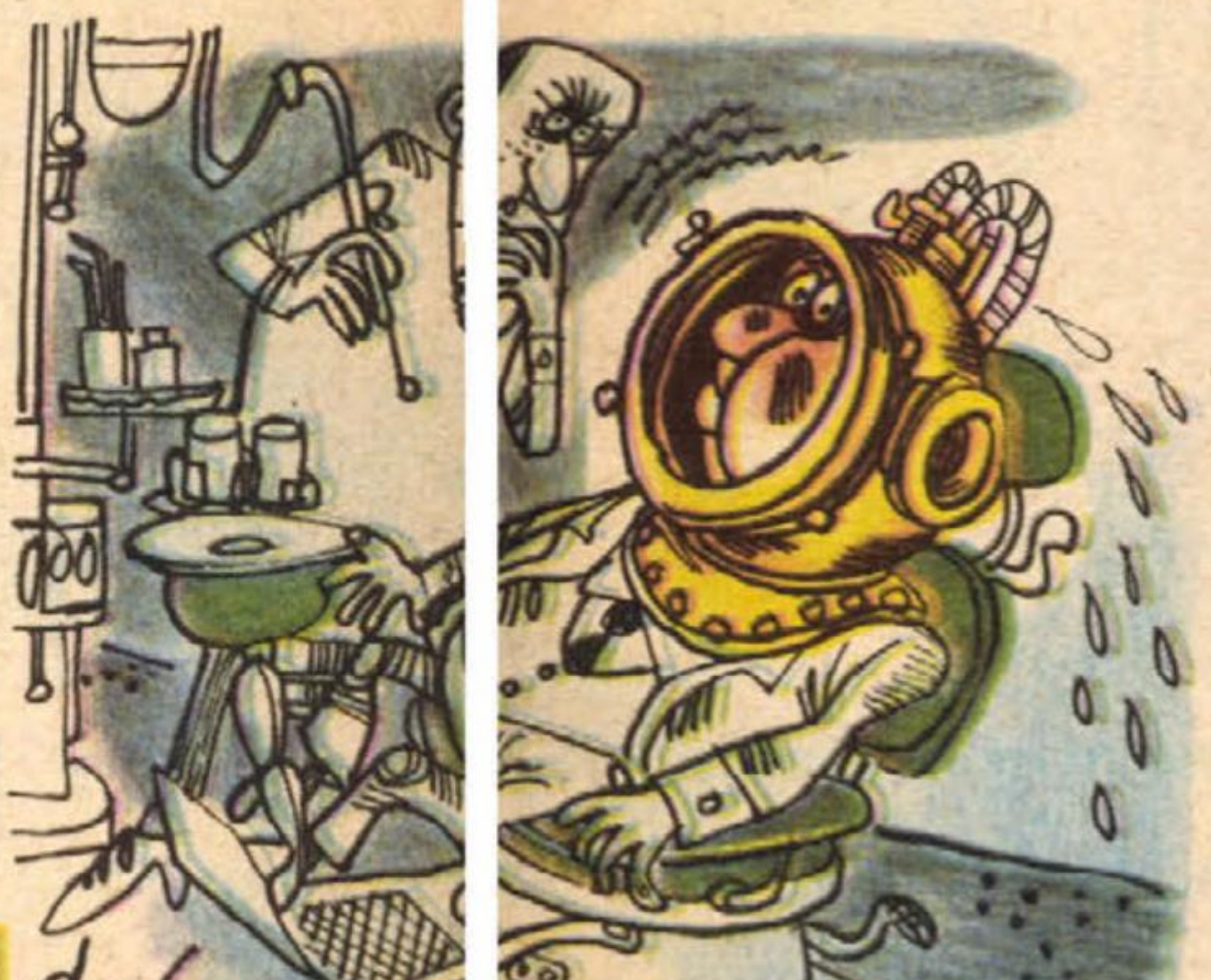

Tót Gyula:

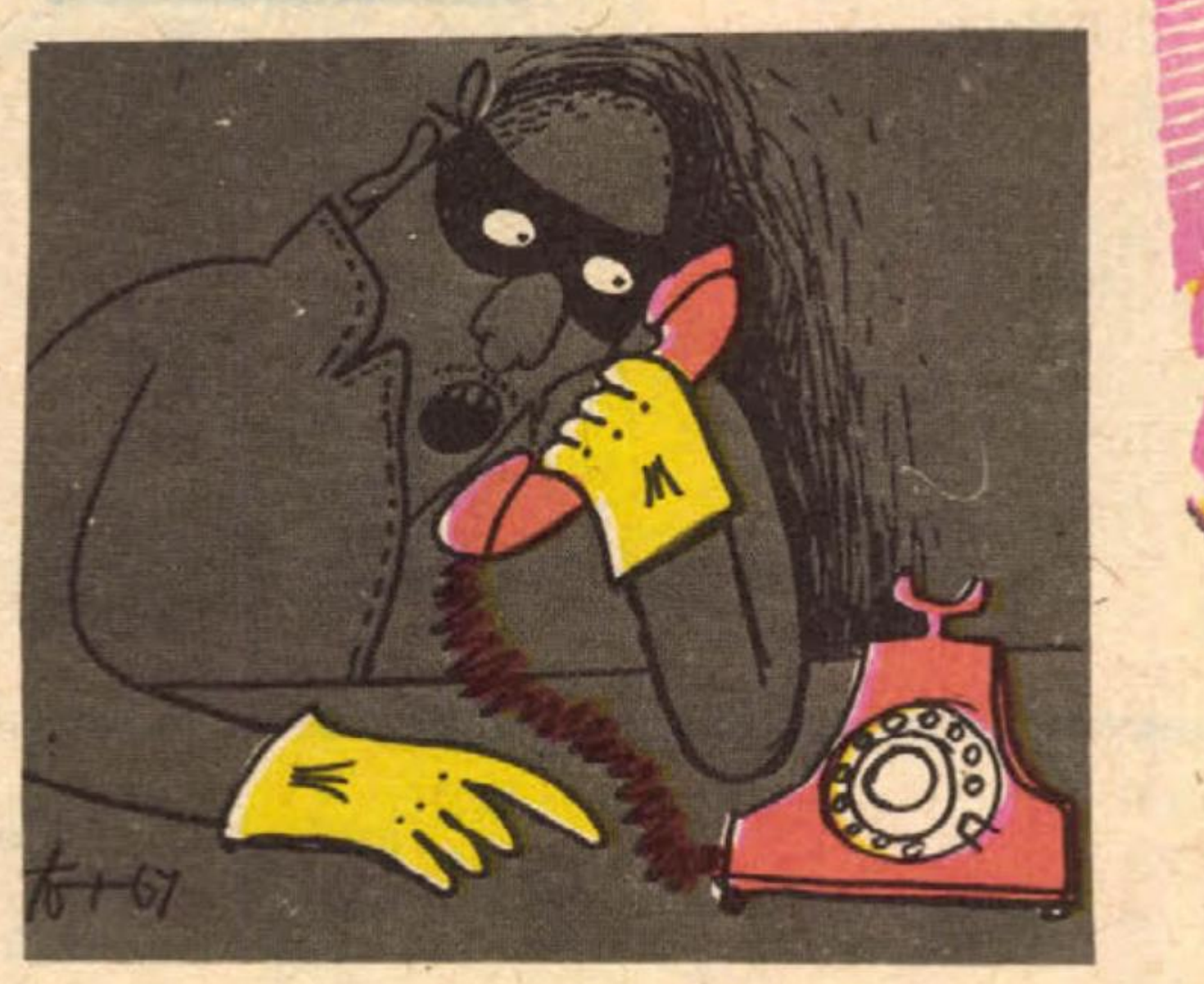

— Amikor a névtelen telefonáló álarcot visel.

asvári Anna:

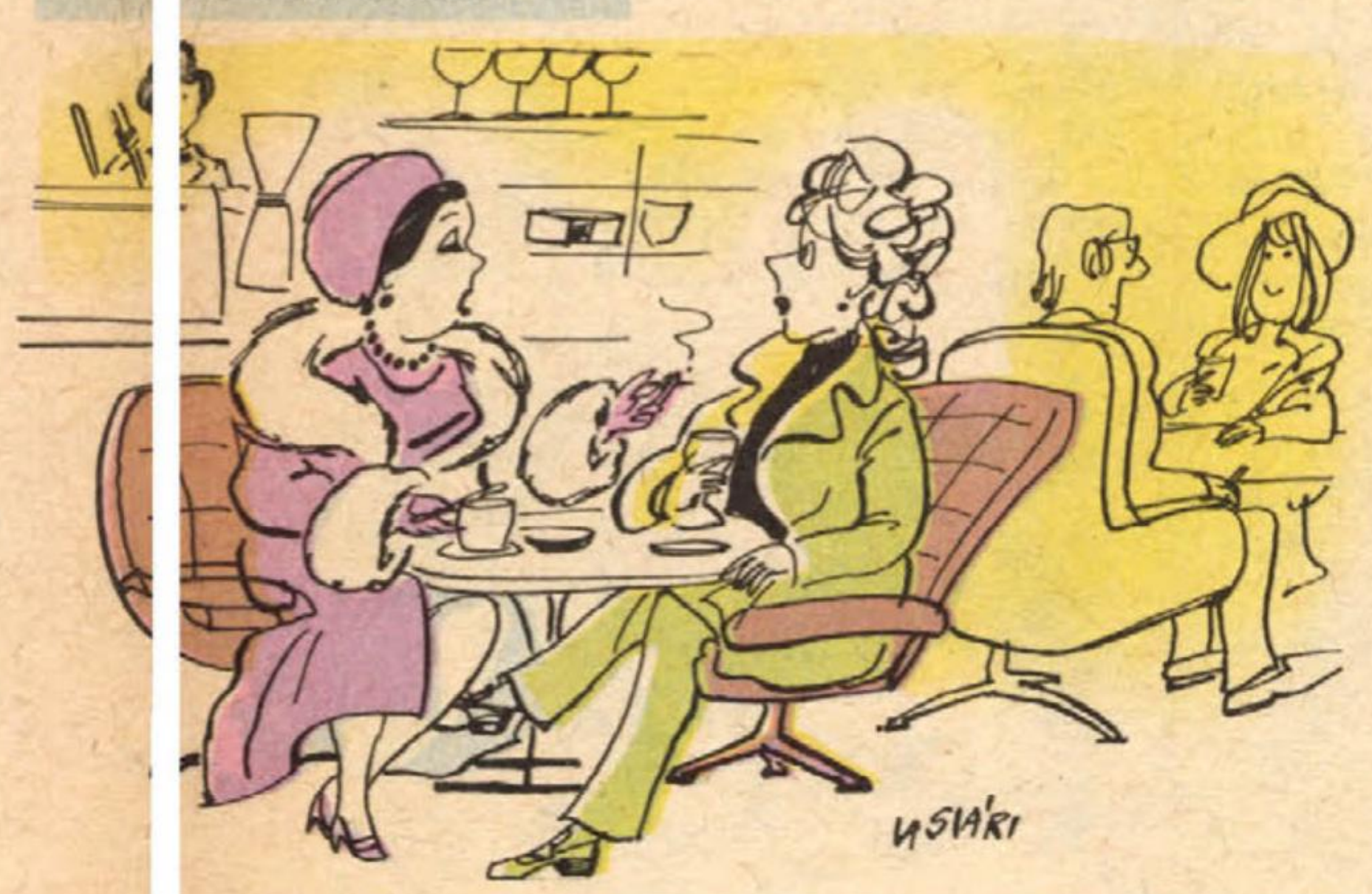

— A érjem megkért, hogy szakítsak helyette magával.

Mé záros András:

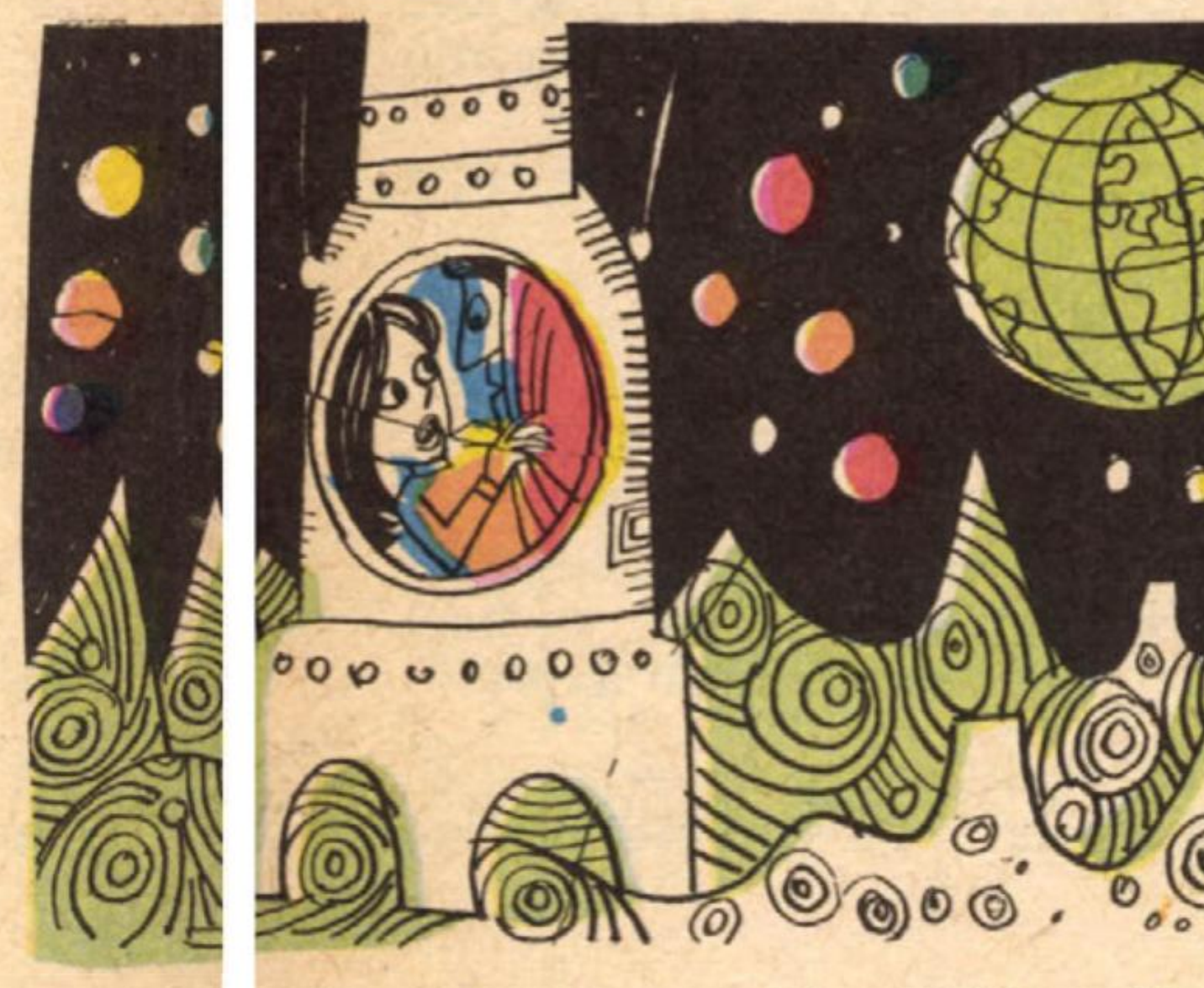

— Húzz k be a függönyt, hátha idelát a férjem!

Erdei Sándor:

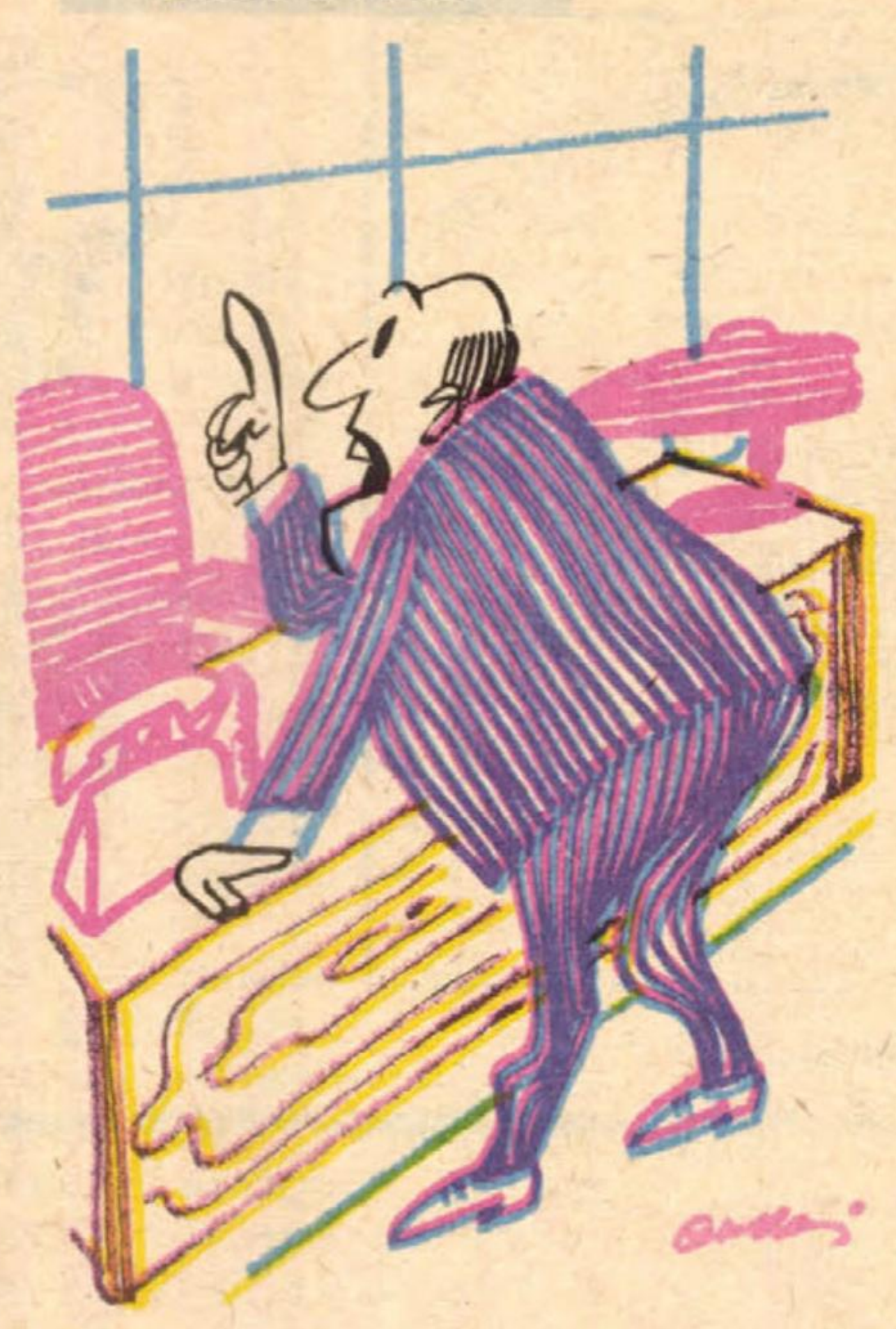

— Most, hogy szabadságon van, igazgató kartárs, megmondom magának a véleményem!

Barát József:

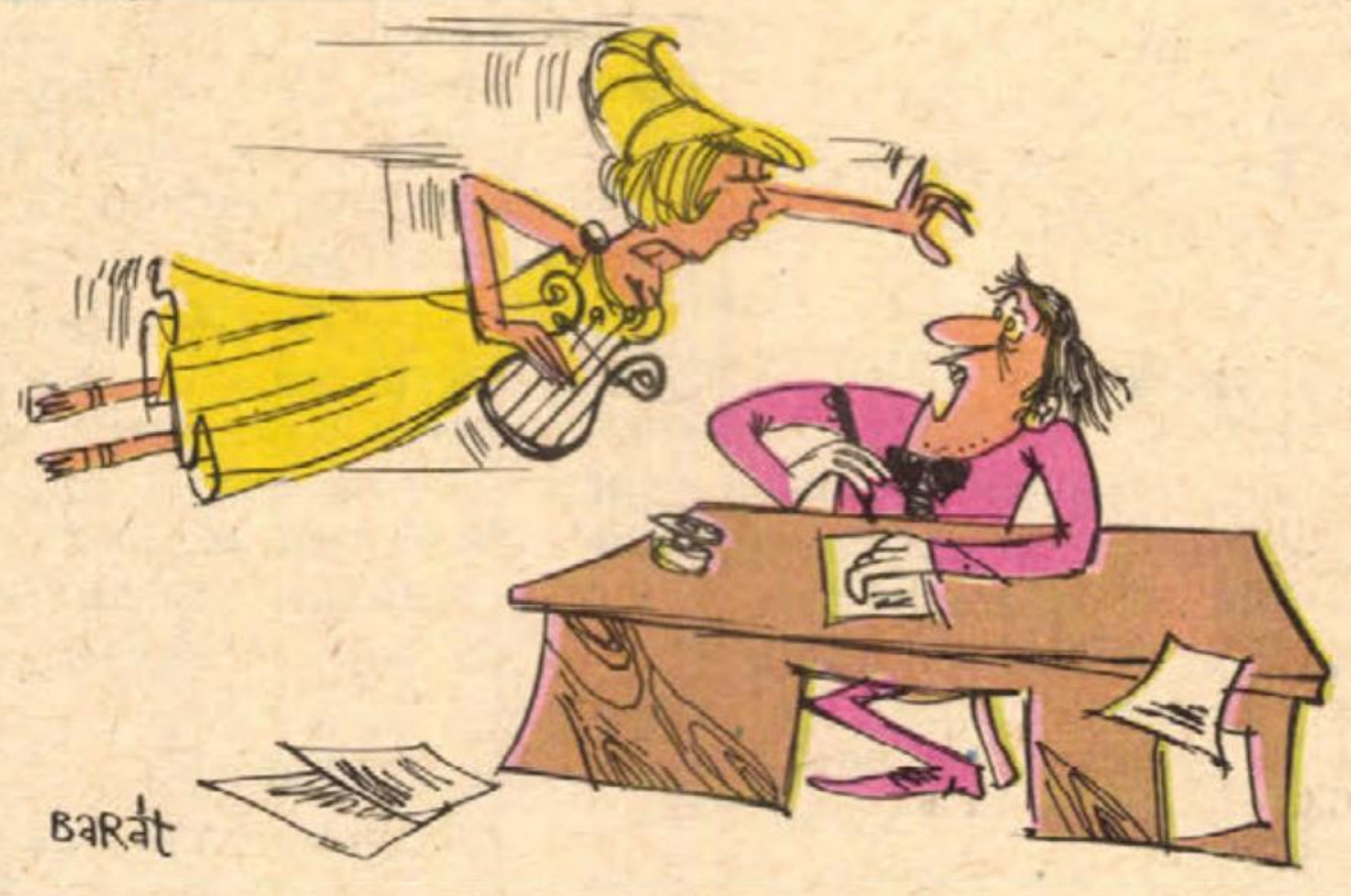

— Megőrült? Ebben az influenzás időben?!

Hegedűs István:

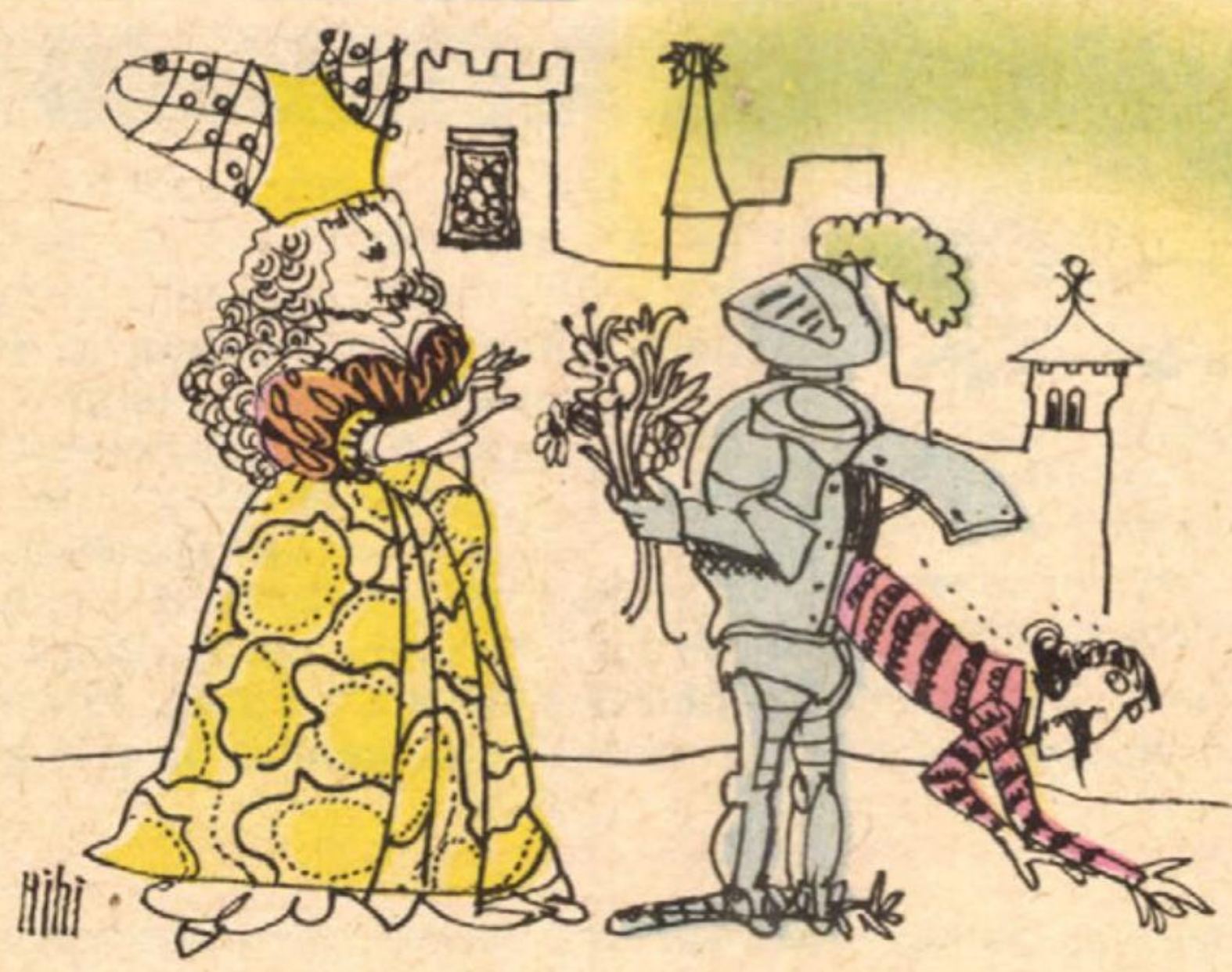

Balázs-Piri Balázs:

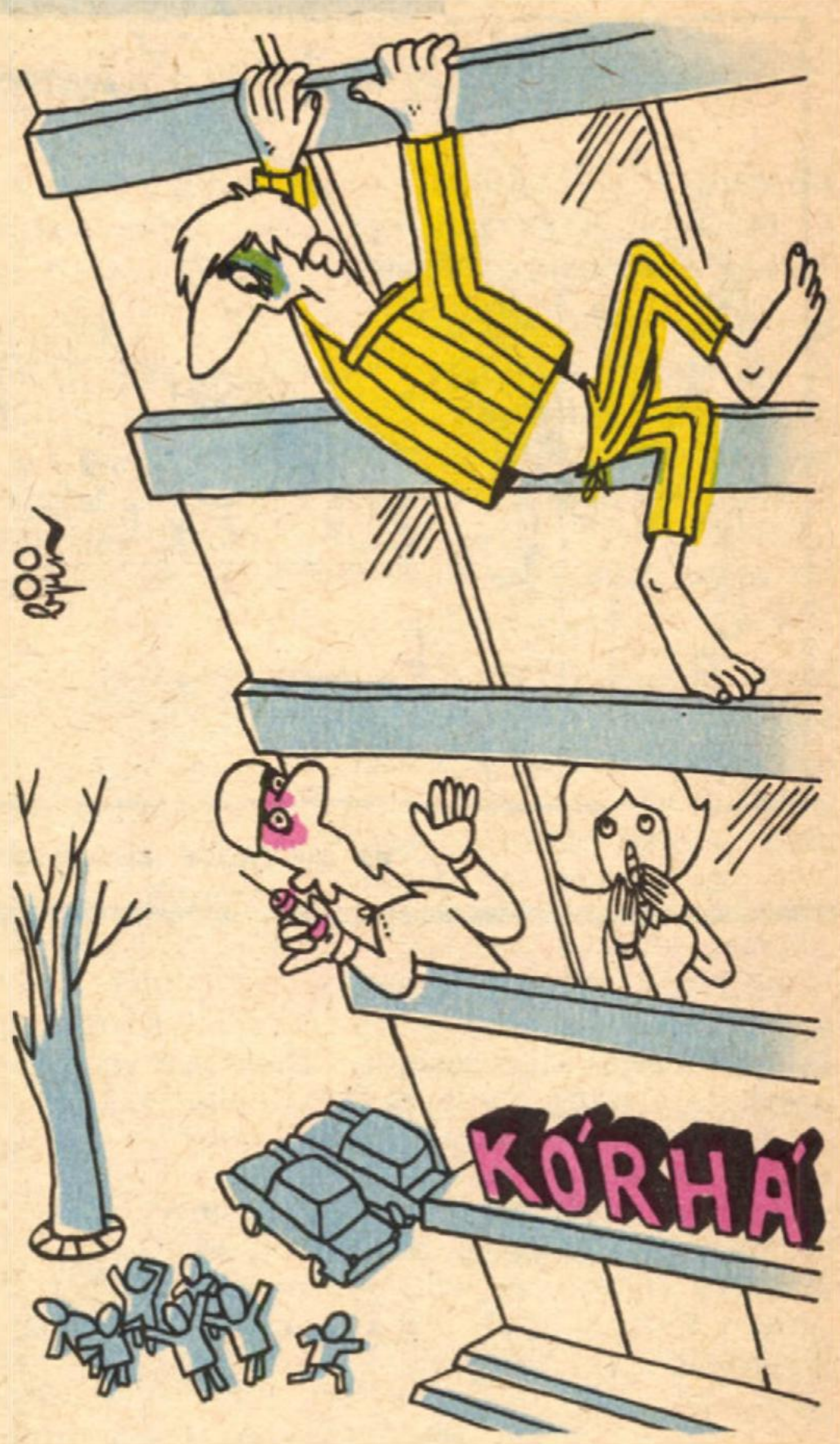

— Ha valaki ennyire fél egy injekciótól.

Takács Imre:

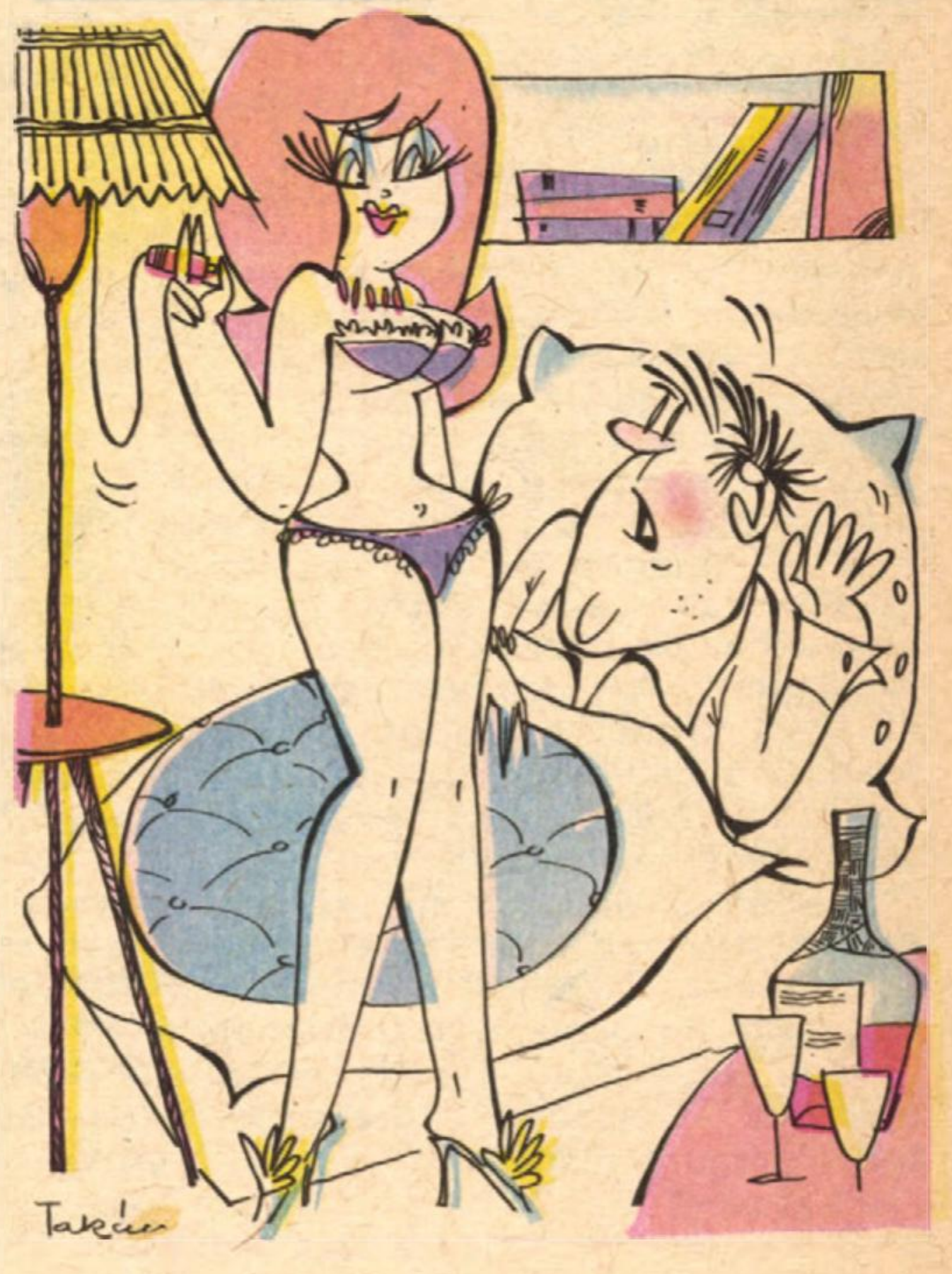

— Ne oltsa el, Mancika, mert félek a sötétben!

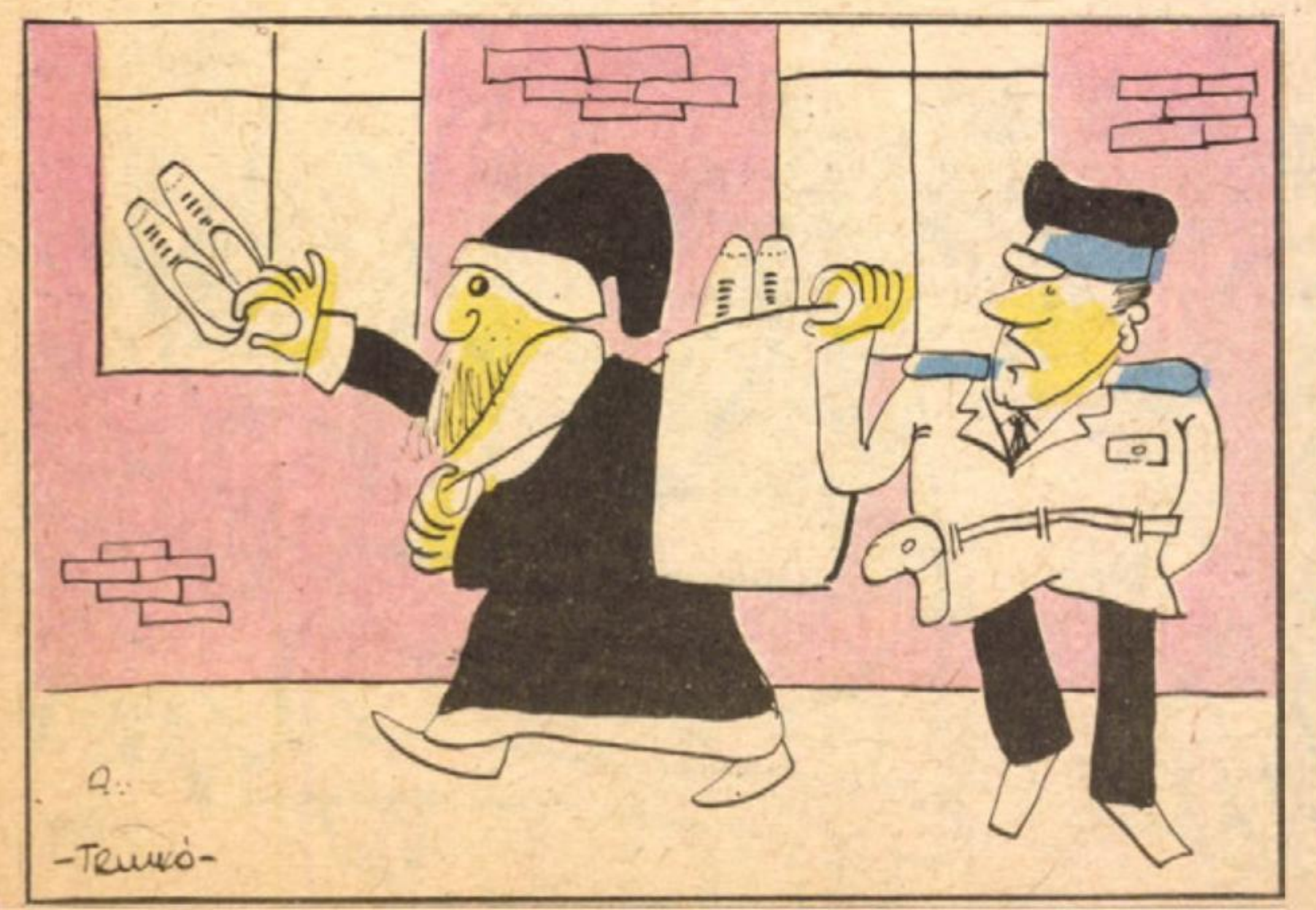

TETTENÉRÉS

— Hé, Krapancsák, megint ezzel az ócska trükkel lopkodja a cipőket?

TAKARÉKOSSÁG

Pirike, azonnal küldje fel hozzám Perczegős Norbertet, kedvenc munkatársamat — rendelkezett Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár teljhatalmú vezetője. Pillanatokon belül már kopogtatott is az ajtón a jó nevű művezető.

— Üljön le, kedves kollégám. Maga előtt nincs titkom. El kell mondanom, hogy alaposan megmosták a fejem a minisztériumban. Megállapították, hogy jelentősen túlléptük a reprezentációra szánt összeget. Valóban, az utóbbi időben sok vendégünk volt és bizony elég fényűzően elláttuk őket minden földi jóval. Ez így nem mehet tovább — mondta komoran Stirpák Sándor.

— De hiszen holnap érkezik hozzánk egy nagyobb létszámú, timsószakemberekből álló küldöttség! — jegyezte meg Perczegős.

— Tárgyalni fogunk velük és vendégül is látjuk őket, de csak a legszerényebb körülmények között. Nem dobálhatjuk ki könnyelműen az ablakon a pénzt. Alapos megfontolás után összeállítottam a holnapi programot. Kérem, tanulmányozza át.

Perczegős Norbert feltette a szemüvegét és félhangosan olvasta: „Reggel 9 órakor fogadjuk a vidékről és külföldről érkező timsó-szakembereket a pályaudvaron. Villásreggeli állva a pályaudvar büféjében. Mindenkinek egy adag ecetes virsli-saláta és egy zsemle jut. Utána gyalog átsétálunk vendégeinkkel az üzembe. Autó nem kell. Kár a benzinért. Alig másfél óra séta az egész a jó levegőn. 10 óra 30 perc. Vendégeink megtekintik az üzemet. Utána kávé-party az igazgatói irodában. A kávé természetesen cikóriából készül. A dohányosok részére az asztalon helyezendő el egy doboz Mátra cigaretta. 12 órakor díszebéd az üzemi konyhán. Értesíteni kell a szakácsot, hogy 12 adaggal több burgonyalevest és káposztástésztát főzzön. Délután 3-tól 6-ig kulturális programról gondoskodunk. Vendégeink, a timsó-szakemberek megtekintik a Rákóczi úti Honvéd mozi délutáni előadását. Zsöllye harmadik sor. Este 8 órakor bankett a Timsó- és Robbanómotorgyár nagytermében, melyen zsíros kenyeret és vöröshagymát szolgálunk fel. Ital: fejenként 2 deci ásványvíz minden vendégnek. A látogatók éjszakai elhelyezése a Külső-Jászberényi út 174/c alatt, özv. Freimovics Rezsőné átutazóknak kiadott albérleti szobájában. Másnap reggel 8 órakor a timsószakemberek búcsúztatása a pályaudvaron. Ajándékcsomagok átnyújtása, mely egy törhetetlen zsebfésűt és néhány papírszalvétát tartalmaz." Így csupán ez alkalommal több ezer forintot takarítunk meg a reprezentációs keretből.

Perczegős Norbert hódolattal hajolt meg főnöke előtt:

— Zseniális! És ha szabad kérdeznem, mire használjuk fel ezt a megtakarított összeget? — érdeklődött kíváncsian.

— Már kiadtam az utasítást Pirikének. Vásárolunk 50 csomag príma külföldi cigarettát, 10 üveg skót whiskyt, 10 üveg Napóleon-konyakot, 10 üveg 1960-as évjáratú ötputtonyos tokajit. Amint mondottam, vendégeink részére megszüntetjük a potya evést-ivást, de mi nem vagyunk vendégek, igaz? — kérdezte diadalmasan Stirpák Sándor, a Timsó- és Robbanómotorgyár szuperokos igazgatója.

Galambos Szilveszter

VÁROSRENDEZÉS

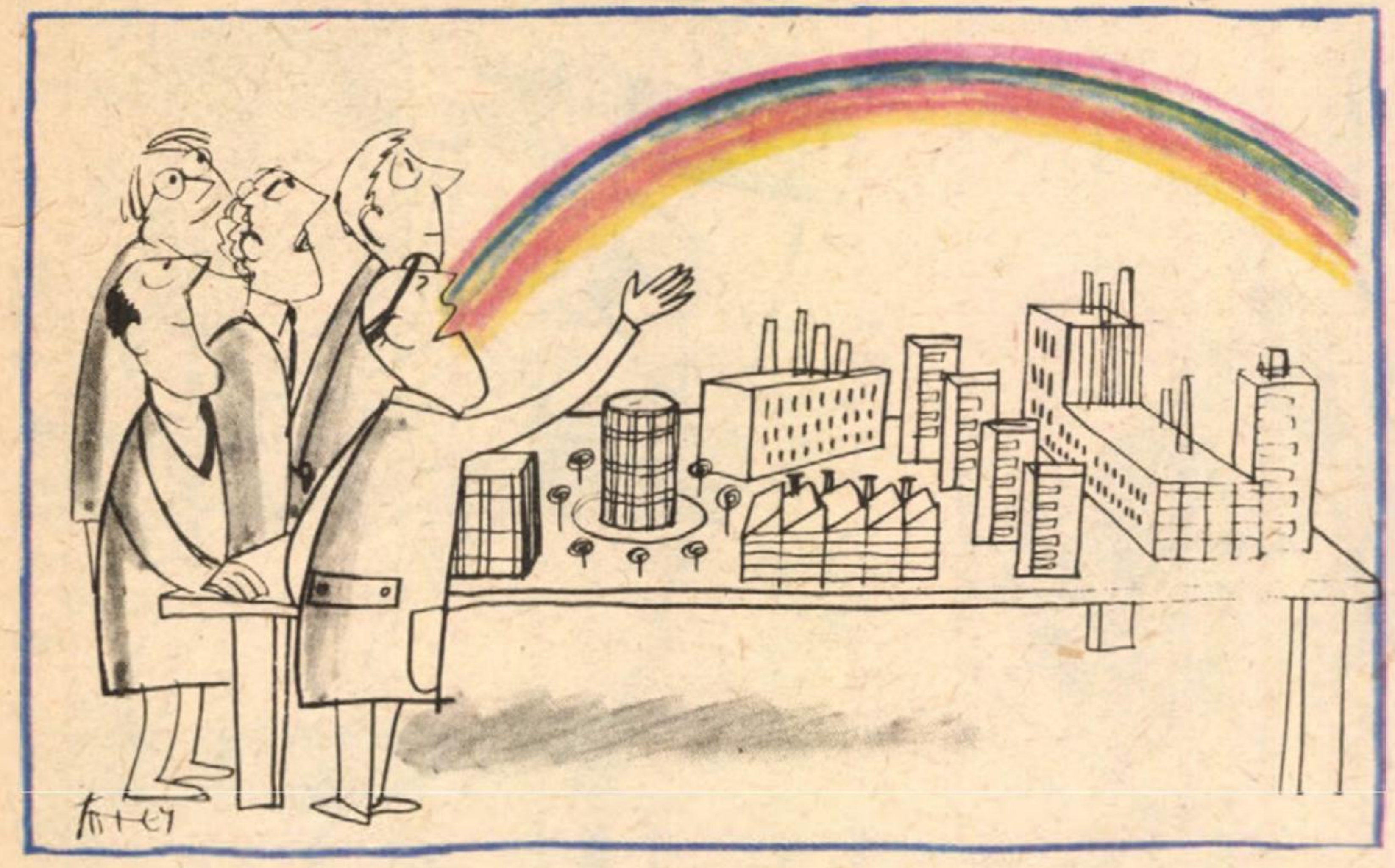

– És így nézne ki szmog nélkül...

FEJLETT IPARI ORSZÁG

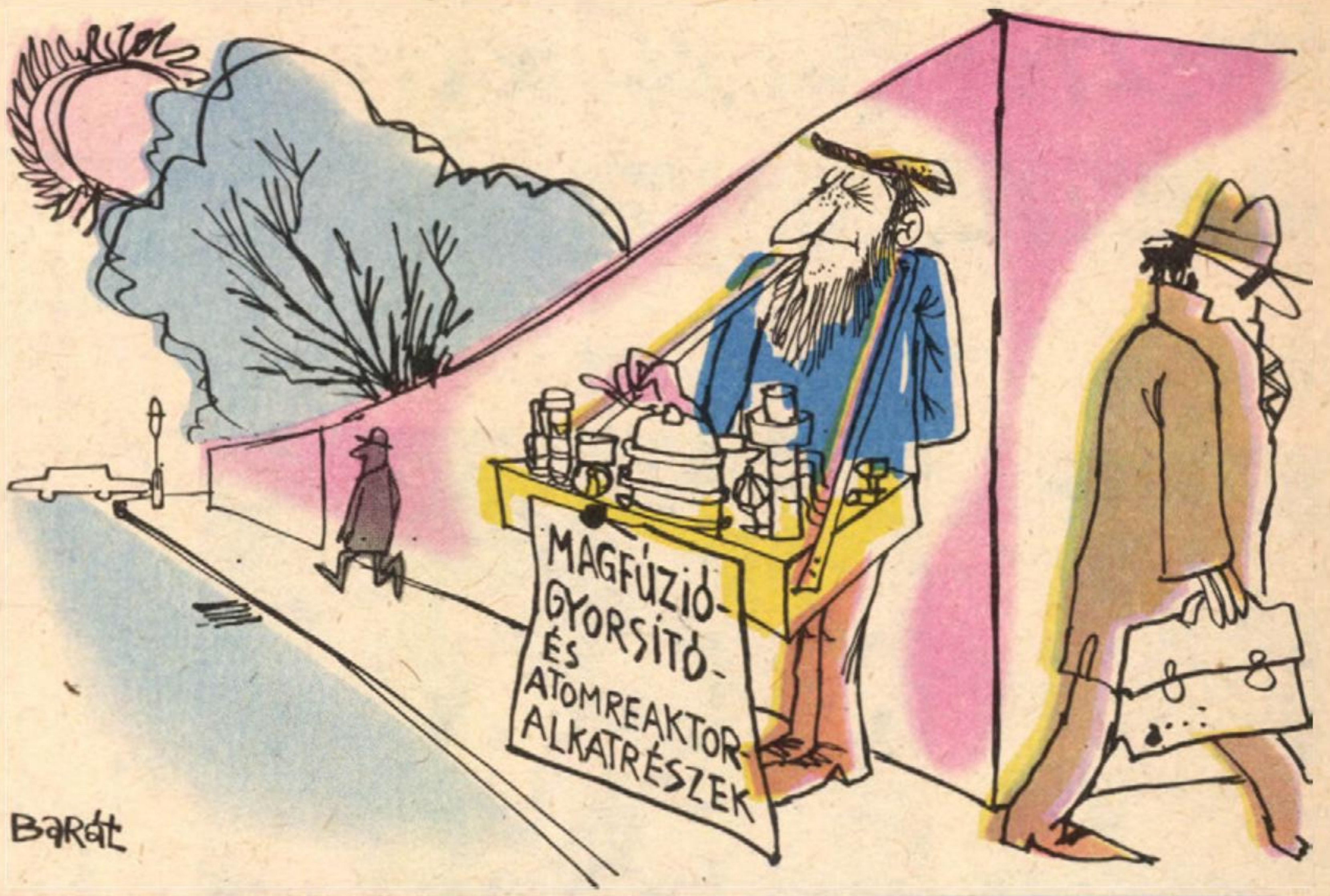

A szerelem útjai

MODELL

A vidéki kisvárosban, ahol a nyáron először nyílt művésztelep, a rendezőknek nagy gondot okozott, honnan szerezzenek aktmodellt. Helybeli természetesen szóba sem jöhetett, nem annyira az arra érdemesek vállalkozó kedvének hiánya miatt, inkább a közvélemény kímélésének okán. Végül egy Pestről jelentkező ifjú hölggyel állapodtak meg. A hölgy megfelelni látszott a követelményeknek mind a formák szempontjából, mind pedig erkölcsi tekintetben, hiszen a művésztelepi szolgálat letelte után a kapuban mindig ugyanaz a férfi várta. „A férjem" — mutatta be a hölgy egy alkalommal a gondnoknak. Így a pletykálkodók legfeljebb azon töprenghettek, mit szólhat egy férj az ilyen kenyérkeresethez, de hát ezeknél a művészféléknél úgy látszik, az ilyesmi nem szokatlan. Több téma nem akadt.

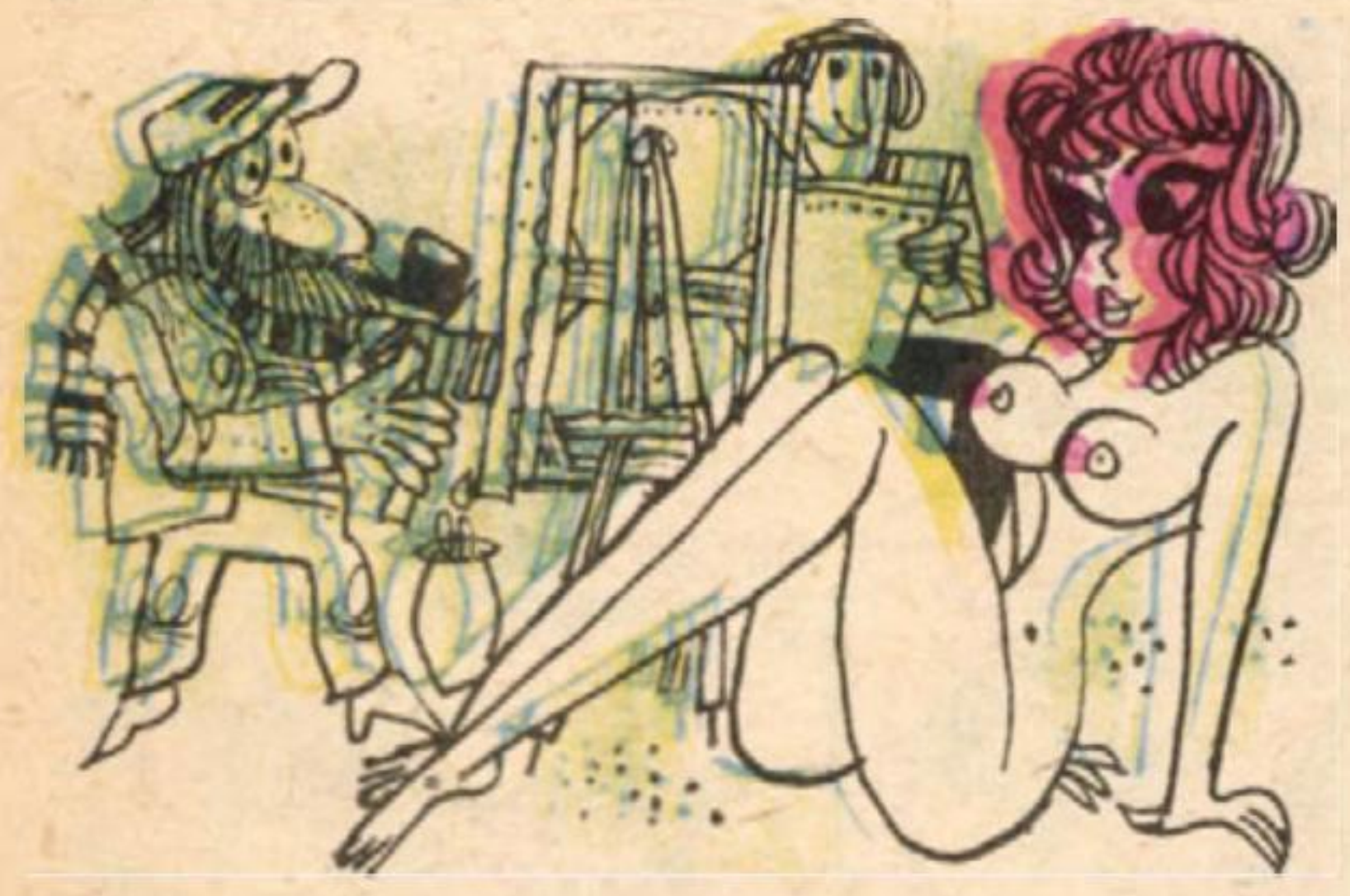

Egészen a második hét elejéig, amikor egy reggel a modell nem jelentkezett. Helyette a gondnok jött némi zavarral és izgalommal.

— A hölgy nincs a szállodában, elutazott — mondta a türelmetlenül toporgó festőknek.

— De miért? A szerződése nem járt meg le.

— Megérkezett a férje, és elvitte haza.

— Ne vicceljen, a férje itt szokta várni a kapuban...

— Igen, igen — magyarázta a gondnok. — De aki tegnap este megérkezett, az az igazi férje volt.

HOBBY

Marika, a szép, ifjú özvegy kegyeit sokan próbálták megszerezni a vállalatnál. Pénztelen, ámde széles vállú ifjak, pocakosodó, ámde jól szituált férfiak versengtek érte. Ő azonban Sanyikát, a vézna és pirulós ifjút tüntette ki ragaszkodásával. A hivatali közvéleményt sokáig izgatta a rejtély. Magam onnan tudom a nyitjat, hogy egy este, amikor Sanyika túláradó boldogságban hazafelé sétált a randevúról, meghívtam egy kávéra. A presszóban aztán megvallotta.

— Marika romantikus lélek. Költők, írók dedikált könyveit gyűjti. De nem akármilyeneket: csak ami másnak van dedikálva.

— Na és?

— Na, és én sok írót, költőt ismerek, felkeresem őket, és a legkülönbözőbb költött nevekre aláírást kérek. Aztán odaadom Marikának. Igaz, költséges vállalkozás, de ha őt meg tudom tartani, semmi sem drága.

Még ma is irigyelném Sanyika nagy szerencséjét — hogy ilyen találékonyan ilyen szép szerelemhez juthat —, ha nem találkoztam volna vele éppen a múlt héten. Szomorú, csalódott embernek látszott.

— Na, mi az? Talán Marika már nem gyűjti a könyveket? — kezdtem az élcelődést.

— Dehogynem! — mondta letörten. — Csak rájöttem, hogy ezzel egy időben bélyeget, szalvétát meg régi pénzeket is gyűjt. És mindegyiket mással együtt.

VERÉS

A férfi és a nő karonfogva jött ki a presszóból, de a járdán a férfi ütni kezdte a nőt. Nem dühösen, káromkodva, hanem lassan, szinte módszeresen: jobbról, balról, jobbról, balról. Időnként megállt, fújt egyet, és elmondta a nevelés célját. „Majd máskor nem bámulsz át a szomszéd asztalhoz." „Majd máskor nem szólsz bele, mennyit iszom." Aztán folytatta a verést. „Legközelebb annyit költök, amennyit akarok." És megfontoltan ütött tovább.

Egyszer csak megállt mellettük egy ősz hajú bácsi.

— Nem szégyelli magát? Férfi létére bántani egy nőt?

— Ne szóljon bele! — mondta a férfi, és elfordulva az asszonytól, az öreget kezdte ütni, úgy, hogy az a falnak tántorodott. Már jól benne volt a ritmusban, amikor egy fiatalember érkezett. Szelíden, de határozottan lefogta a verekedő kezét.

— Mit vétett magának ez az öreg?

— Semmi köze hozzá — sipított most az asszony, és táskájával hátulról püfölni kezdte a fiatalember fejét. — Őt pedig azonnal engedje el.

— Jó, jó, elengedem. De kije magának ez az ember?

— A férjem.

— A férje? — hüledezett amaz.

— Igen. És ha tudni akarja, szeretem.

Ezután férj és feleség gyöngéden leporolták egymás ruháját, és kart karba öltve visszamentek a presszóba.

Gárdonyi Béla

MAGYAR HYDE PARK

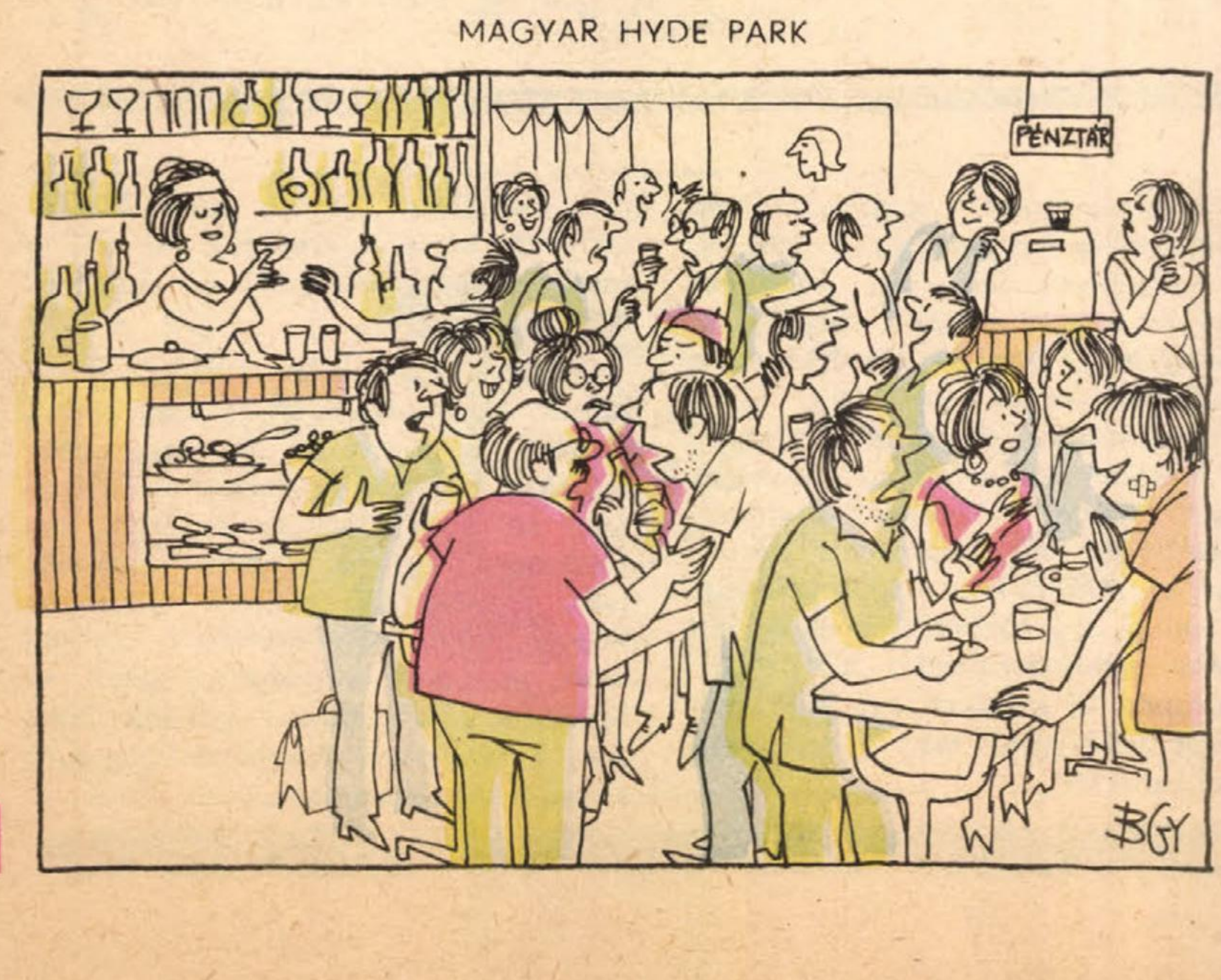

NAGY LAGZI VIDÉKEN

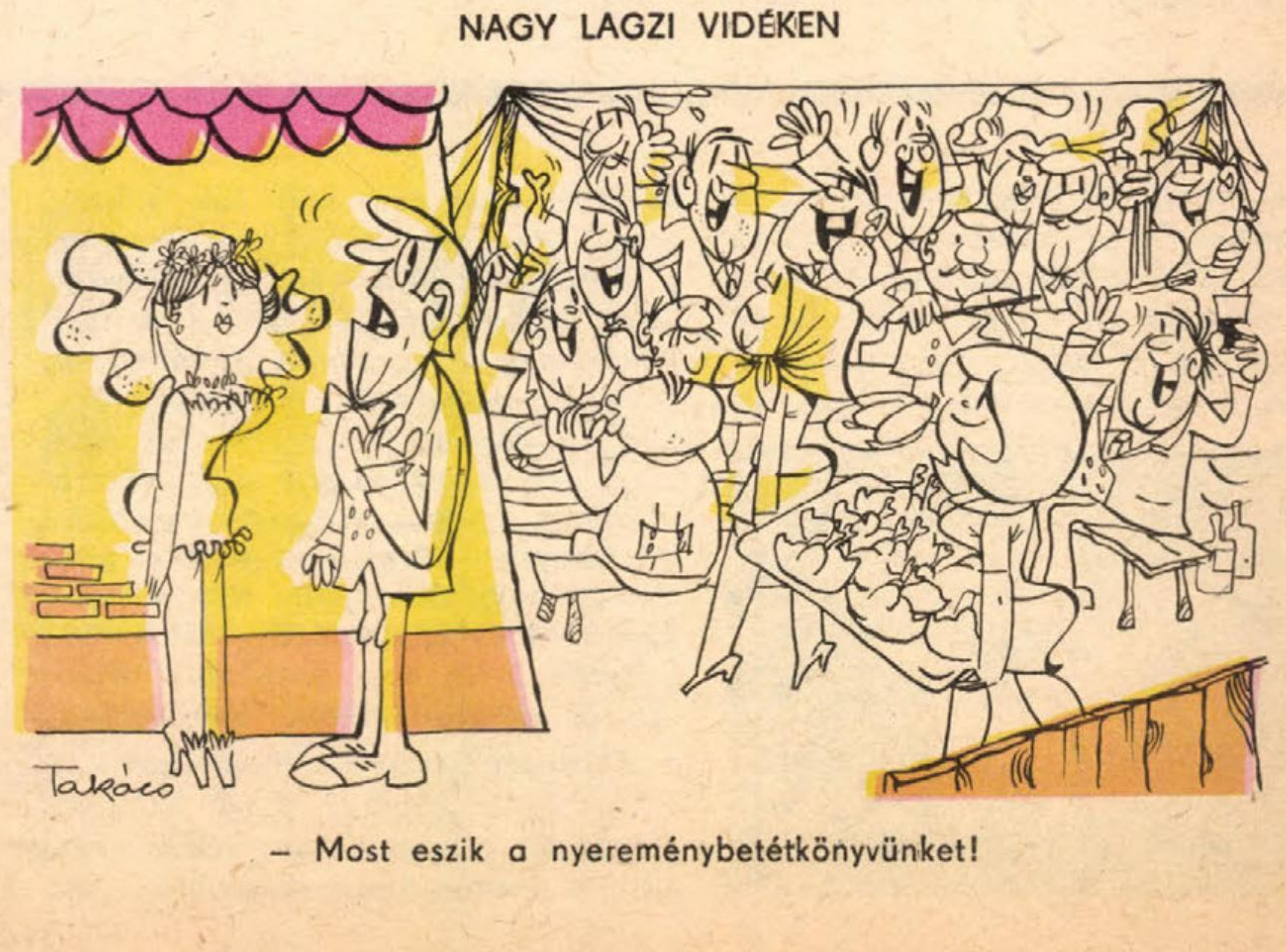

– Most eszik a nyereménybetétkönyvünket!

SAJDIK
BALÁZS-PIRI
HEGEDŰS
DALLOS
VÁRNAI
SZŰR-SZABÓ
FÜLÖP

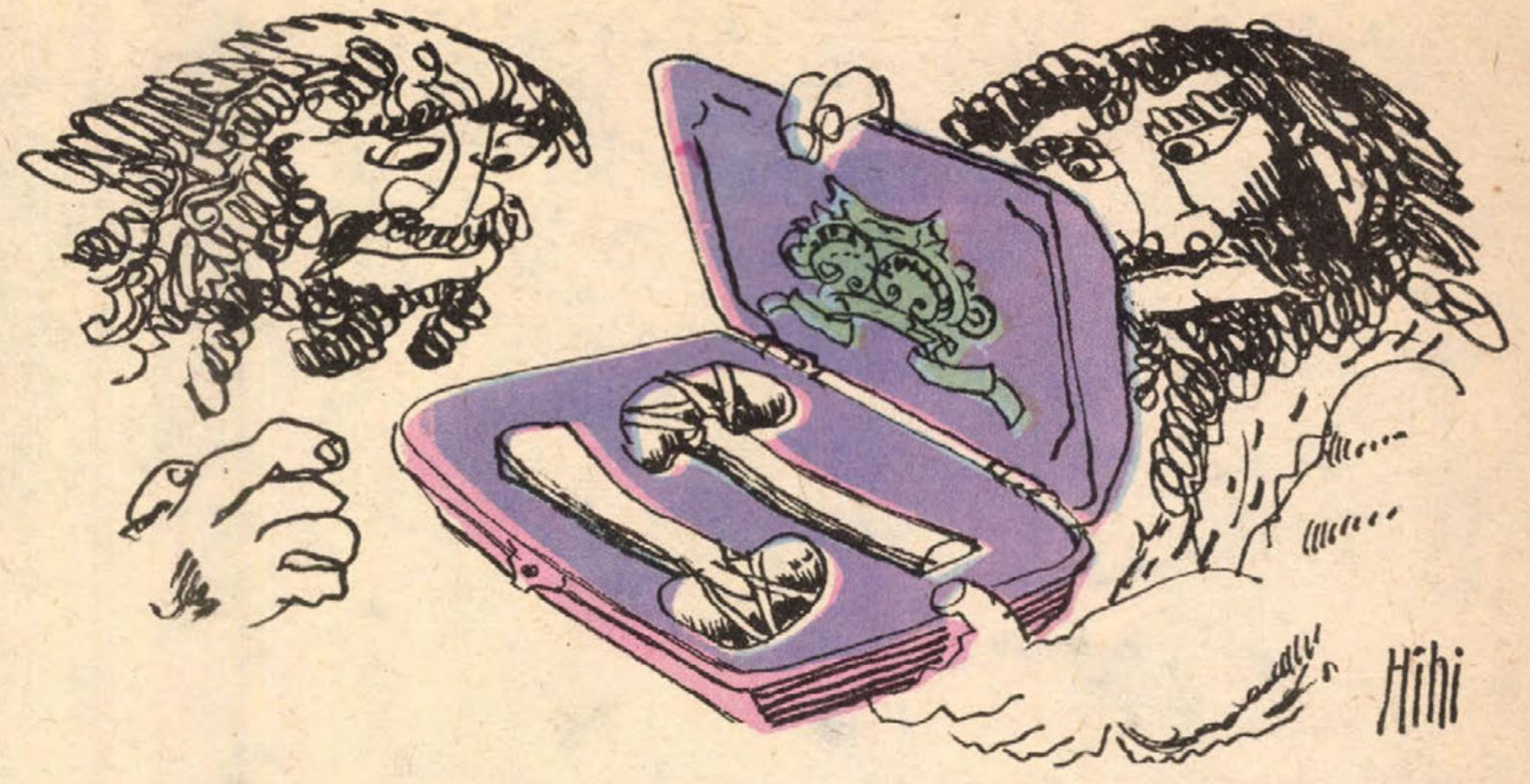

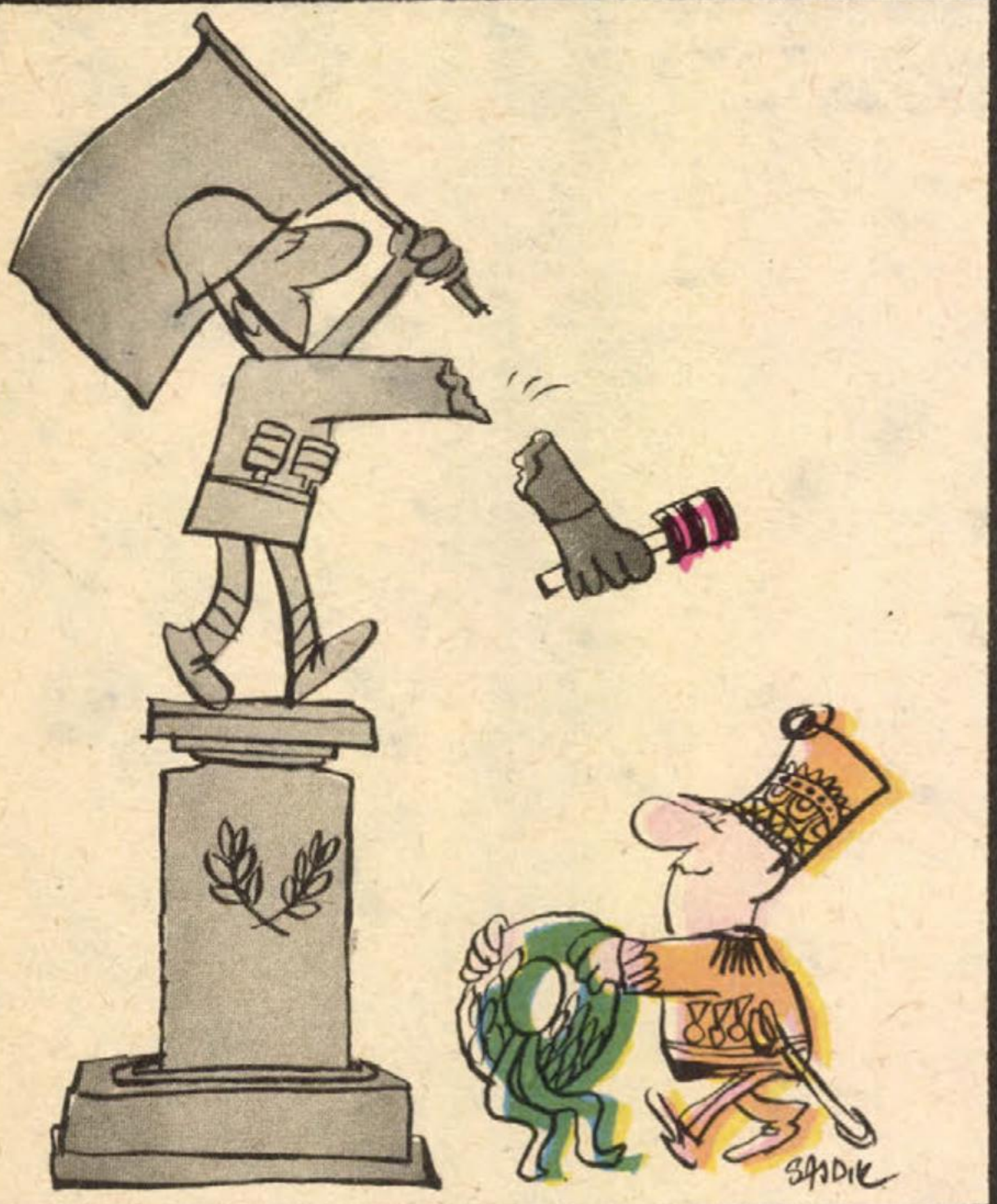

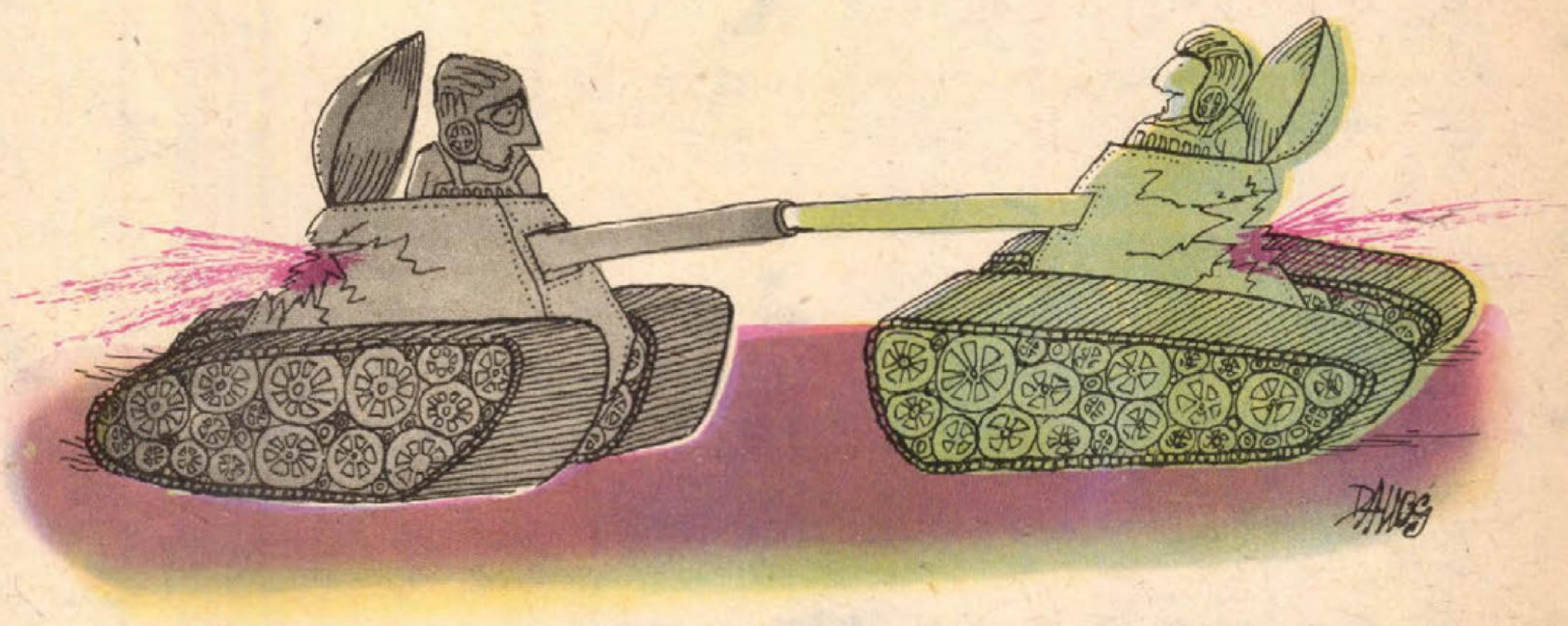

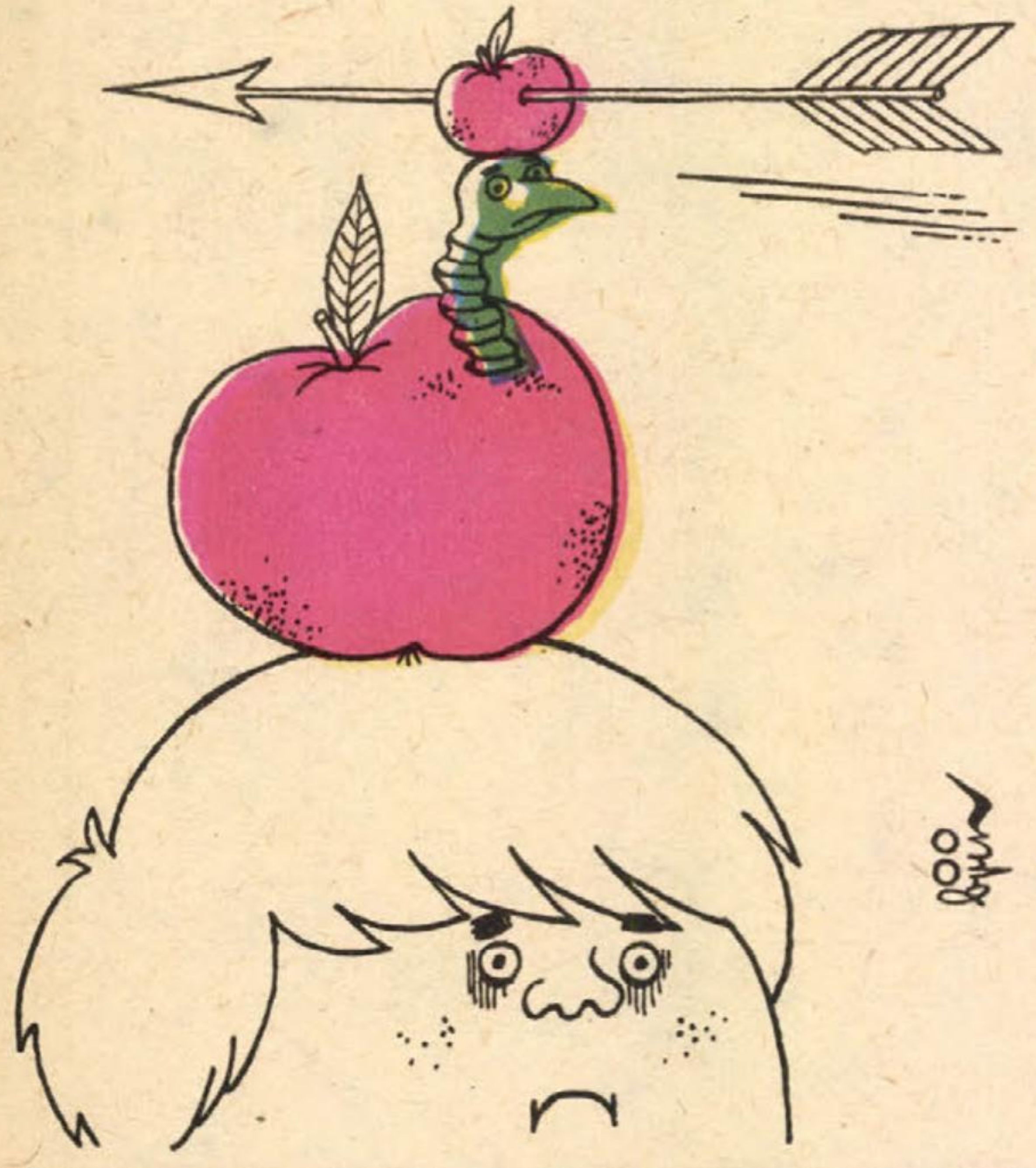

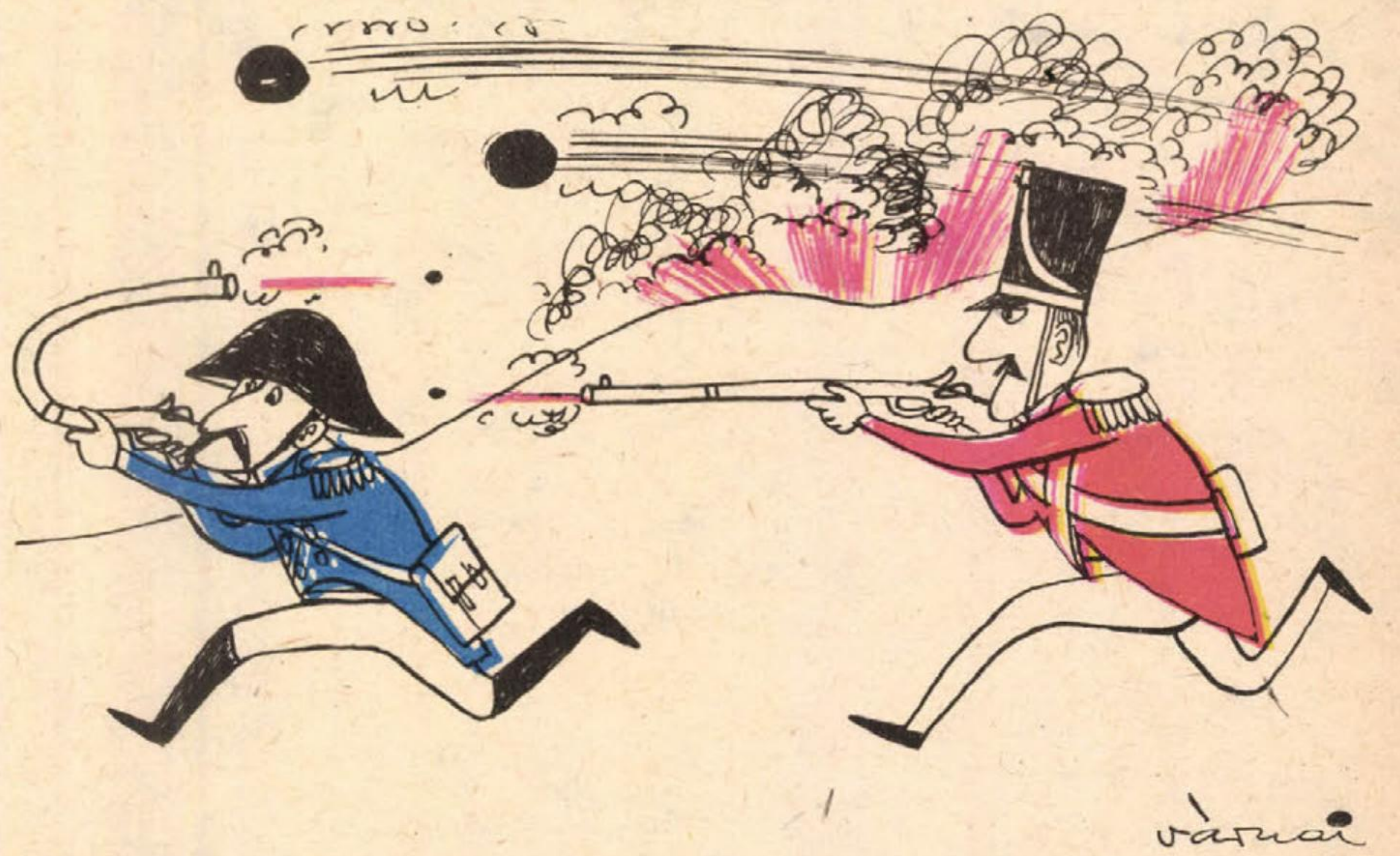

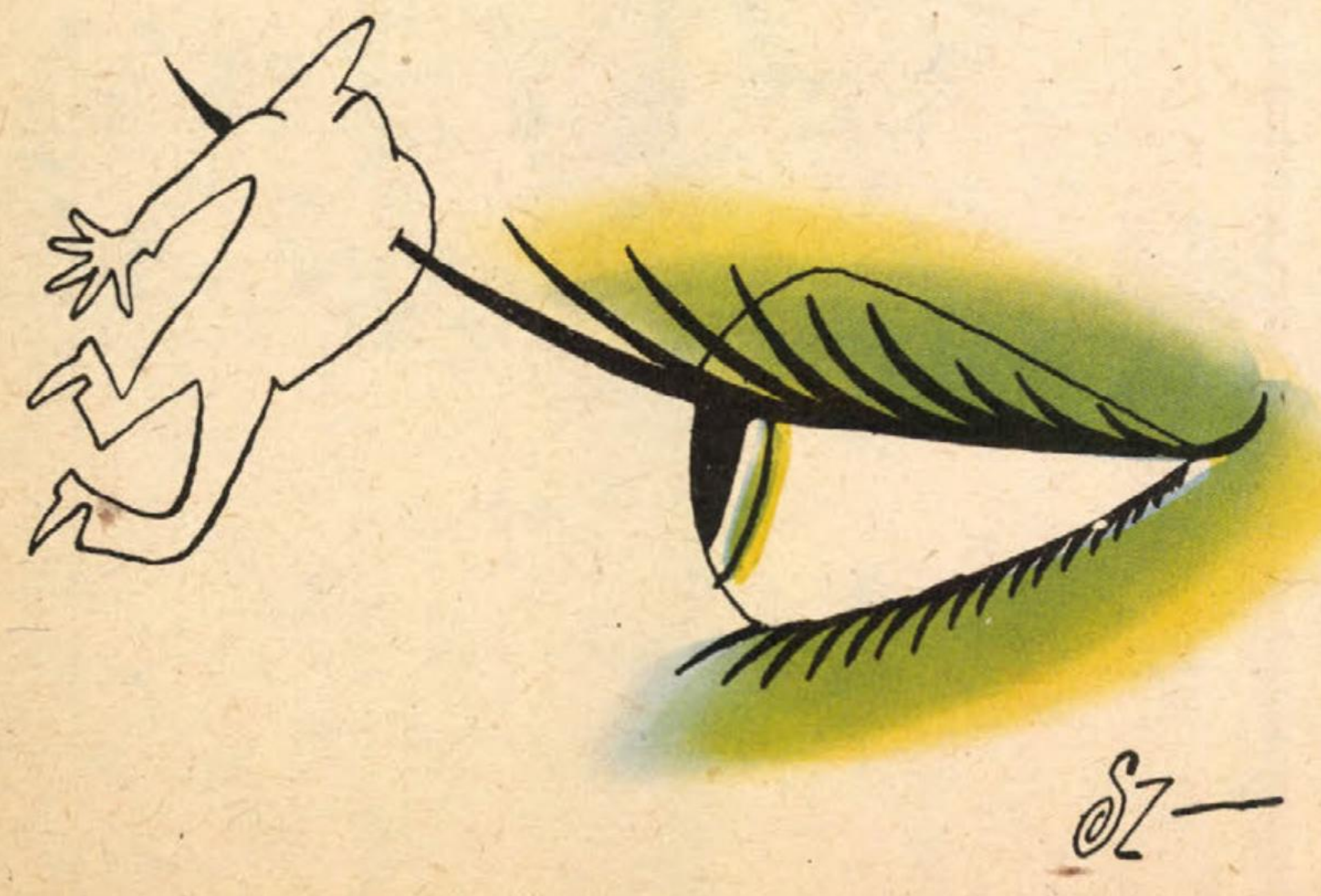

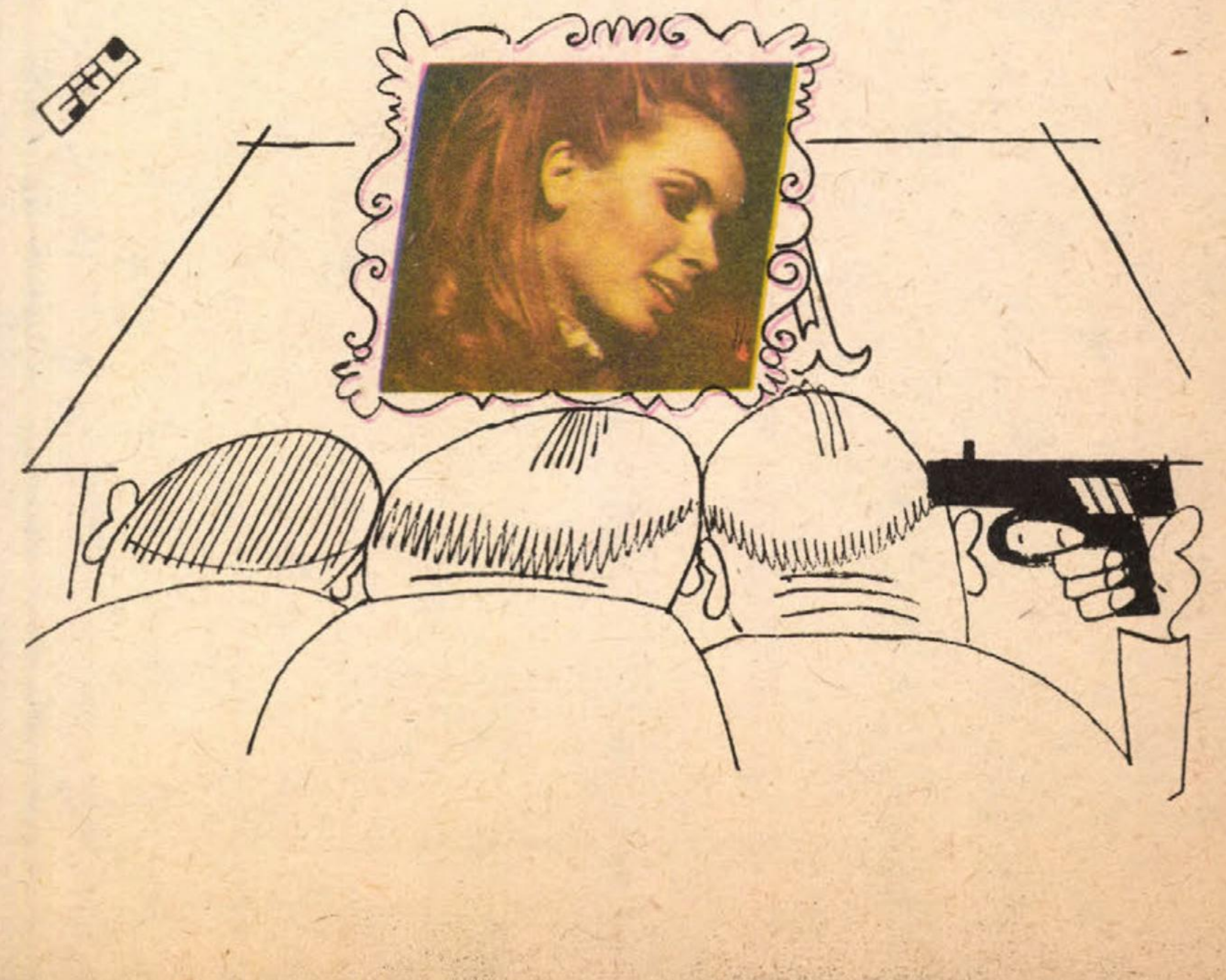

IMPORT HUMOR

PRAKTIKUS ÚJÍTÁS

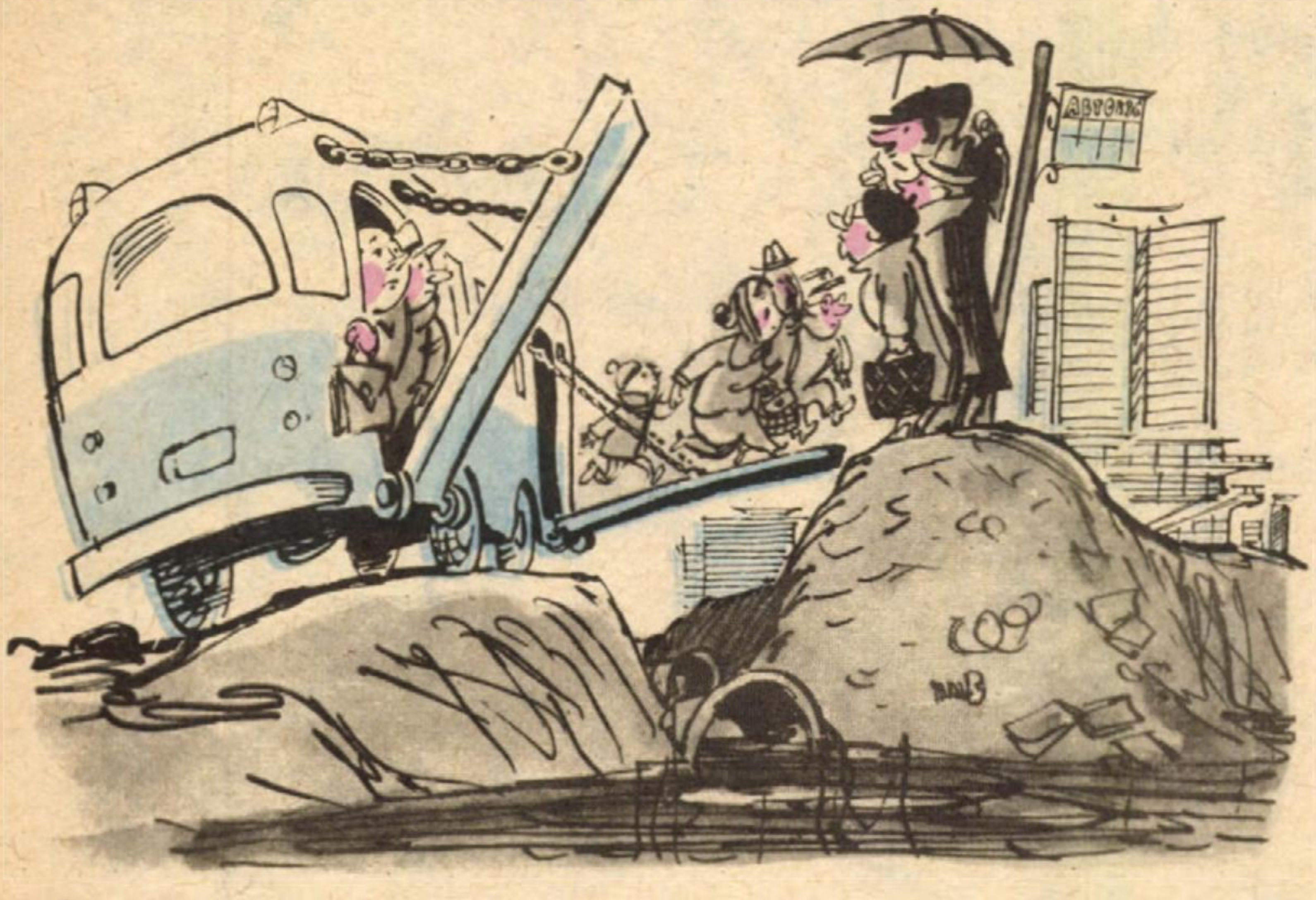

Felvonóhíddal kombinált autóbuszjárat az új lakótelepekhez . . .

(„Krokodil", Moszkva)

KEMÉNY FINIS

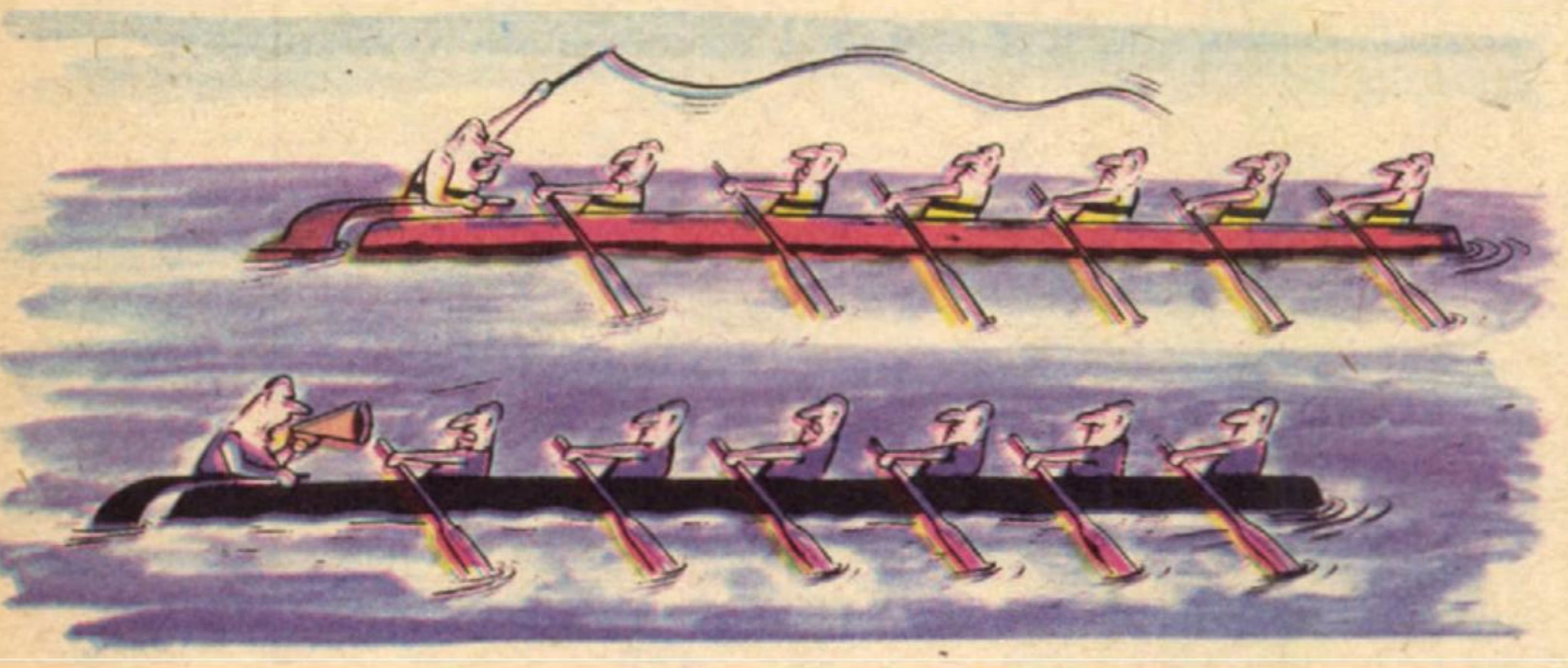

(„Schweizer Illustrierte", Zürich)

CERUZAVARIÁCIÓK

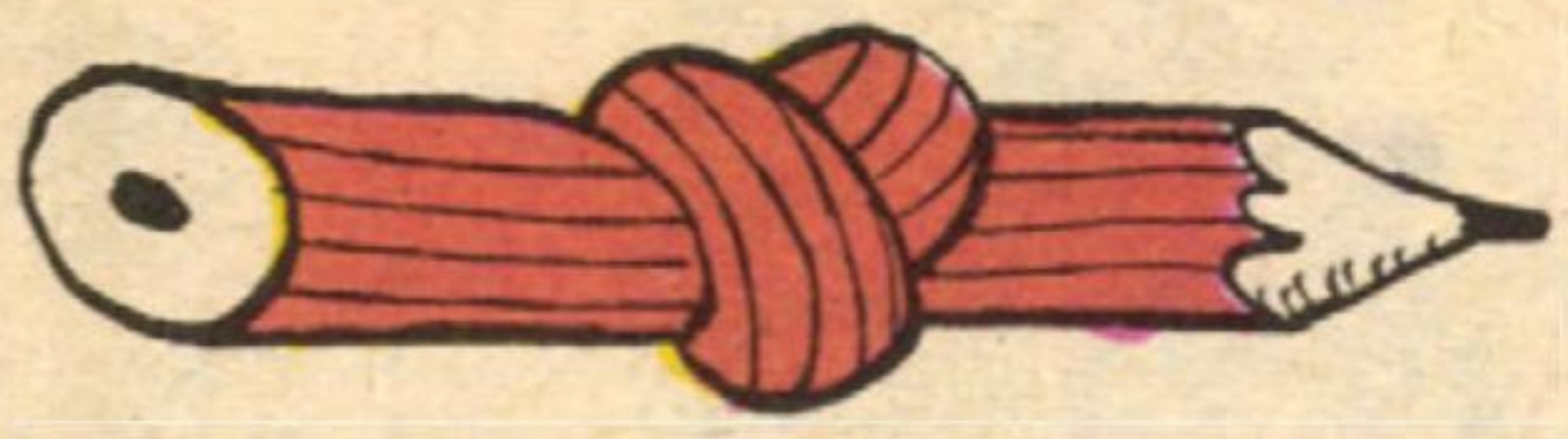

Ceruza – szórakozott embereknek

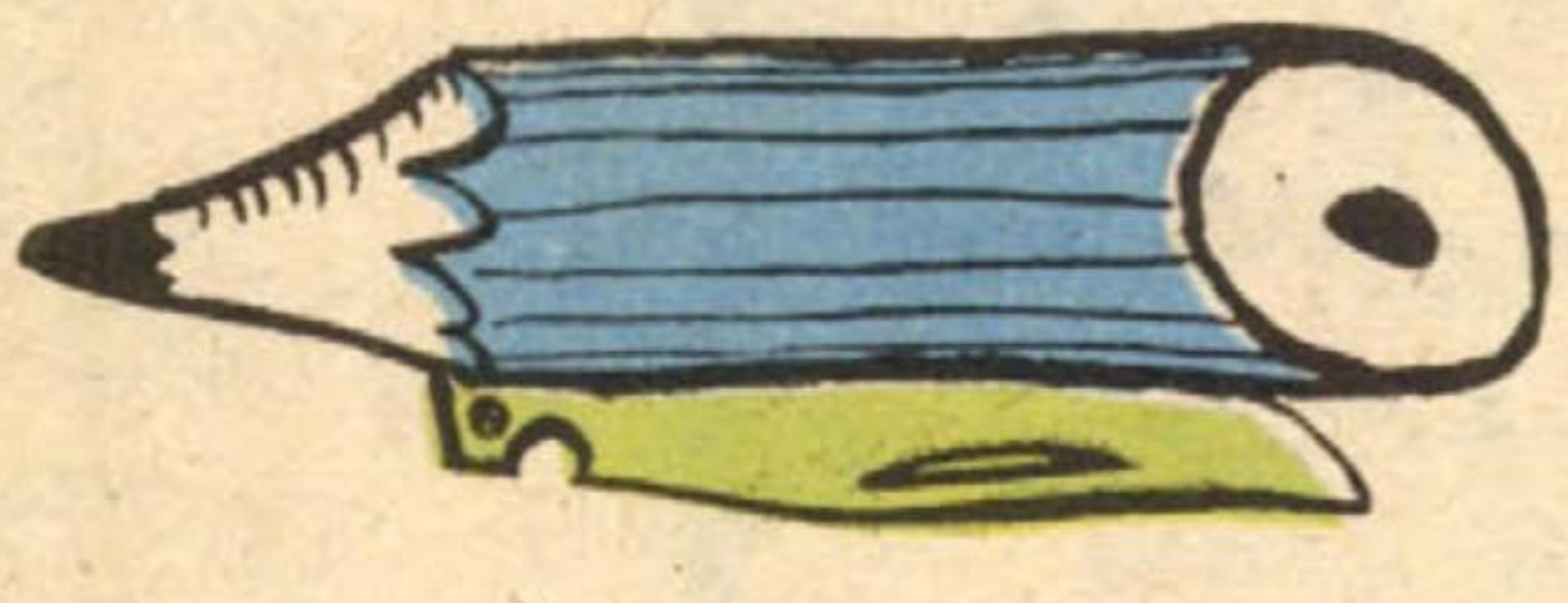

Hegyezővel kombinált ceruza

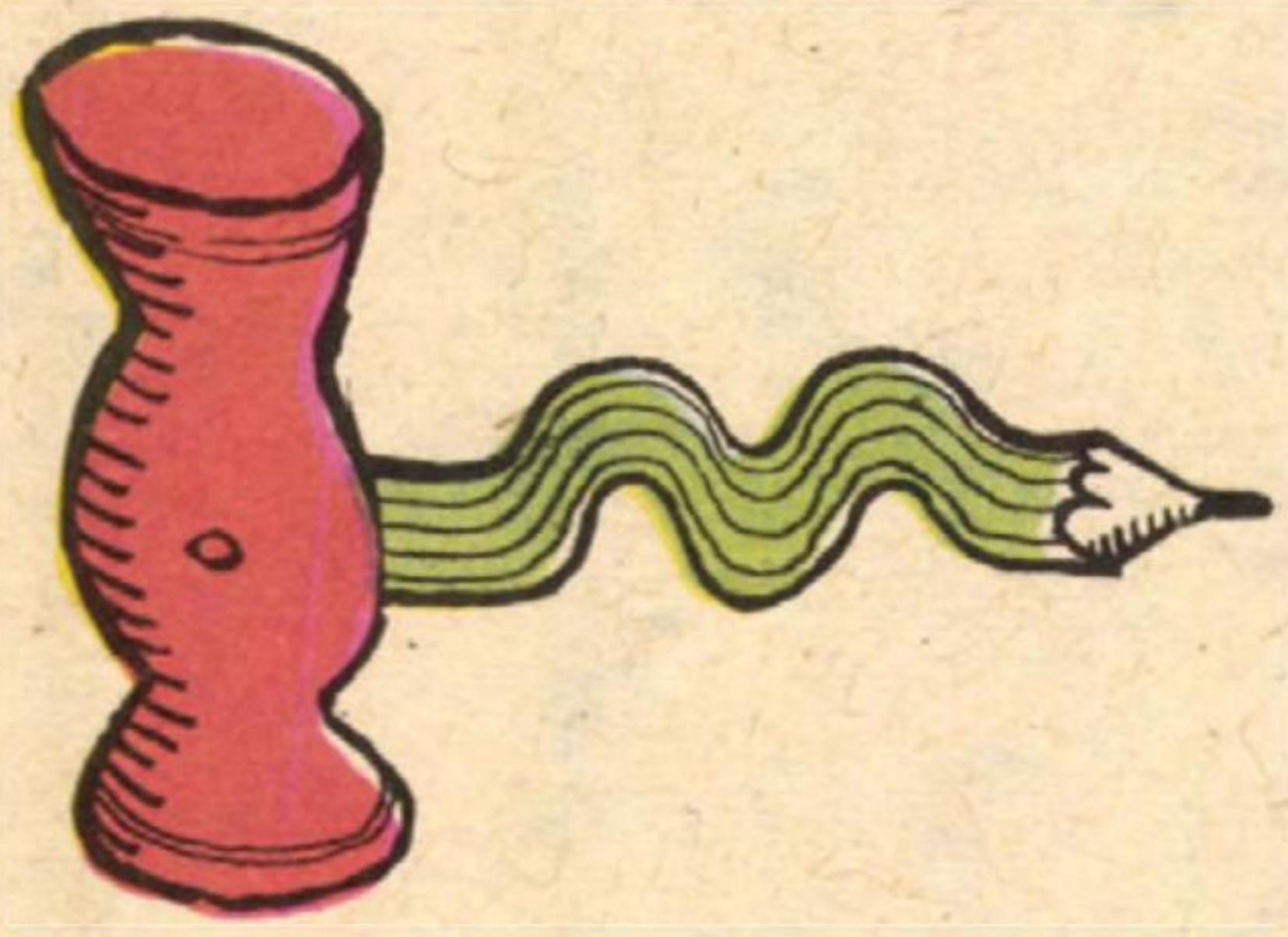

Ceruza – főpincéreknek

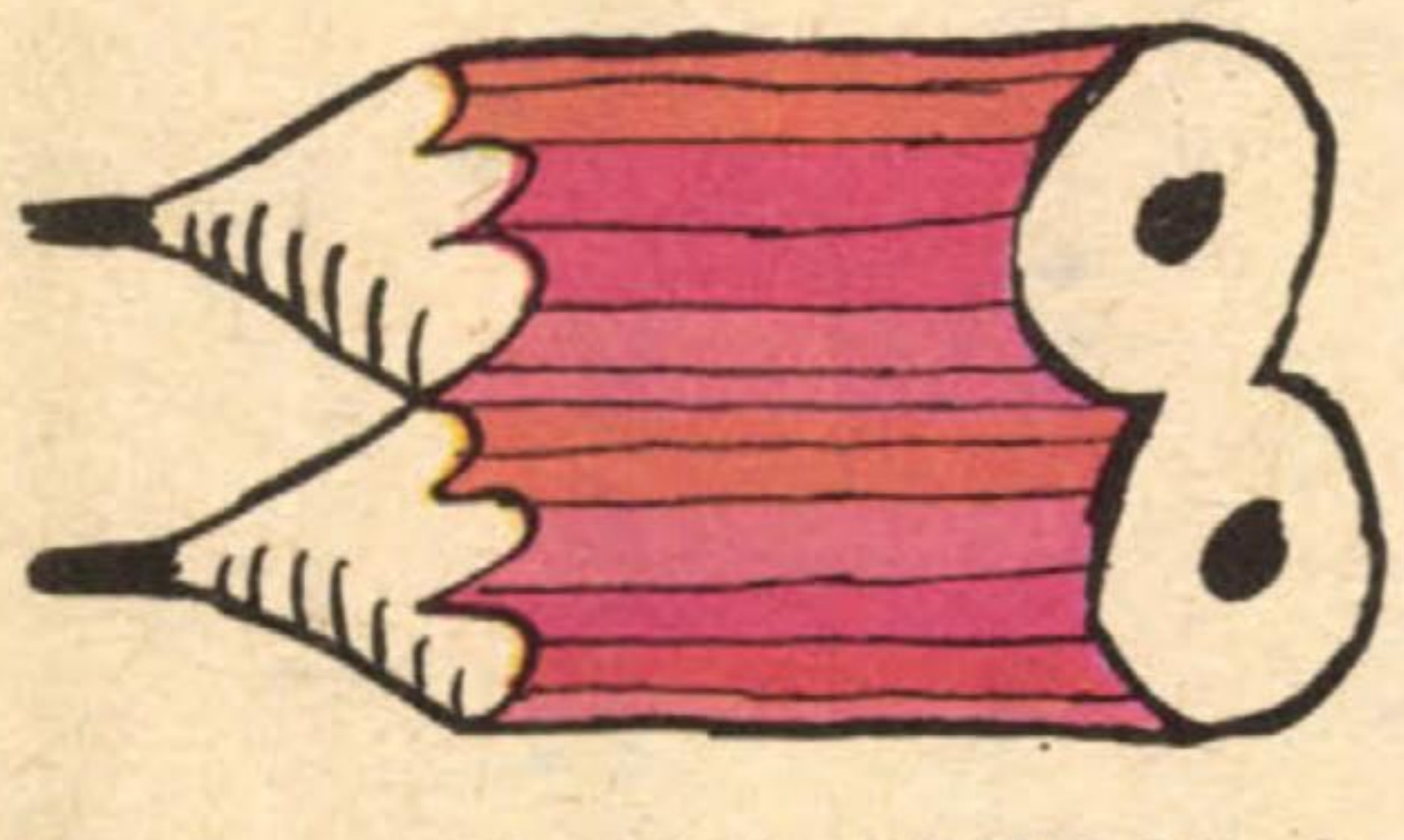

Ceruza – másolatok készítésére is alkalmas!

(„Rohács", Pozsony)

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

Kicsik
és
NAGYOK
KEDVENCE
A
KÜLÖNFÉLE
ÍZŰ
DOBOZOS SAJT!

SZILÁNKOK

VÁLÁS

— Miért válnak?

— A férjem karmester, de otthon is dirigálni akart.

A FÉSZEKBEN

A művészklubban beszélget két színész.

— Öregem, ma este a harmadik felvonásban négyszer kellett megismételni az énekszámomat.

— De remélem, negyedszerre már sikerült? . . .

KÖNYV

Brahovácz reggel 9-kor bemegy a könyvüzletbe. Kezébe vesz egy könyvet, lapozgatni kezdi, aztán belemélyed. Délután 4-kor megkérdi az eladó:

— Meg tetszik vásárolni ezt a könyvet?

— Dehogy vásárolom. Most olvastam . . .

ÜZLET

— Van egy eladó Ford Taunus kocsim.

— Mennyiért adja?

— 300 forint.

— 250-ért nem adja?

— Dehogynem. Csak fizesse már ki, mert mindjárt itt lesz a kocsi gazdája.

UDVARLÁS

— Nem bánom, Jolánka, néha találkozhatunk. De egyelőre nem szeretném lekötni magam — mondta a 85 éves Lajos bácsi.

KÖLCSÖN

— Adj kölcsön egy százast — mondta Z. barátom.

— Rendben van. De ígérd meg, hogy nem adod vissza.

— Rendben van. Megígérem — felelte némi habozás után.

Így legalább van valami halvány reményem. Z. ugyanis mindig az ellenkezőjét cselekszi annak, amit megígér.

ZÁLOGHÁZ

— Mennyit tetszik adni egy értékes gondolatért? — kérdezte a filozófus a zálogházban.

G. Sz.

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

Kitalálta a gondolatomat!
cofim
KÁVÉŐRLŐ GÉP
a legszebb ajándék

KAPHATÓ
AZ ÁRUHÁZAKBAN, A
KERAVILL-
BOLTOKBAN,
A VAS- ÉS MŰSZAKI
SZAKÜZLETEKBEN.

AZ IDŐT NEM LEHET MEGÁLLÍTANI!

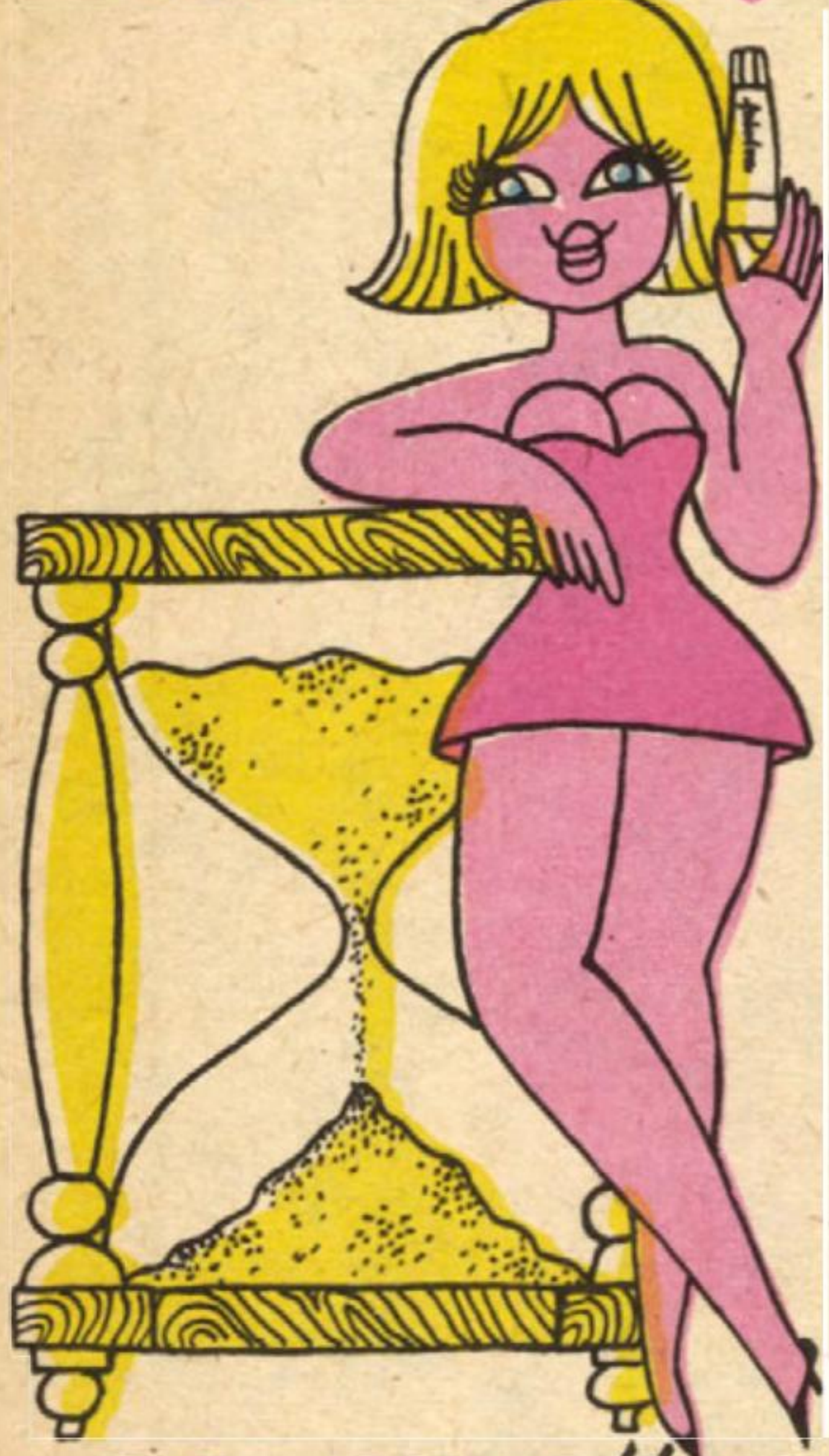

...DE ARCBŐRE FIATALSÁGÁT MEGŐRIZHETI

fabulon

BIOAKTÍV ARCKRÉMEKKEL!

Gyártja:

Richter Gedeon Rt., Budapest

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

TÜCSÖK és BOGÁR

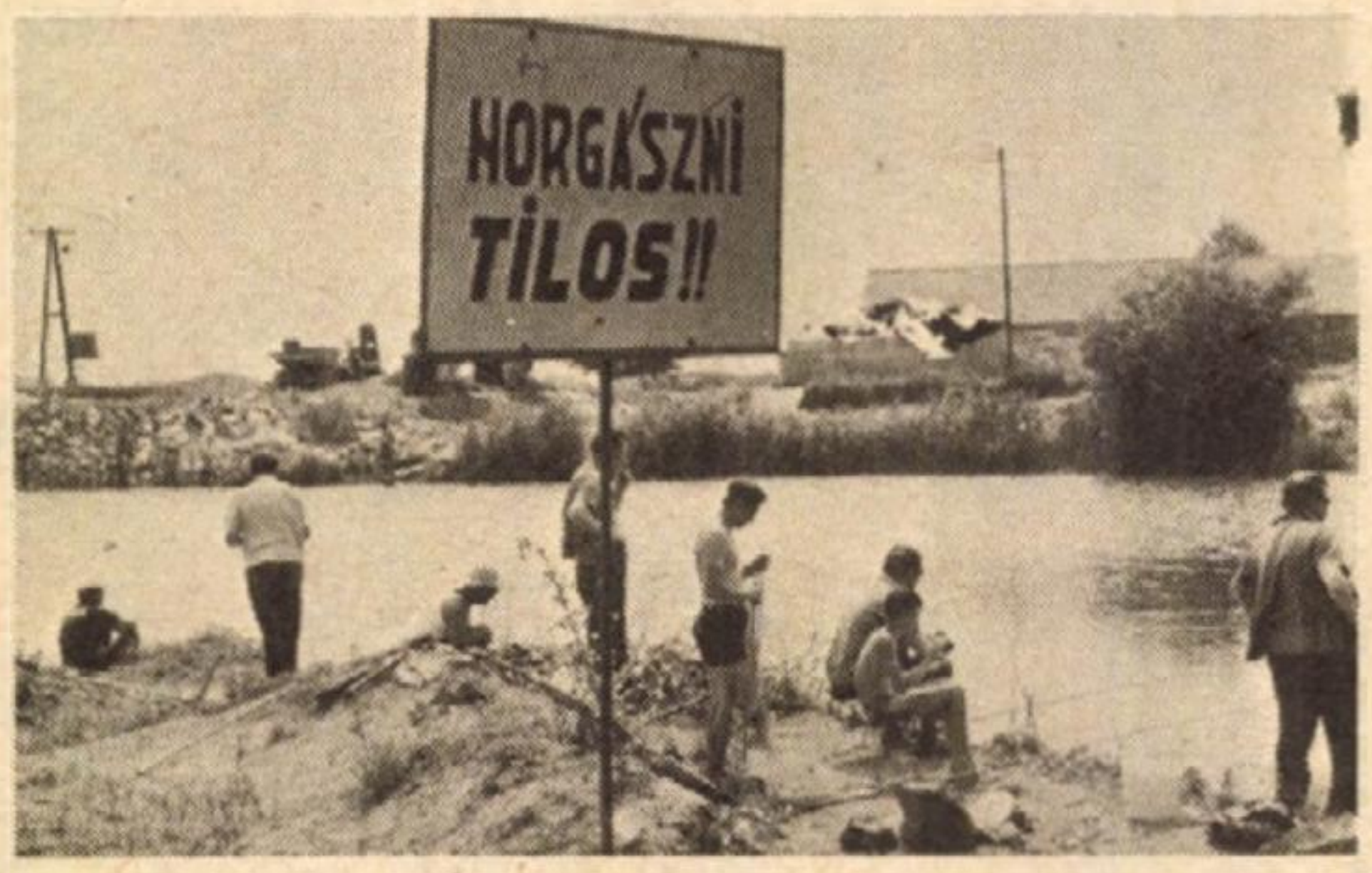
HORGÁSZNI TILOS!!

Nem kell mindent szó szerint venni?

(Nyári emlék: a káli bányatónál fotózta Tartsányi Péter egri olvasónk)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig a szokásos módon honoráljuk.

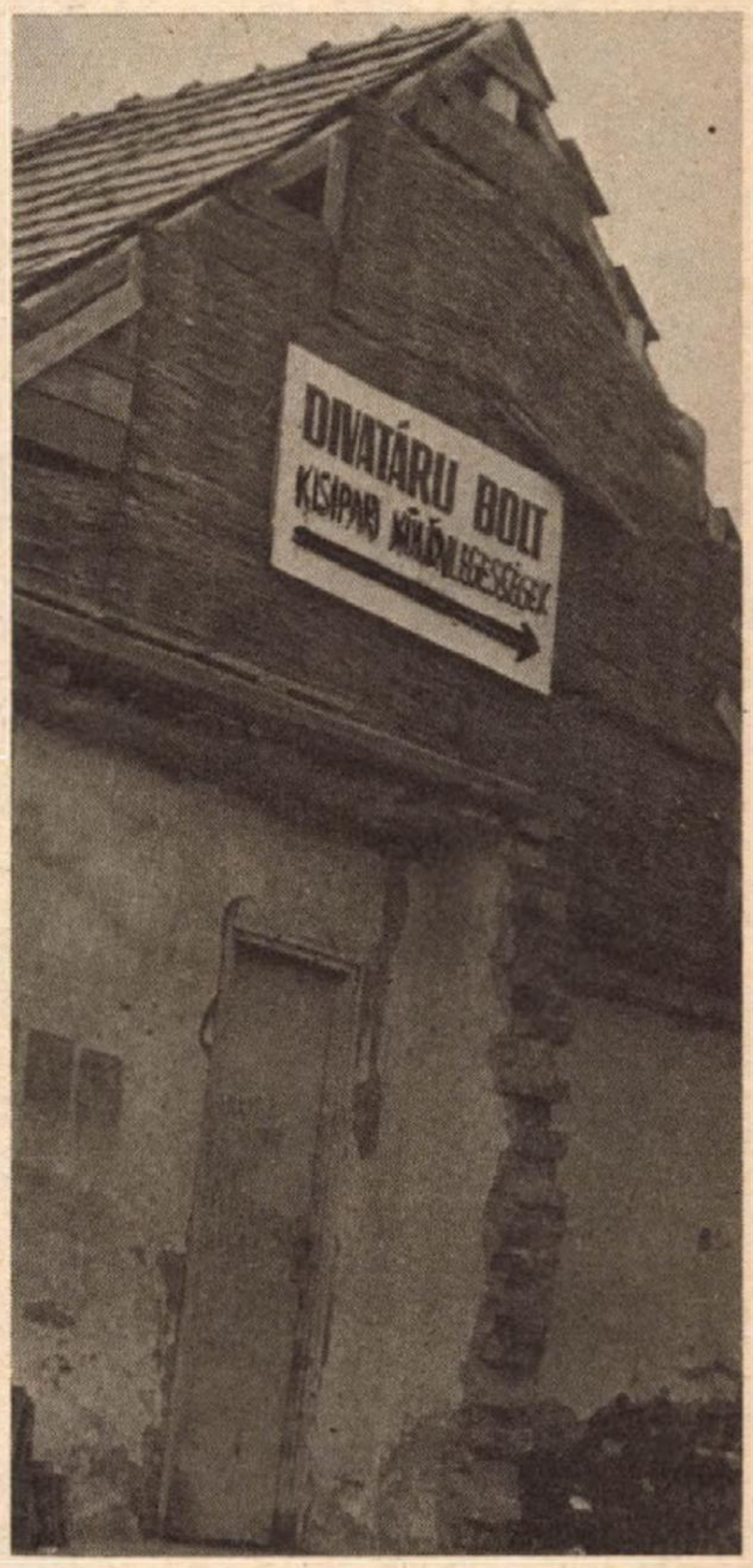
DIVATÁRU BOLT
KISIPARI MŰVÉSZI CÉG [illegible]

Mint mondani szokás: utolsó divat

(Tatabányán, az újváros közepén fotózta Maróti András)

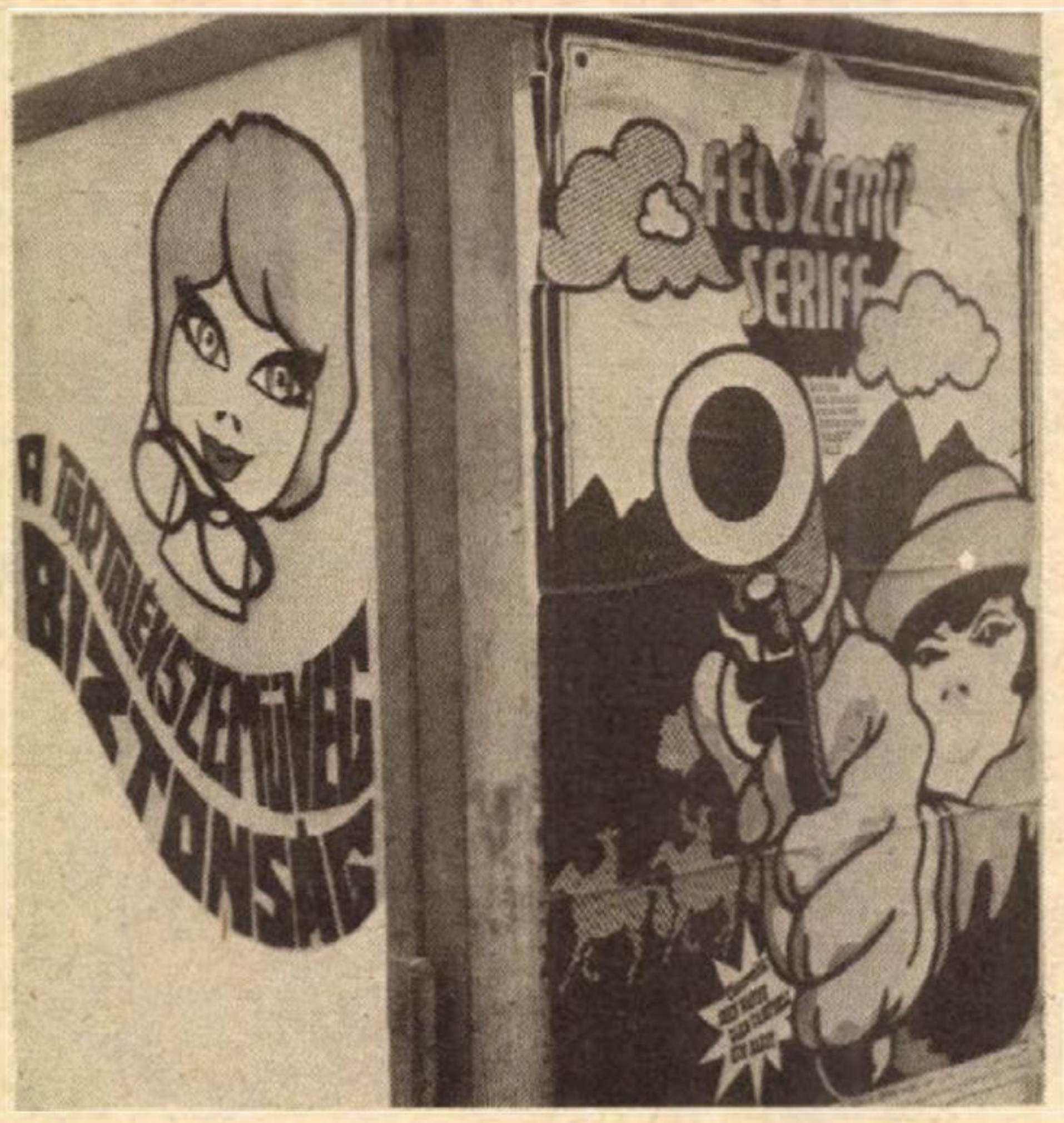
A TARTÓKSZEMÜVEG BIZTONSÁG
FÉLSZEMŰ SERIFF

Ha ezt tudta volna a seriff!

(Baján fotózta Szőke György)

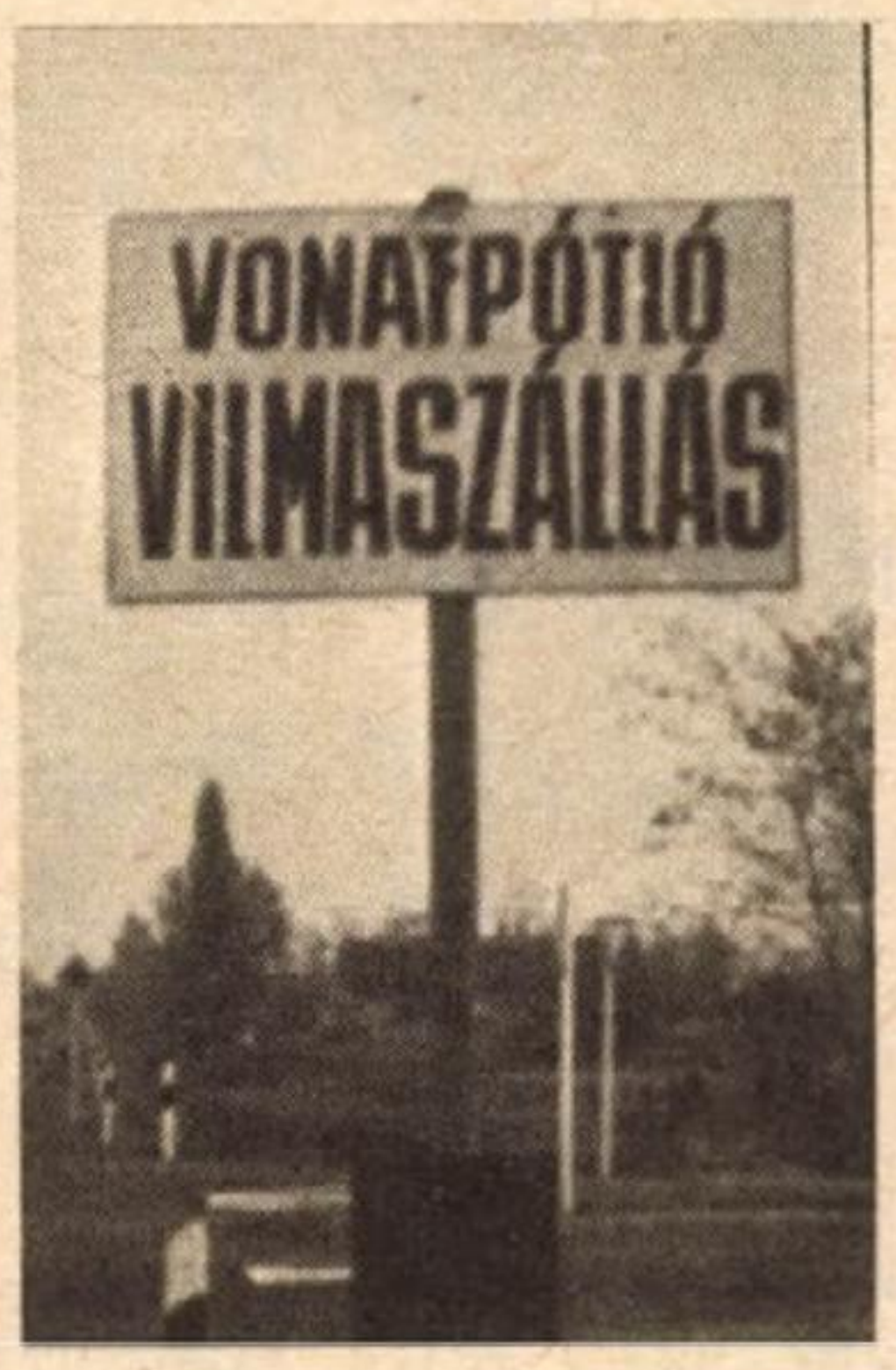
VONATPÓTLÓ VILMASZÁLLÁS

Ha már pótolni kell, ez is egy megoldás...

(Beküldte Virág Vilmos, budapesti olvasónk)

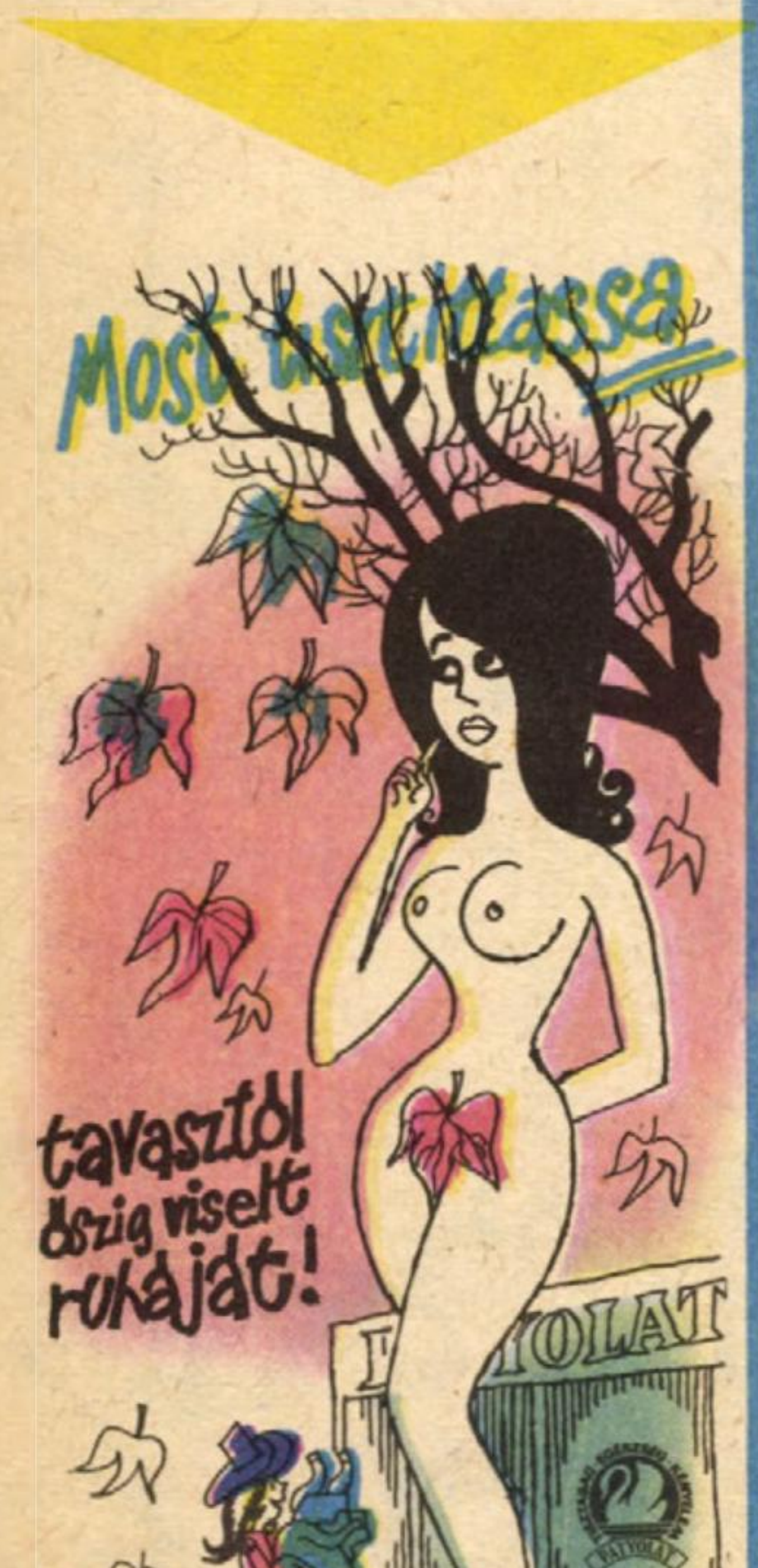
Most tisztíttassa
tavasztól őszig viselt ruháját!
PATYOLAT

FŐVÁROSI PATYOLAT

MINDEN ESTE LEGYEN VENDÉGE...

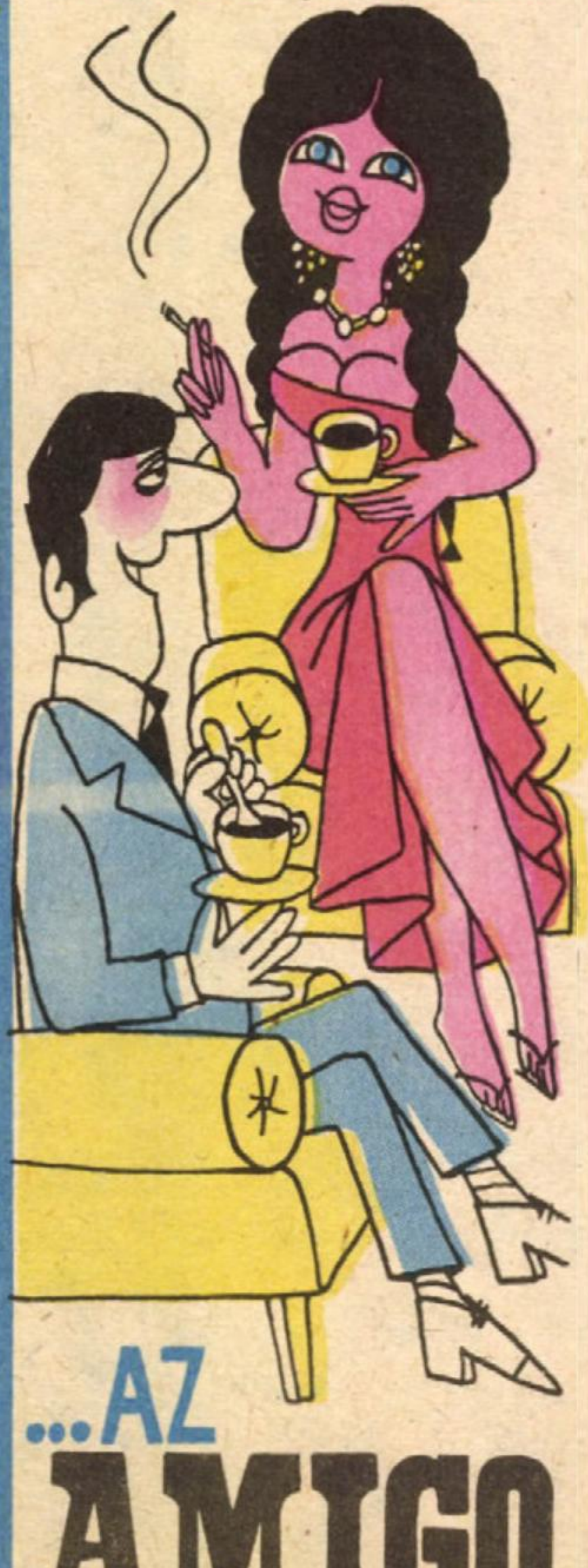

...AZ AMIGO KÁVÉ!

HIRDETÉSEINK HIRDETÉSEINK

ALACSONY A DUNA

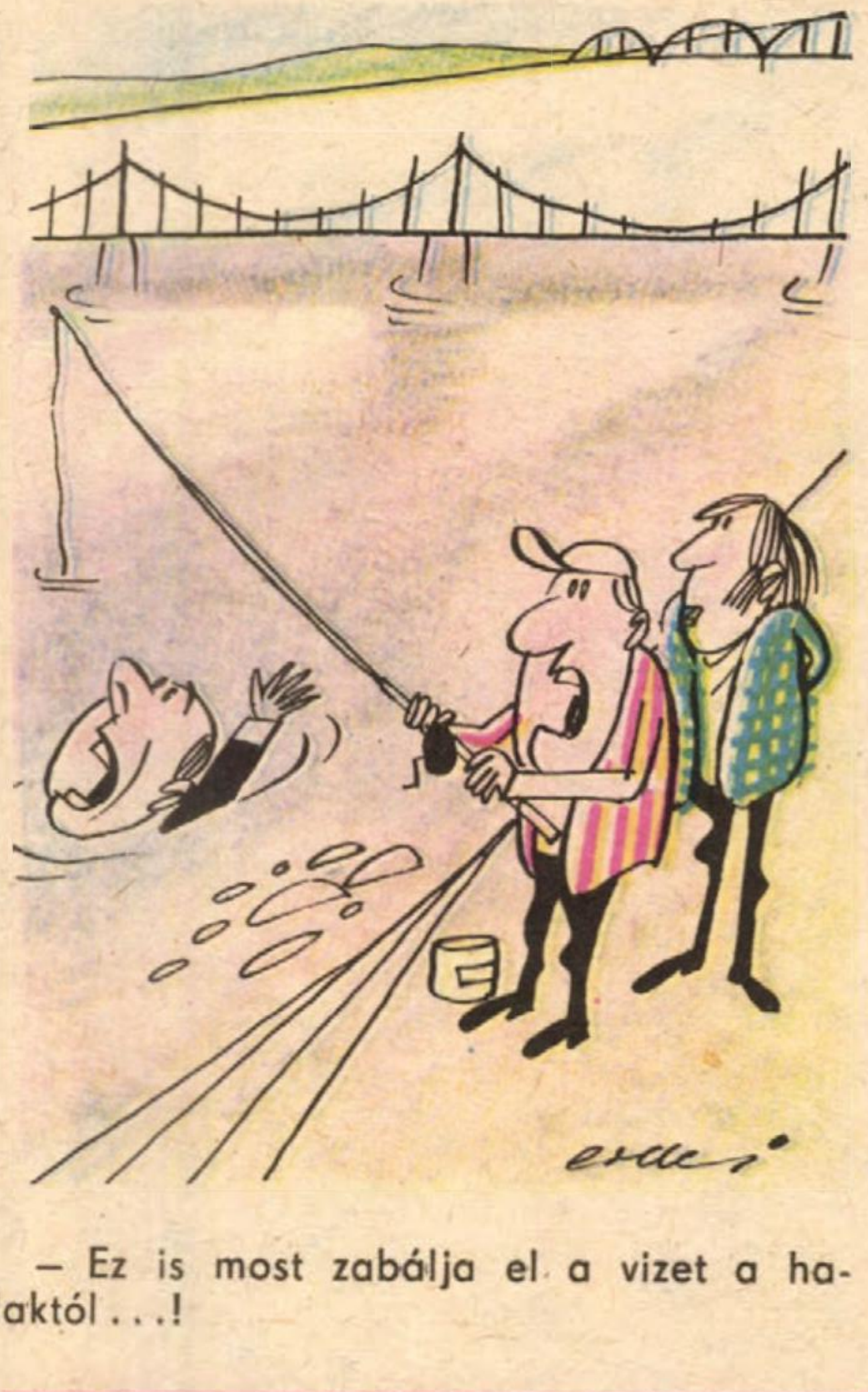

– Ez is most zabálja el a vizet a halaktól...!

NEMZEDÉKI ELLENTÉT

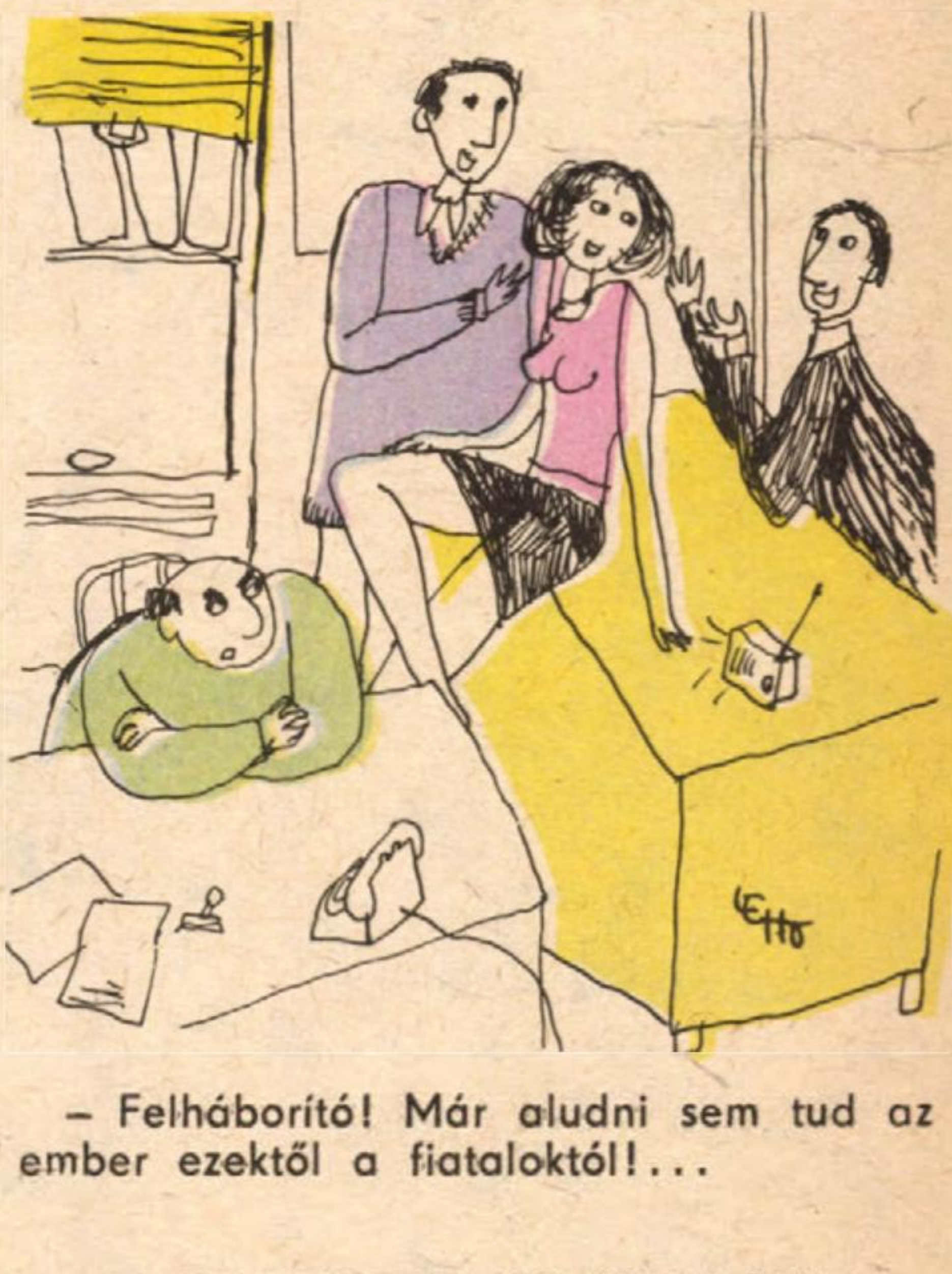

– Felháborító! Már aludni sem tud az ember ezektől a fiataloktól!...

A KIBICNEK SEMMI SE DRÁGA

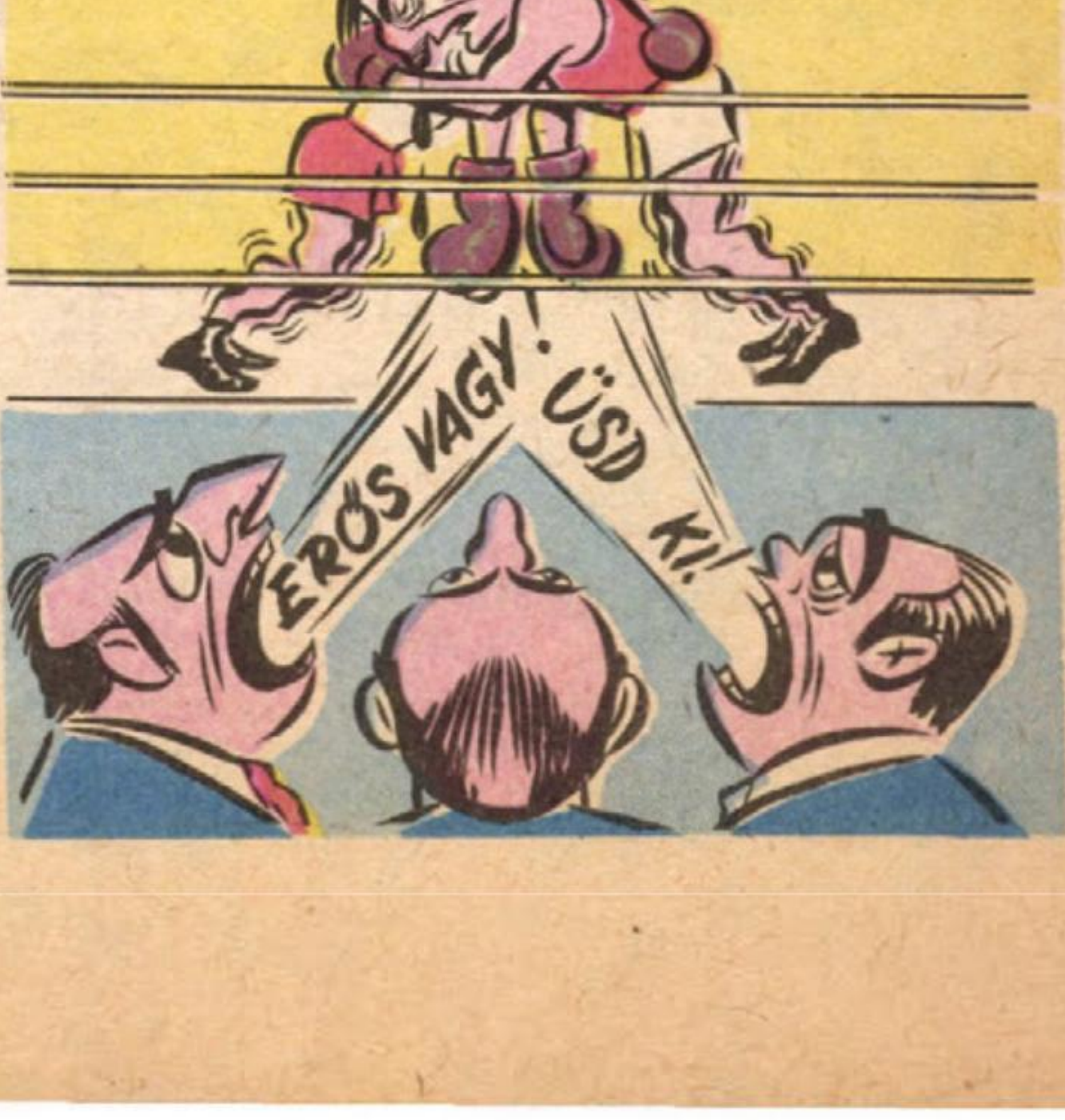
SZEPES
ERŐS VAGY!
ÜSD KI!

BELGA HUMOR

A brüsszeli Le Soirban olvastuk:

Két barátnő beszélget. Rég nem látták egymást.

— Te, mi lett azzal a magas barna férfival, aki egy időben mindennap virágokat küldözgetett neked?

— Semmi. Feleségül vette a virágbolt tulajdonosnőjét.

FELKÉSZÜLÉS A „KI MIT TUD"-RA

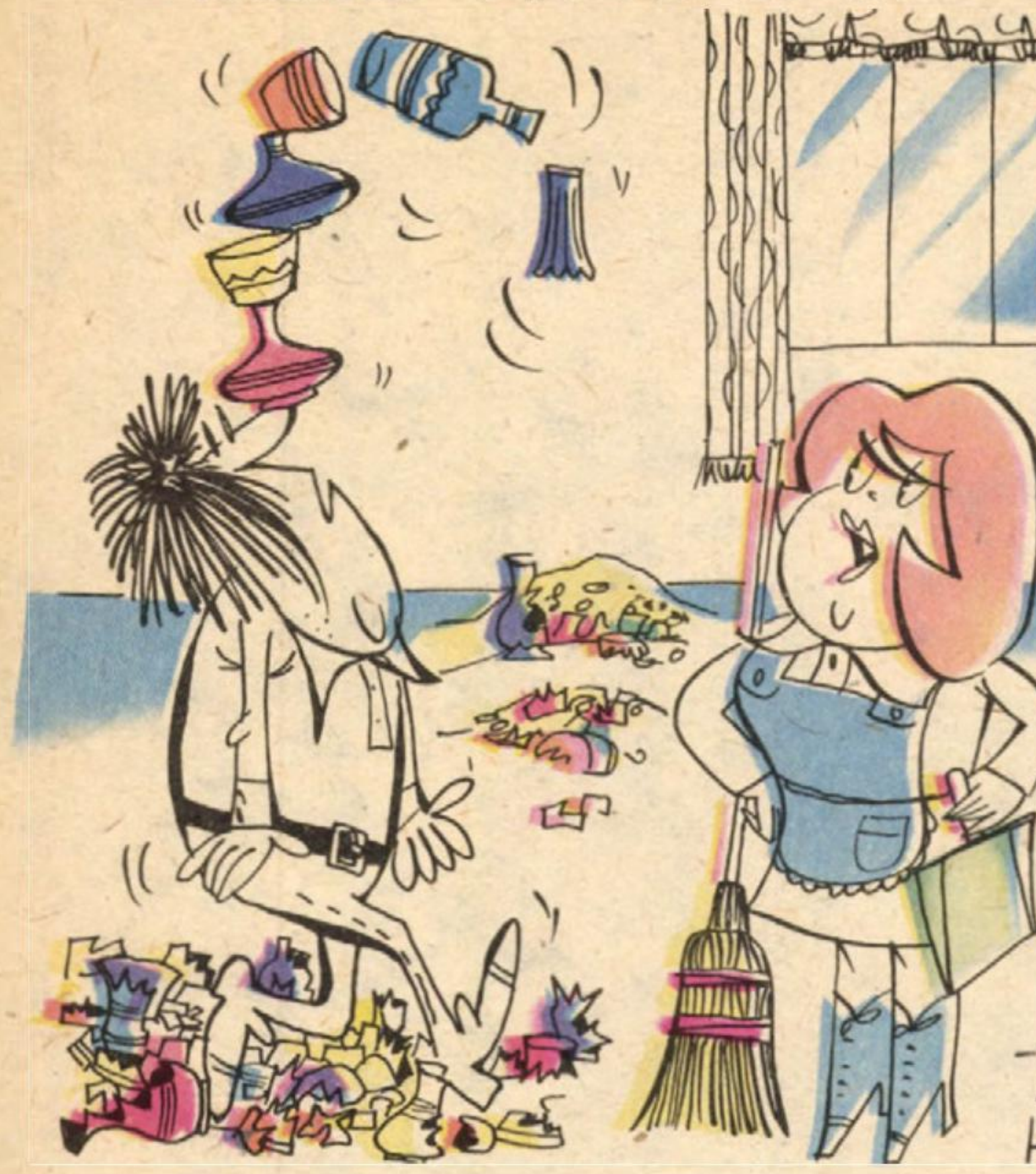

– Jobban örülnék, fiacskám, ha versmondással indulnál!

NAGY SZEREP

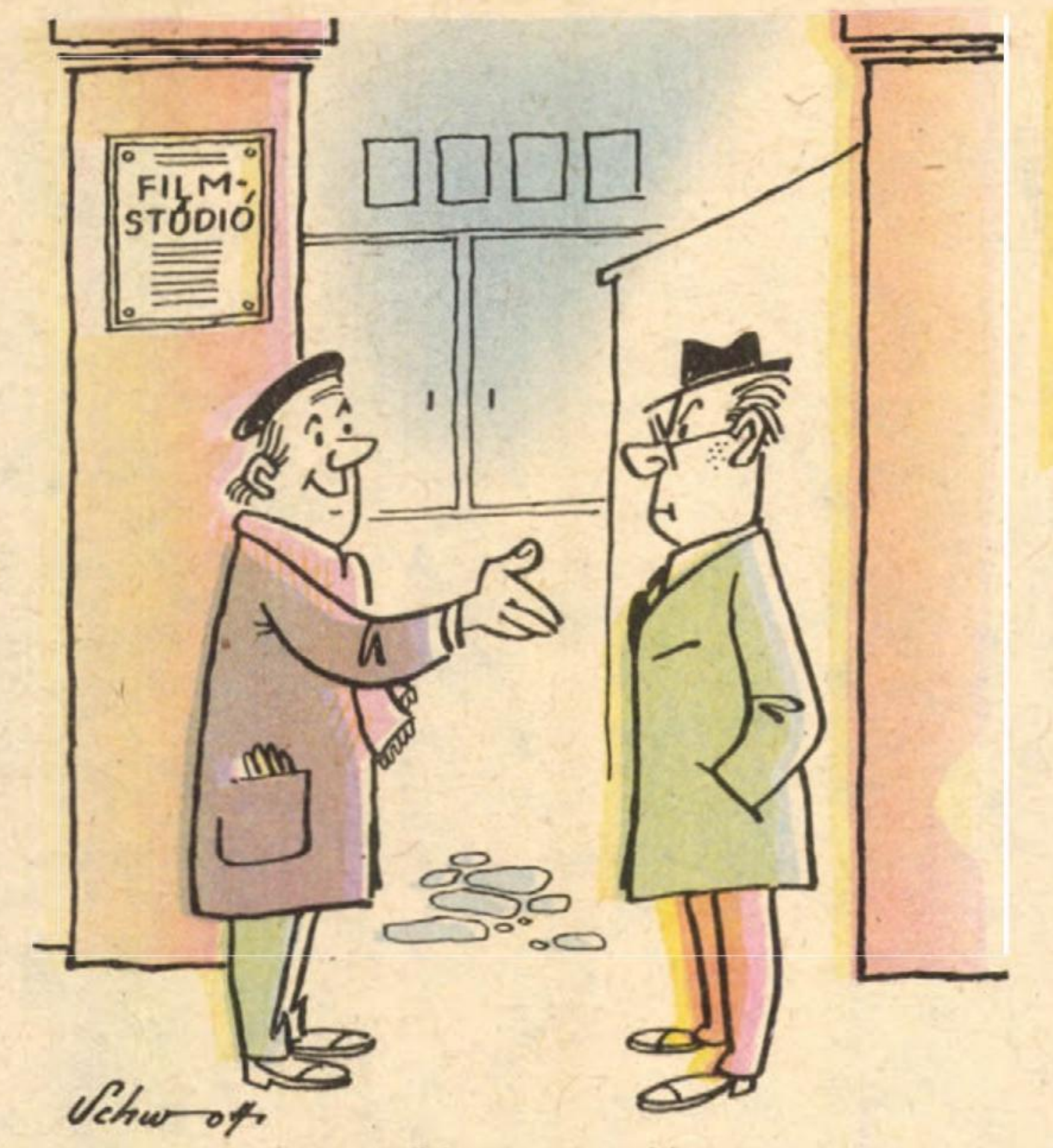

– Leszerződtem egy filmre.
– Mit játszol?
– A közelgő léptek zaját.

SZAKÍTÓ LEVÉL

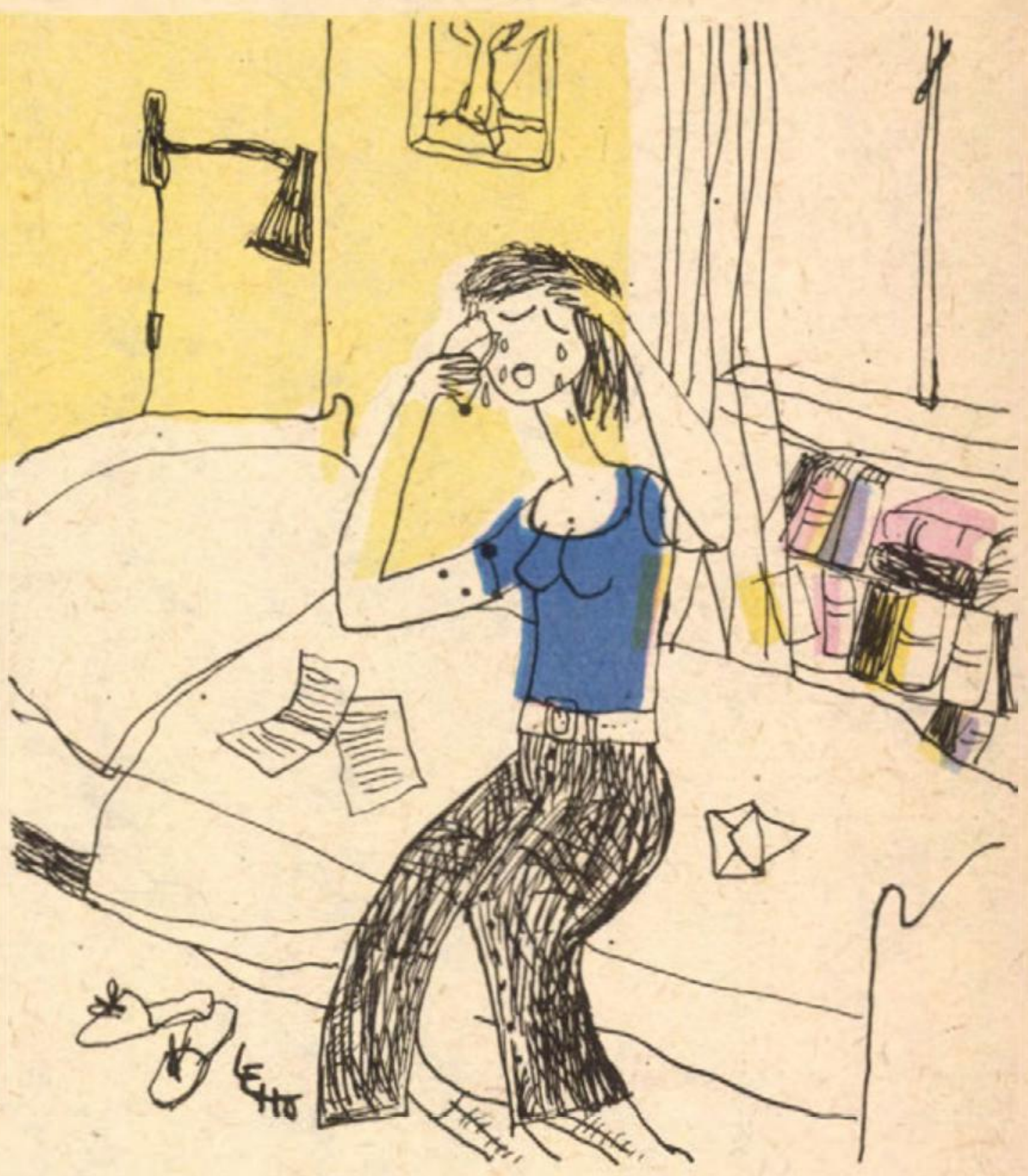

– És még csak nem is hazudik az arcátlan!...

állatmese az állatmeséről

A sakál, az „Oroszlánhang" című erdei lap főszerkesztője magához kérette a nyulat, és úgy ordított vele, mint egy sakál, ami tulajdonképpen természetes, hiszen — mint említettem — sakál volt.

— Ide figyelj! Hagyd abba az örökös embermeséket. Írhatsz nyugodtan állattörténeteket is. Elismerem, volt idő, amikor az állat megüthette a bokáját, ha állattörténeteket írt. Ezért találtuk ki, hogy a mondanivalót emberekről szóló történetekbe rejtettük, ámbátor minden állat tudta, hogy a vezérigazgató a tigrist, a miniszterhelyettes az elefántot jelenti, és amikor kiszolgáltatott kistisztviselőkről, segédmunkásokról beszélsz, akkor az egerek, gazellák és egyéb nyomorult, gyenge állatok bántalmazásáról van szó. Ezek az idők azonban elmúltak, most már nyugodtan írhatsz az állatokról is. Bármelyik állatról, bármit, csak igaz legyen... Megértetted?

— Igenis, kérem tisztelettel — reszketett a nyúl, ami magától értetődő, hiszen azért nyúl a nyúl, hogy reszkessen. De akár félt, akár nem, másnap már hozta is az alábbi kis cikket:

„A leopárdnak négy kölyke volt. Négy elkényeztetett kis leopárd, akik sokkal inkább hasonlítottak egy házimacskára, mint az erdő félelmetes nagyvadjára. Egész nap heverésztek a napon, tejet ittak és a gazellahúst is csak akkor ették meg, ha az anyjuk megrágta nekik. Többen figyelmeztették a leopárdot, hogy gyerekeiből minden lesz, csak leopárd nem, ha időben közbe nem lép és nem szoktatja őket leopárdhoz méltó életre. De a leopárd atya elutasította a tanácsokat, sőt, két tanácsadót szét is tépett és megetette a kölykökkel. Azt mondta, hogy ő a gyerekeinek más sorsot szán, mint az éjszakai vadászatokat, a fárasztó lesben állást, osonást.

— Nagy vagyok és erős. Az oroszlán szeret és mindenben támogat. Az én gyerekeimnek boldog, nyugodt élete lesz...

Közben a leopárdkölykök felnőttek. Miután sosem rágtak, fogaik satnyák maradtak. Mivel éjszakánként tele hassal aludtak, a sötétben nem tudtak tájékozódni, ha egy faágon végig kellett menni, visítottak a félelemtől, mert tériszonyuk is volt. Ez már a papának sem tetszett, de pedagógiájának csődjét szégyellte bevallani, mert ez tekintélyén nagy csorbát ejtett volna. Ezért kijárta az oroszlánnál, akihez igazi állati barátság fűzte, hogy a gyerekeket képességeiknek megfelelő erdei beosztásokba helyezze. Az oroszlán teljesítette a régi barát kérését. Mentse őt az a tény, hogy fogalma sem volt, milyen satnya kis leopárdokat támogat. Ő azt hitte, hogy ezek is olyan hős és bátor leopárdok, mint az apjuk volt az együtt töltött boldog fiatalkorukban. Így lett az egyik kölyökből a gazellák főfelügyelője. A második, amelyik meg állandóan csak aludni akart, a baglyokat ellenőrizte, hogy virrasztanak-e éjszaka. A harmadikra, aki olyan buta volt, hogy nem tudott egy elefántot megkülönböztetni az őserdő szélén utat építő lépegető exkavátortól, a fiatal leopárdok vadászatra való oktatását bízták. A legnagyobb baj a negyedikkel volt, mert ő mindenképpen oroszlán szeretett volna lenni. Őt az apja egy majomcsorda élére állította. A majmok azóta oroszlánnak szólítják, és úgy csinálnak, mintha el is hinnék, hogy a satnya kis leopárd valóban oroszlán.

A tigris, aki tudott mindenről, elmondta az esetet az oroszlánnak. Az állatok királya, aki nemcsak erős, de bölcs is volt, először rettenetes haragra gerjedt, de aztán eképpen dörmögött:

— Hagyd csak, testvérem. Így jártunk jobban. Még mindig kisebb baj, mintha leopárdok lettek volna..."

A sakál figyelmesen elolvasta a történetet, majd úgy üvöltött, mint két sakál:

— Megvesztél, te nyúl? Nem tudod, hogy a leopárdnak valóban van négy ütődött kölyke? Ez a történet így igaz, ahogy leírtad, az egész erdő tudja...

— De hiszen te mondtad, hogy állattörténeteket írjak — védekezett a nyúl és úgy reszketett, mint tíz nyúl. — Persze, ha akarod, azonnal eltépem az egészet...

— Azt ajánlom, írd át... Minden maradhat így, de a leopárd legyen mondjuk vezérigazgató, a gyerekeket helyezd el különböző emberi beosztásokba; vétesd fel őket az egyetemre, vagy csinálj belőlük maszek műanyagkisiparost...

— De...

— Semmi de! Ne feledd, hogy te is azért dolgozol nálunk újságíróként, mert már nem tudsz káposztát lopni és egy teknősbéka elől sem volnál képes elfutni. Vissza akarsz menni nyúlnak?

Ősz Ferenc

A VŐLEGÉNY ÉRDEKLŐDIK

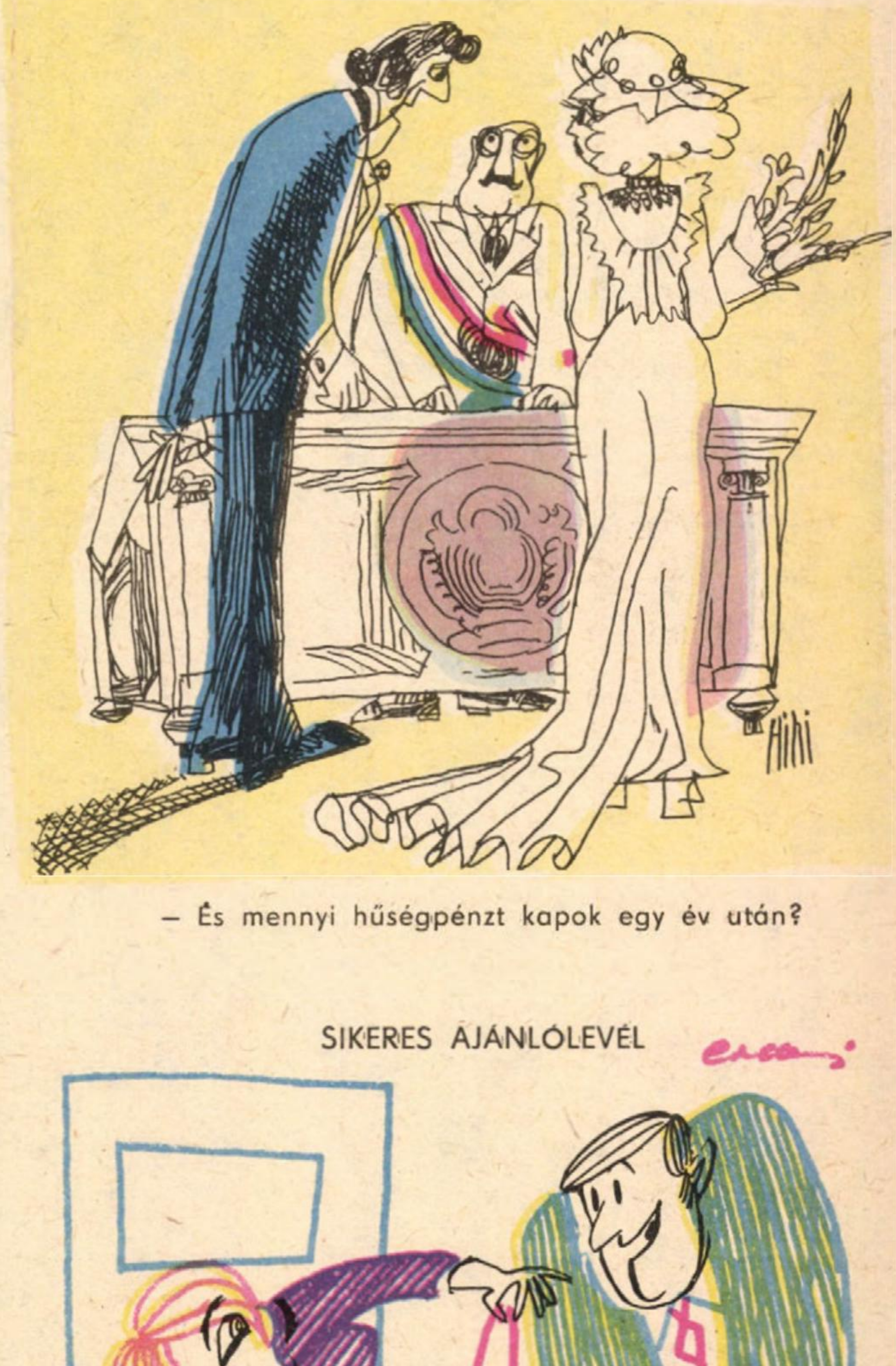

– És mennyi hűségpénzt kapok egy év után?

SIKERES AJÁNLÓLEVÉL

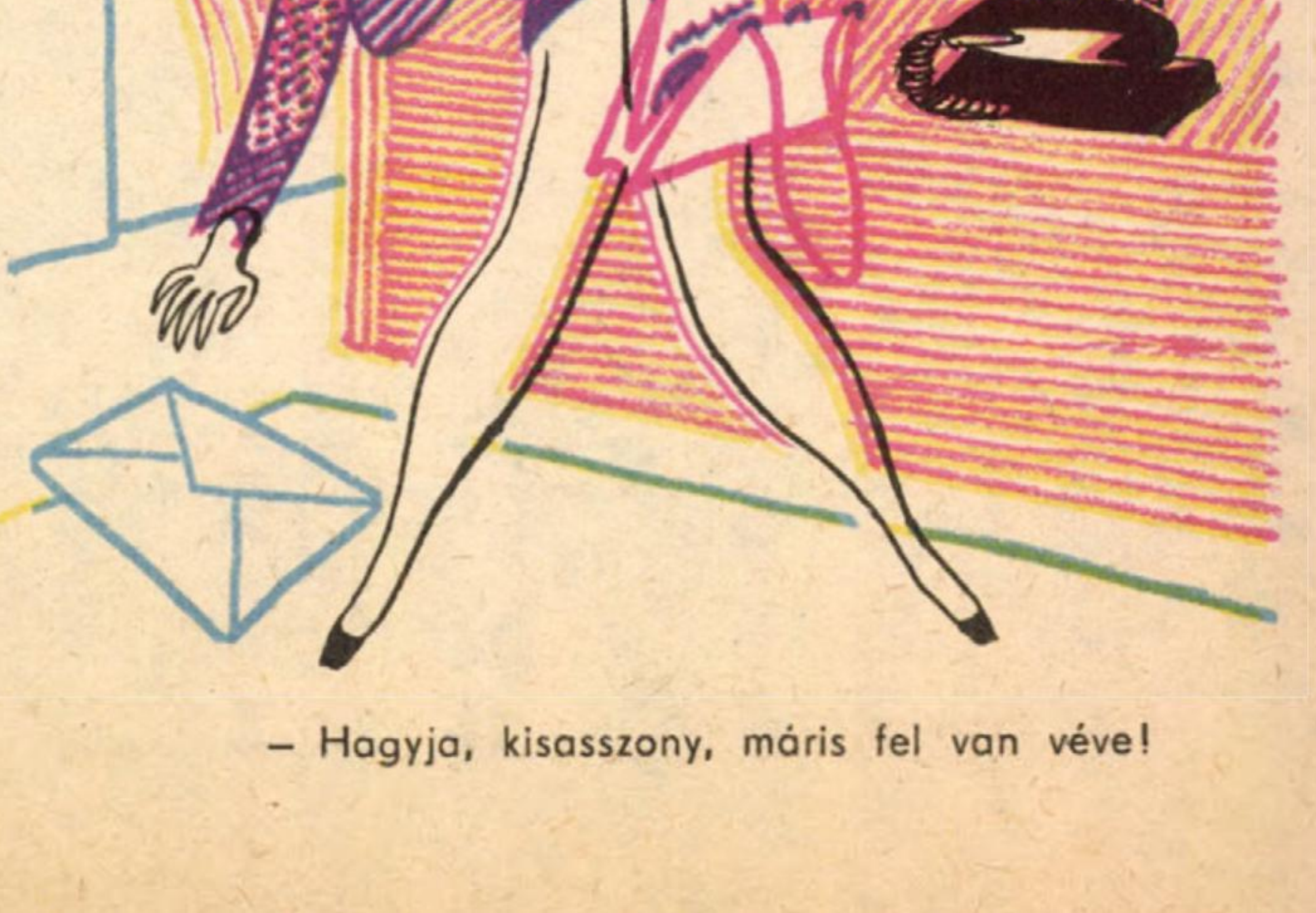

– Hagyja, kisasszony, máris fel van véve!

KIKAPCSOLÓDÁS

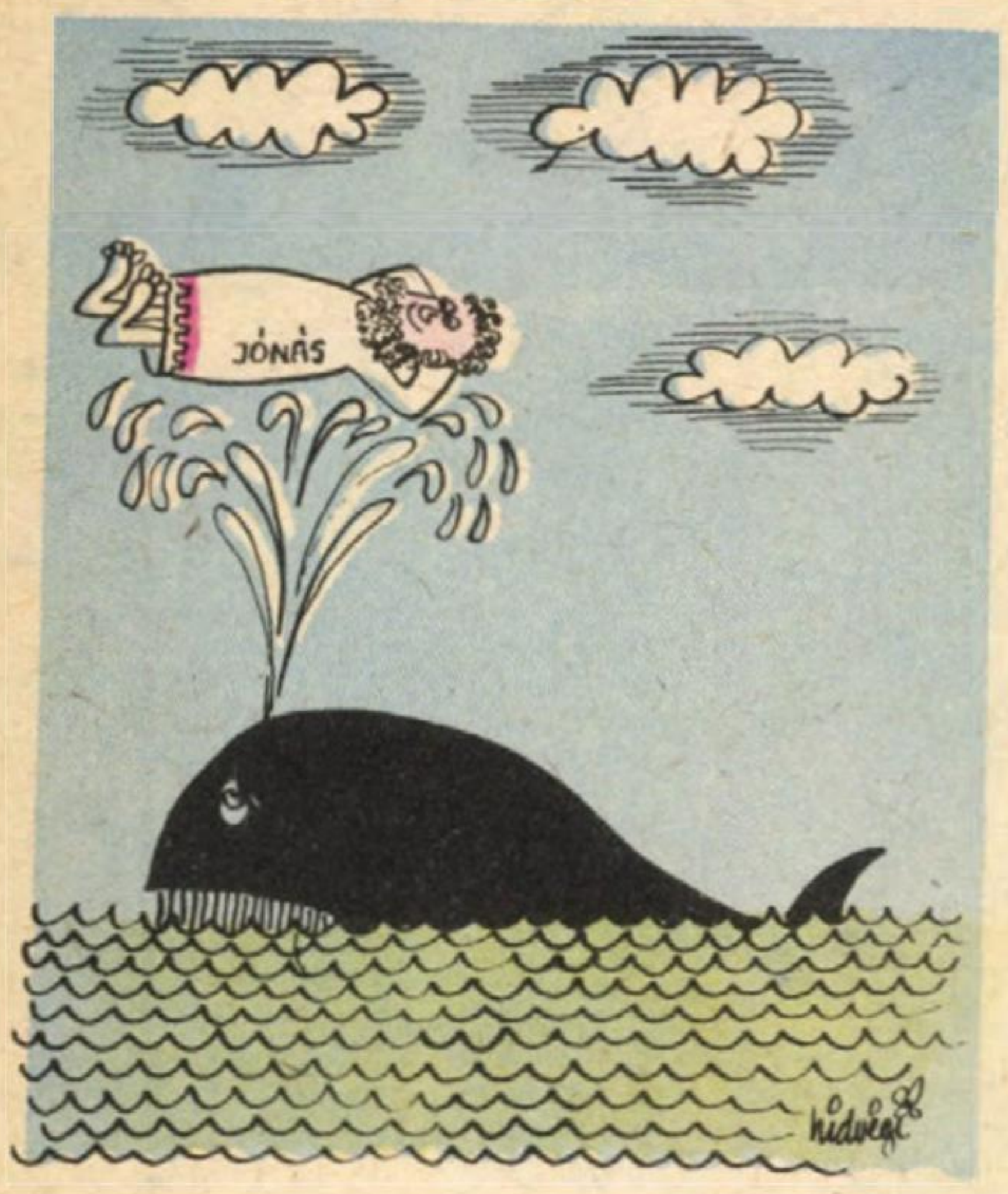

RÉBUSZ

203. rejtvényünk megfejtése:

CS R RR

Cseregyerek

A 100 forintos díjak nyertesei a következők:
Korompay Virgilné, Kaposvár, Dimitrov u. 7.
Póczek István, Pécs, Semmelweis u. 17.
Deák Anna, Bp. VII., Izabella. u. 34.

205. REJTVÉNYÜNK

VEE -K

A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

A megfejtéseket legkésőbb december 6-ig kell postára adni, kizárólag levelezőlapon, erre a címre: Ludas Matyi, Budapest, 8. Pf. 53.

Beküldött rajzokra és kéziratokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A válasz nélkül hagyott küldemények megőrzésére nem vállalkozhatunk.

Ludas Matyi

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László — Szerkesztő: Földes György — Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat — Felelős kiadó: Csollány Ferenc — Szerkesztőség: Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14. — Telefon: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Telefon: 343—100, •142—220. — Árusítja a Magyar Posta — Készült a Zrínyi Nyomdában 71.4047/2 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78. — Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen. — Felelős vezető: Bolgár Imre

INDEX: 25.504

A Ludas Matyi levélcíme:
Budapest, 8. Pf. 53.

A HÉT HÍREIBŐL

Fülöp György rajzai

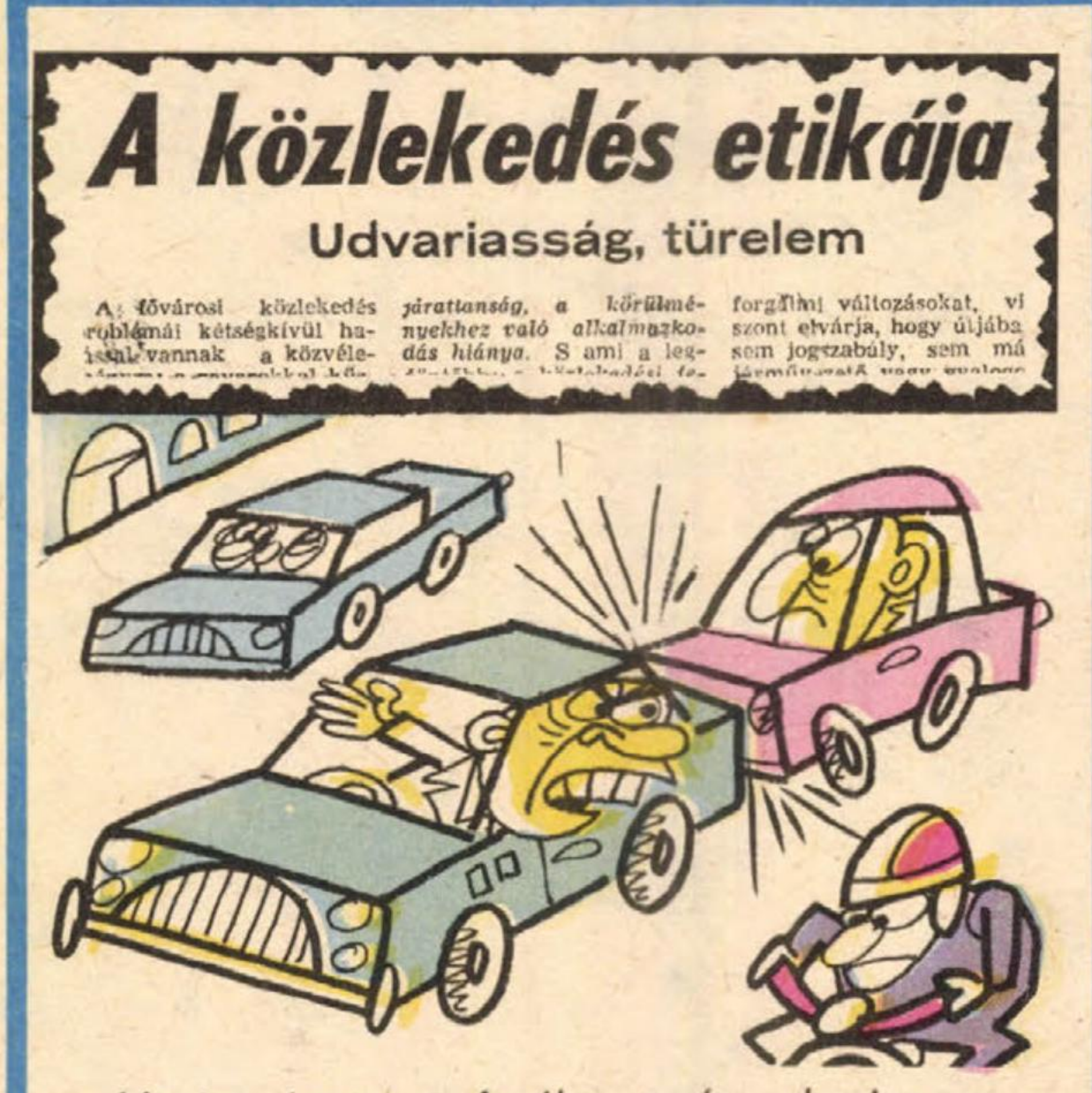

A közlekedés etikája

Udvariasság, türelem

A fővárosi közlekedés roblémái kétségkívül ha- issal vannak a közvéle- … járattanság, a körülményekhez való alkalmazkodás hiánya. S ami a leg- … forgalmi változásokat, viszont elvárja, hogy újjába sem jogszabály, sem má

– Menjen innen a fenébe, amíg udvarias vagyok!

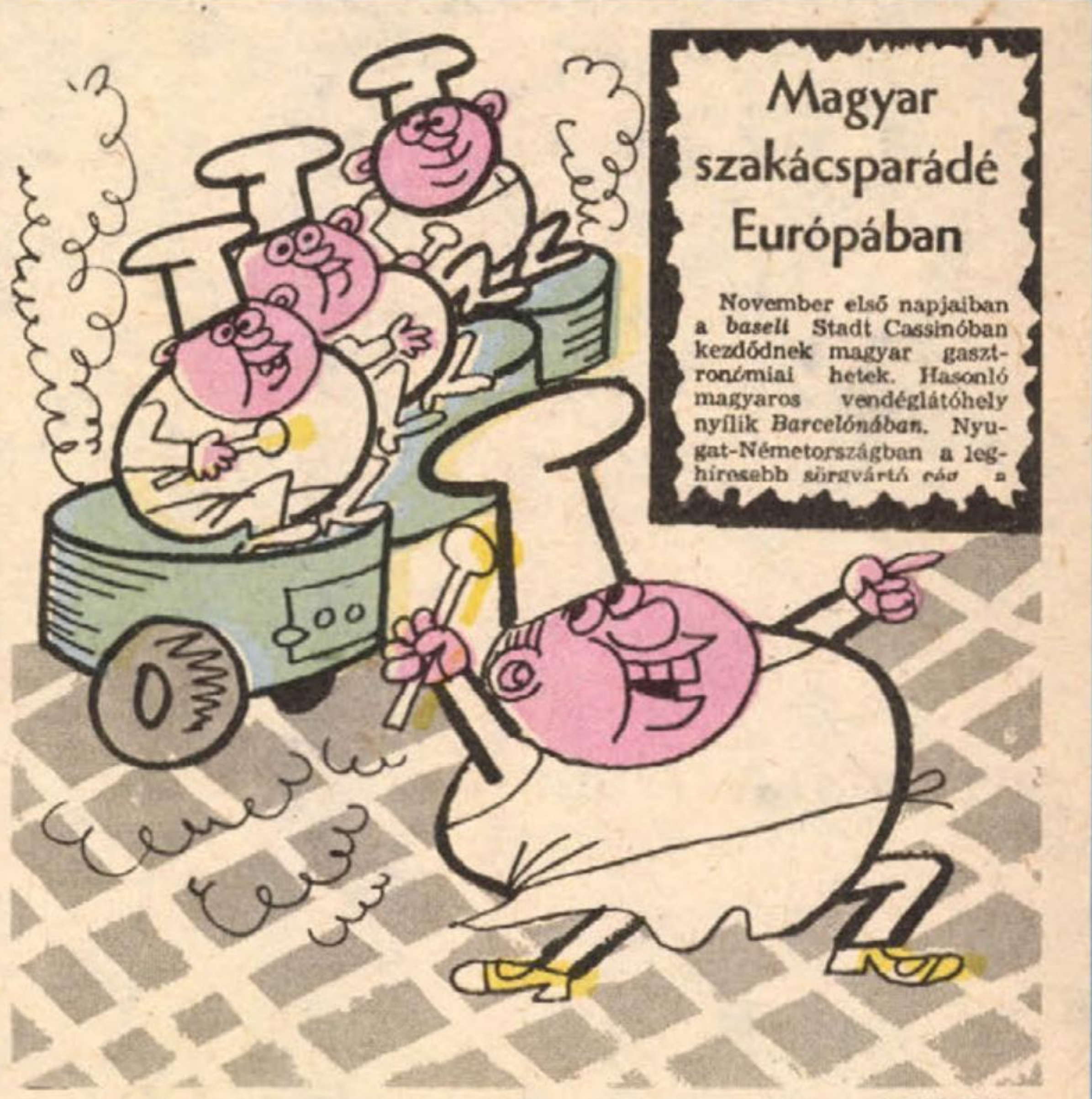

Magyar szakácsparádé Európában

November első napjaiban a bázeli Stadt Cassinóban kezdődnek magyar gasztronómiai hetek. Hasonló magyaros vendéglátóhely nyílik Barcelónában. Nyugat-Németországban a leghíresebb sörgyártó cég a

– Gulyáságyúk előre! Tűz alá vesszük a külföldi piacot!

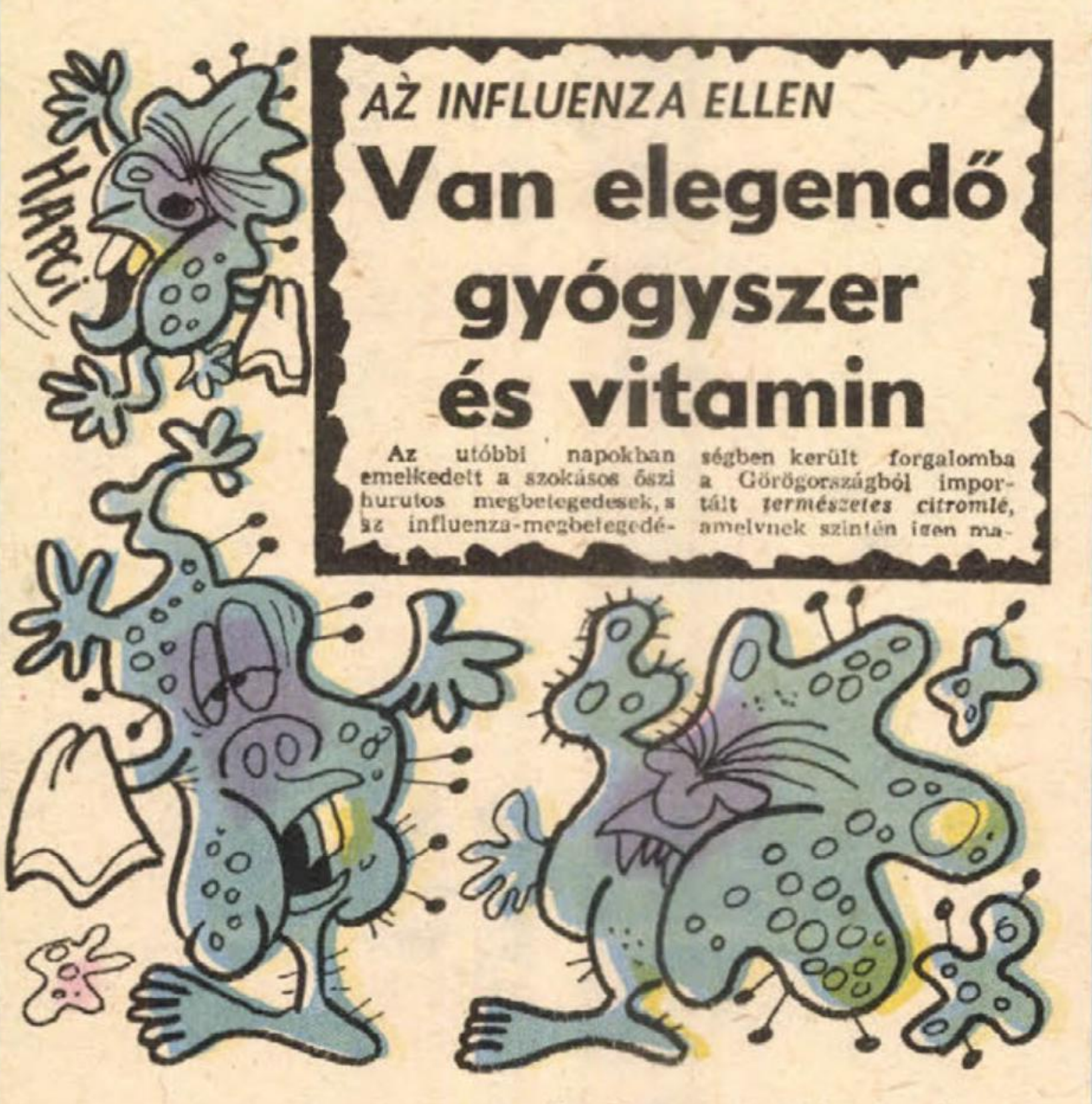

AZ INFLUENZA ELLEN

Van elegendő gyógyszer és vitamin

Az utóbbi napokban emelkedett a szokásos őszi hurutos megbetegedések, s az influenza-megbetegedé- … ségben került forgalomba a Görögországból importált *természetes citromlé*, amelynek szintén igen ma-

– Szörnyű ez a dühöngő C-vitamin járvány!

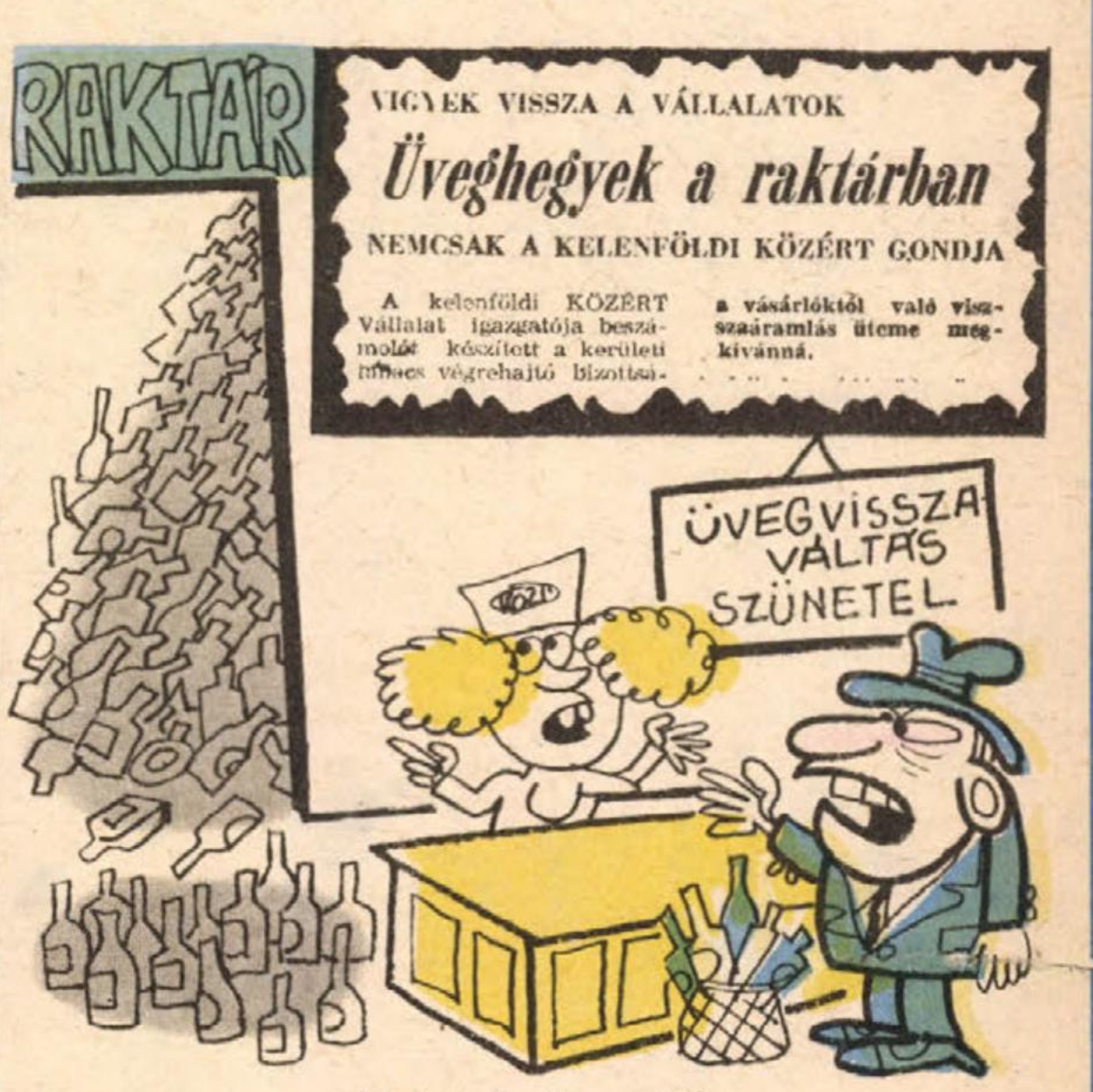

VIGYEK VISSZA A VÁLLALATOK

Üveghegyek a raktárban

NEMCSAK A KELENFÖLDI KÖZÉRT GONDJA

A kelenföldi KÖZÉRT Vállalat igazgatója beszámolót készített a kerületi tanács végrehajtó bizottsá- … a vásárlóktól való visszaáramlás üteme megkívánná.

– Hol a boltvezető?
– Túl az üveghegyen.

Kutyanyelv

Régi hipochonder vagyok, nem megyek el szórakozottan egyetlen kis tünet mellett sem, amelyből ne lehetne valami bajra gyanakodni. Egy idő óta például azt vettem észre, hogy egyes estéken ólomsúlyú fáradtsággal a lábomban vánszorgok haza, mint aki cementeszsákkal a vállán jön-megy. Ebben még semmi furcsa nem lett volna, ha fáradságos napok alkalmával észleltem volna esténként a cementet, de az ólmos fáradtság a napi munkától teljesen függetlenül érkezett. Kegyetlenül erős munkanapokon nyoma sem volt, máskor viszont egészen könnyű nap után jött a cementeszsák.

Még leginkább a napfolttevékenységre gyanakodtam, de kiderült, hogy az időjárással sincsen összefüggésben. Akkor már orvos barátaimmal tárgyaltam a különös fáradtságról. Az idegorvos neurózisnak tulajdonította, a belgyógyász az emésztéssel vélte összefüggésbe hozni, az endokrinológus bizonyos hormonkészítményeket írt fel, sebész barátom egy veszélytelen pajzsmirigy-műtétre beszélt rá.

Minden bizonnyal a legsötétebb kedélyállapotba kerültem volna rövidesen, hogyha a jószerencsém nem hoz össze az egyszerű észjárású Boriska nénivel, aki kétszer egy héten takarítani jár hozzám. Ezen a napon már alig valamivel ebéd után jött a cement, a szokásosnál is korábban vánszorogtam haza, s Boriska néni még javában porszívózott.

— Ó! — mondtam Boriska néninek panaszosan még az előszobában —, minden porcikám súlyos, úgy érzem, hogy egy mázsát nyomok.

— Ugyan már — mondta hitetlenkedve Boriska —, még hetven sincsen, nemhogy száz kiló!

— Nem olyan súly ez — mondtam szomorúan —, amely mérhető. Ez egy transzcendentális cementeszsák, Boriskám, amely húz lefelé.

— Minden súly mérhető — mondta tárgyilagosan Boriska. — Egy-kettő, álljon csak rá a mérlegre és nézze meg, hogy bolondokat beszél!

Minek vitázzam Boriska nénivel, gondoltam magamban, engedelmesen ráálltam a mérlegre és a szívverésem csaknem elállt:

Közel egy mázsát nyomtam!

Soha nem jöttem volna rá a furcsa, ólmos fáradtság okára, ha Boriska néni le nem mázsál. Azokon a napokon, amikor fizetést kapok, vagy honoráriumot veszek fel valahol, könnyű szívvel vásárlásba fogok, élvezem az apró költekezések örömét, sült gesztenyétől szemüvegtörlőig.

És mindenütt papírpénzzel fizetek! És a visszajáró apró a zsebeimben növekedésnek indul! És azóta, amióta tíz- és ötforintos érmék is forgalomban vannak, órák alatt több kiló aprópénzzel vagyok képes a testsúlyomat megnövelni.

Az eset óta kevesebbet foglalkozom a szervezetemmel.

Somogyi Pál

A GAVALLÉR

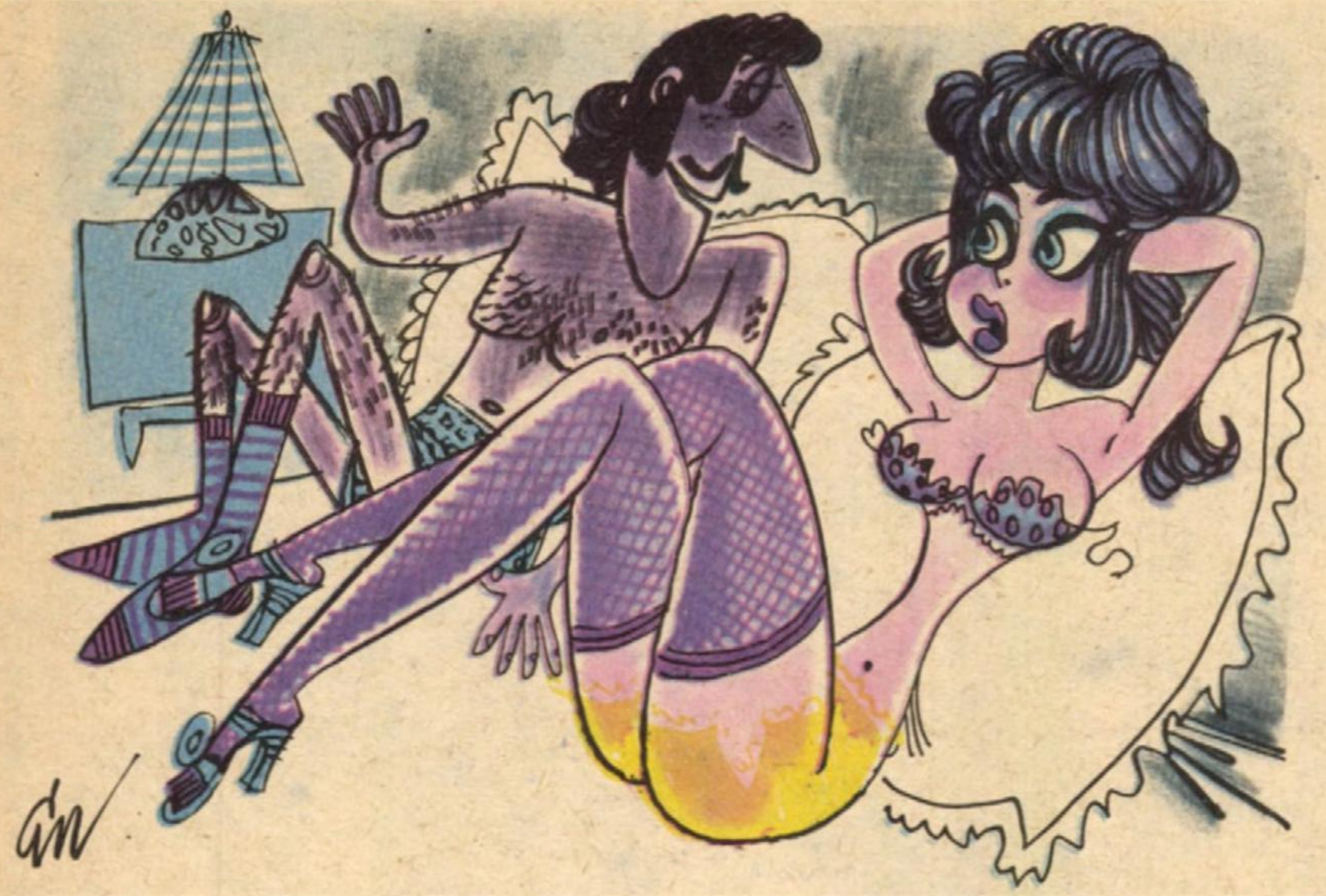

– Nem volna egy százasod elsejéig? Ugyanis a feleségemnek születésnapja van . . .

A BÜROKRÁCIA TÖRTÉNETÉBŐL

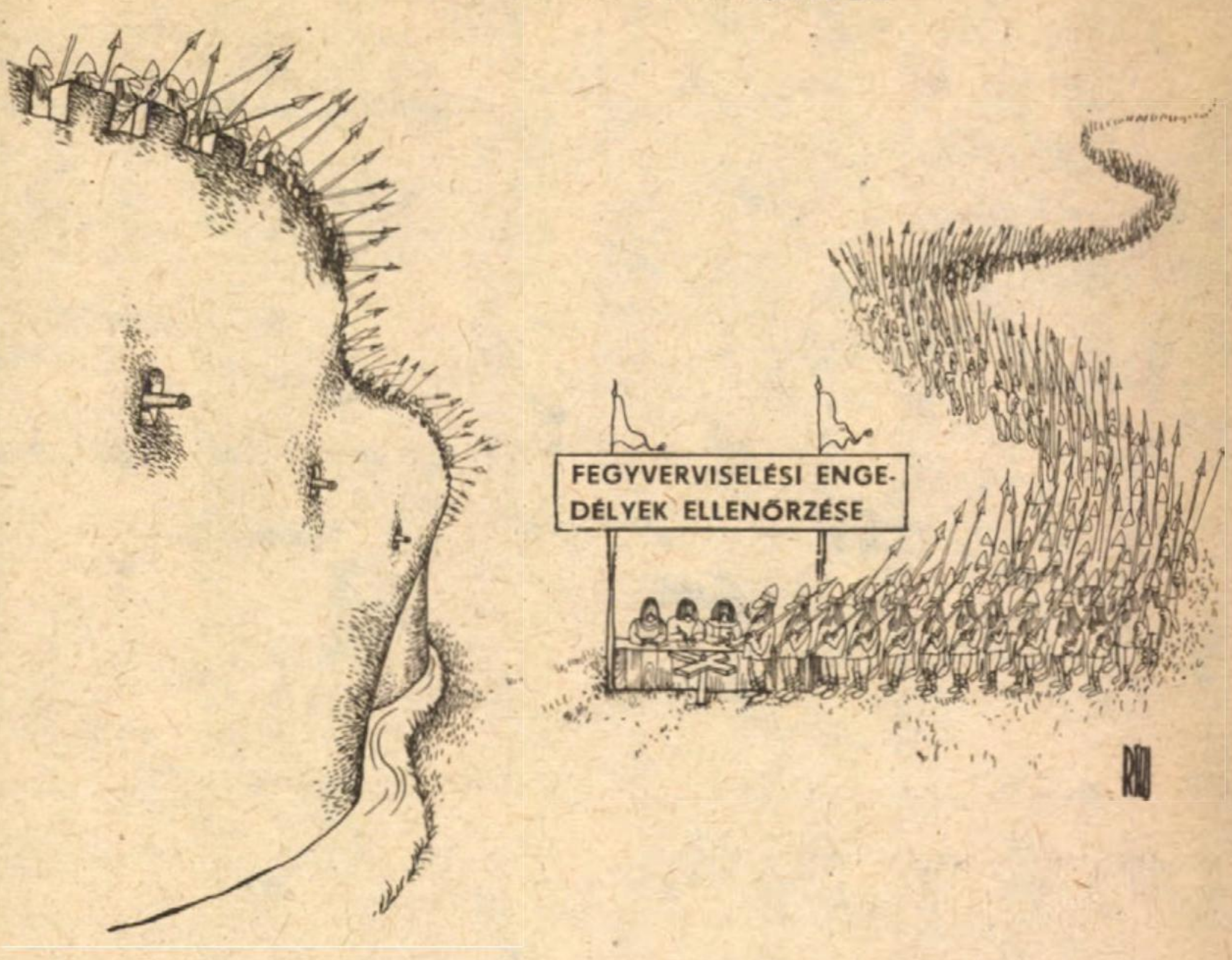
FEGYVERVISELÉSI ENGEDÉLYEK ELLENŐRZÉSE

TERVEZGETÉS

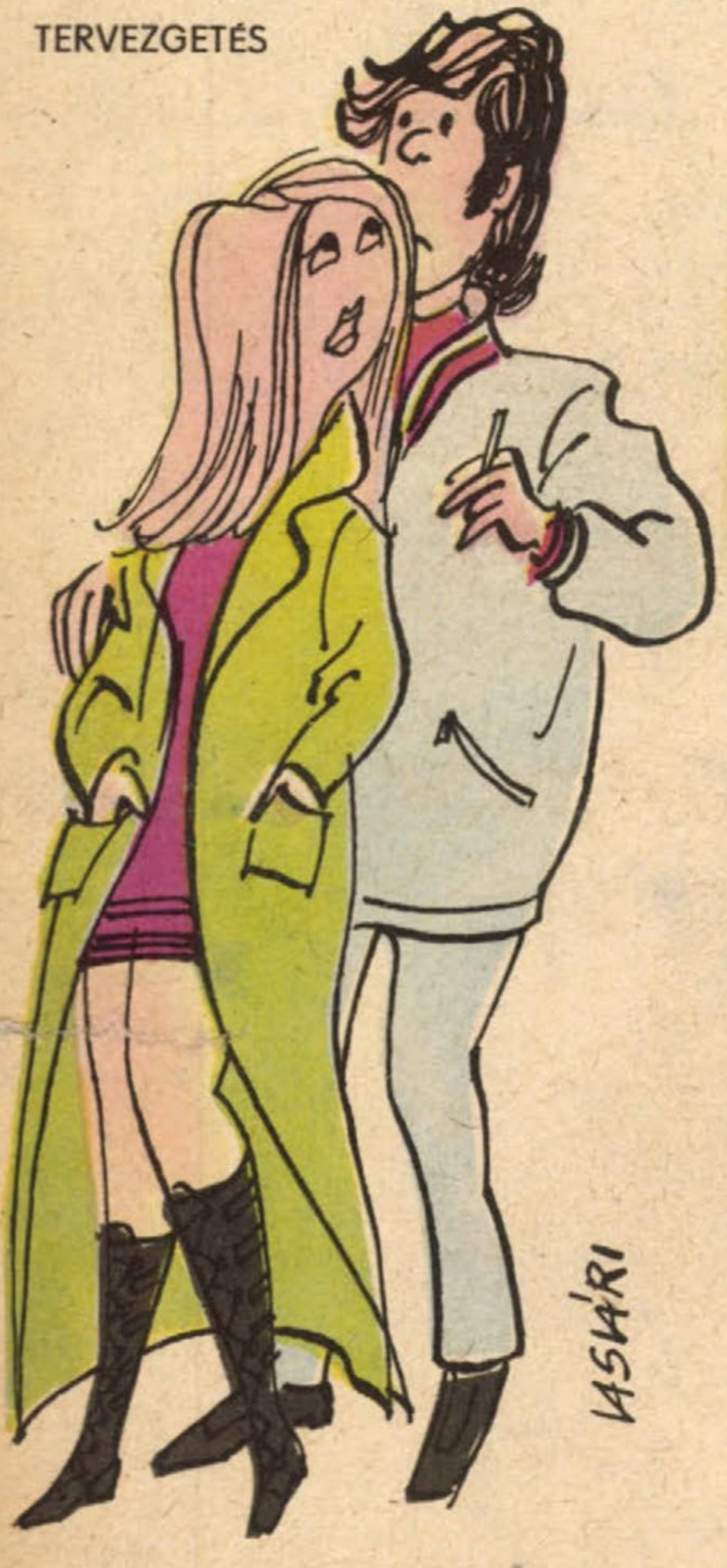

– És miből élünk meg, ha összeházasodunk?

– Legrosszabb esetben dolgozni fogunk.

AZ ERKÖLCSCSŐSZ

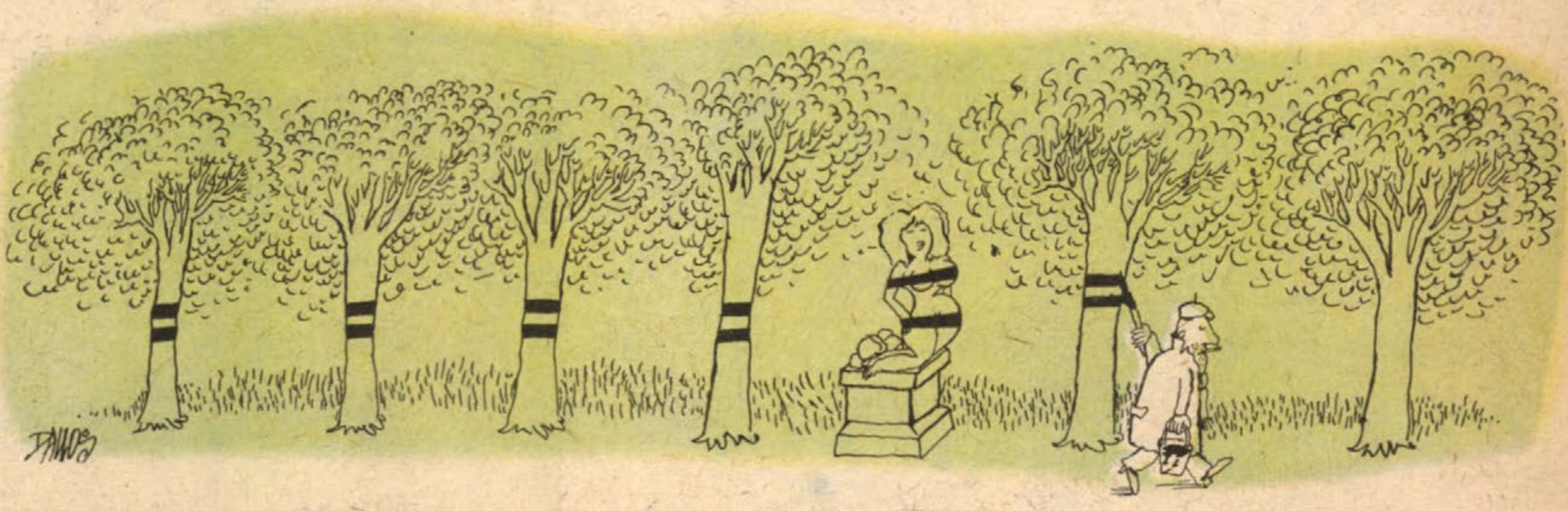

VÉRBELI SZURKOLÓK

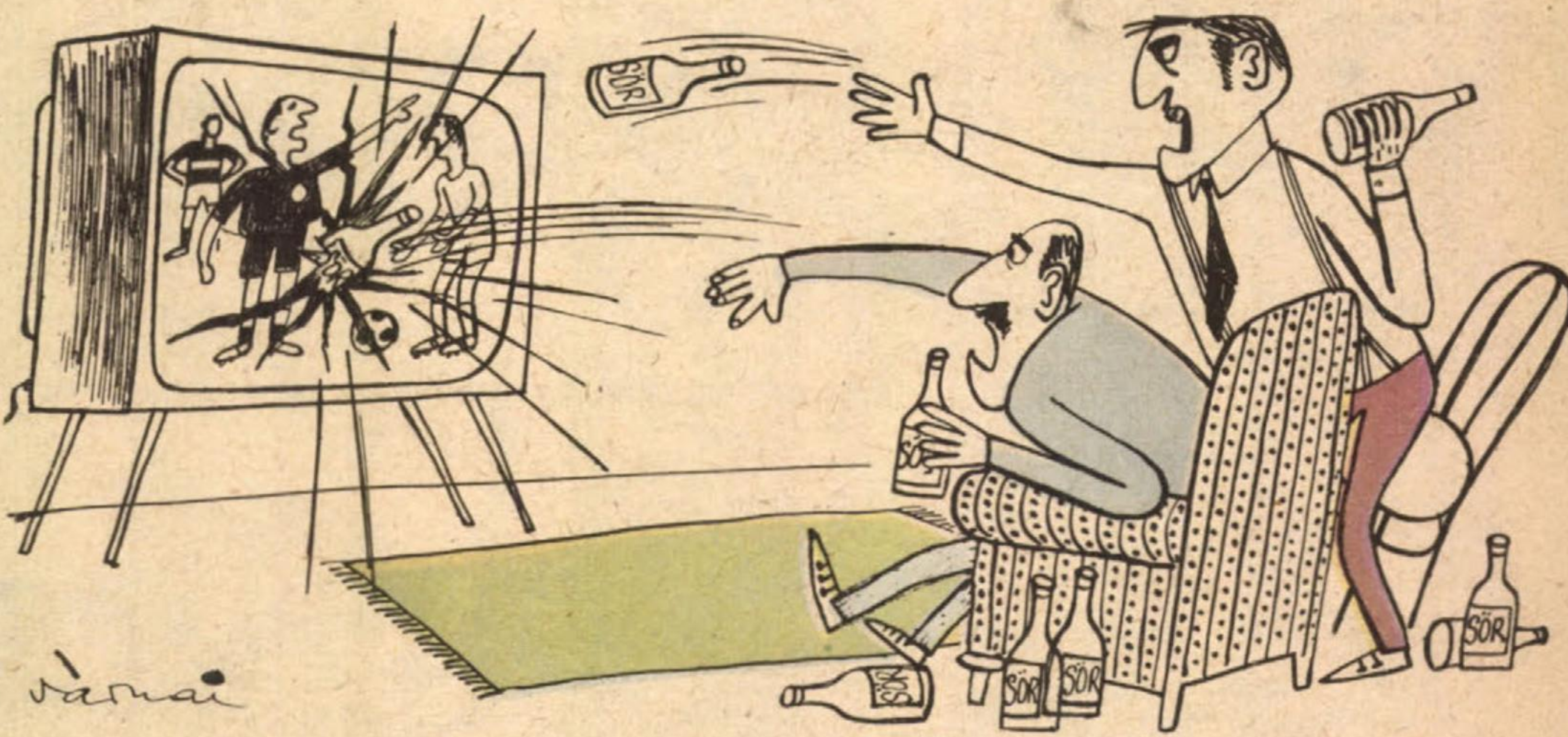
SÖR
SÖR
SÖR
SÖR
SÖR
SÖR

CSALÓDOTT HÖLGY

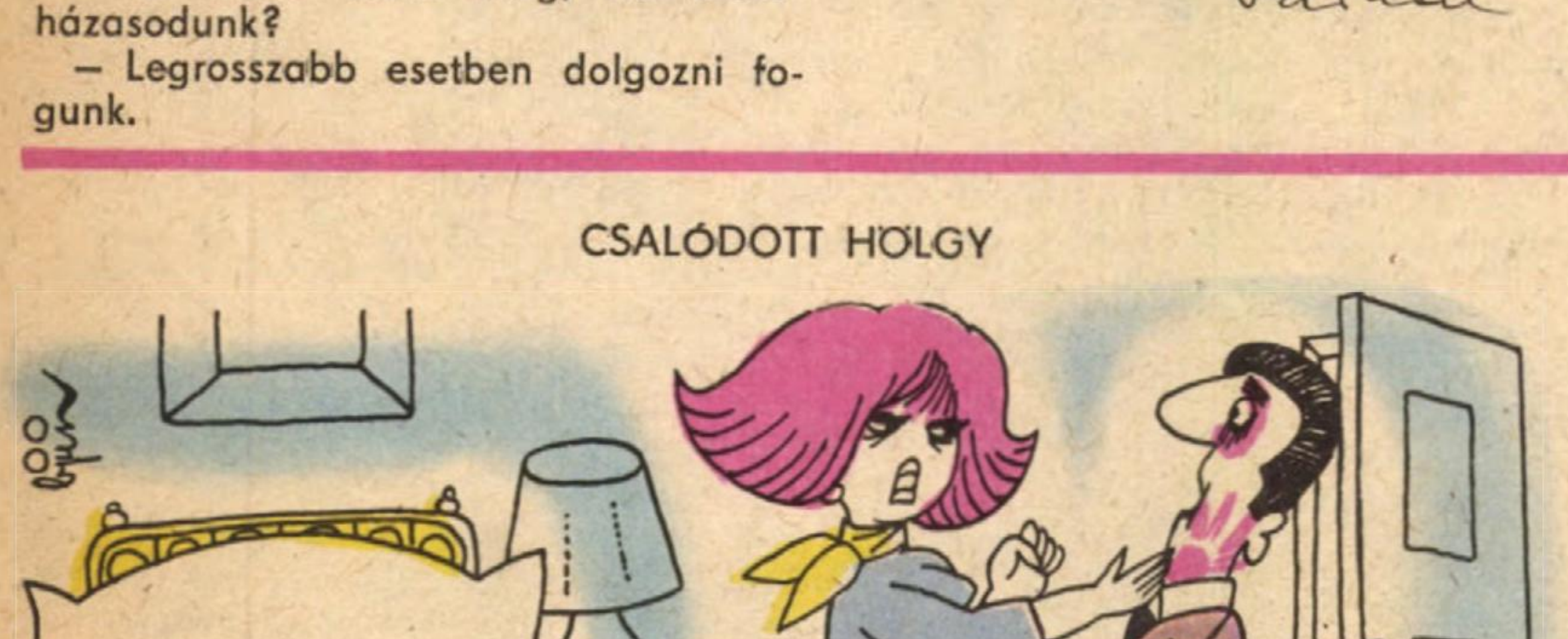

– Szélhámos! Azt mondta nekem, hogy XIV. Lajos korabeli baldachinos ágya van! . . .

IGÉNYES OLVASÓ

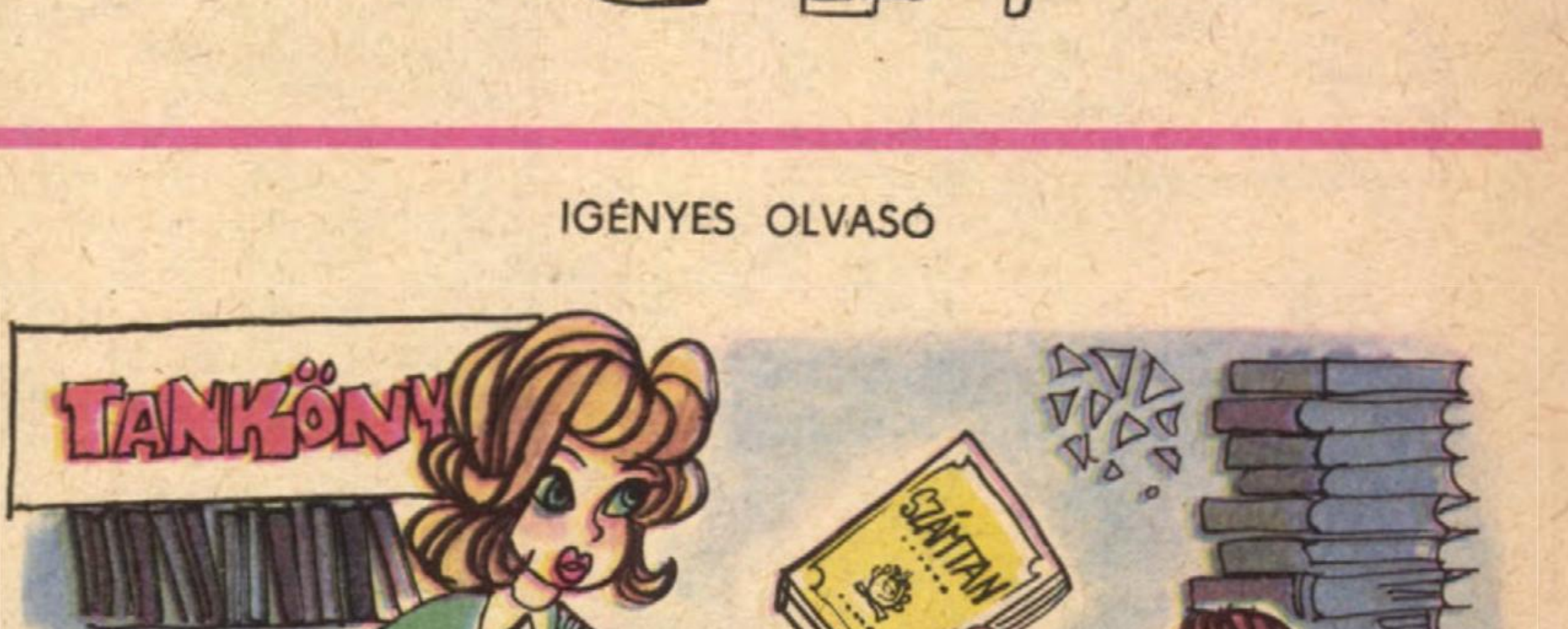
TANKÖNY
SZÁMTAN
FIZIKA

– Tessék adni helyette egy Péhowardot, ez nem elég izgalmas! . . .